

Berkin Elvan'ın hayatını kaybetmesi üzerine milyonlarca insan sokağa çıktı, Berkin'i sonsuzluğa uğurladı. Bu büyük sahiplenmenin öte yanında da AKP'ye duyulan büyük öfke vardı. Dalga dalga yayılan gösteriler, günlere yayılan militan çatışmalar yaşandı. S.3

Berkin'i uğurladık! Hesabını soruyoruz!

Rejim krizinde yeni safha: Alternatif sosyalizm!

İktidarı ele geçirir geçirmez parsa paylaşımı kavgasına tutuşan dinci-gerici koalisyonun bünyesinde oluşan çatlak, Haziran Direnişi ile daha da derinleşti. Kontrollü bir şekilde devam eden çatışma, 17 Aralık operasyonu ile doruğa çıktı. İktidar ve rant kavgası, siyasal İslamcı koalisyonun tabutuna çakılan esaslı bir çivi oldu; din-ahlak bezirganlığı bir kenara bırakıldı, keskin “dünyevi dışlar” iyice bilendi.

Ortalığa saçılanlar, sermaye iktidarının tepeden tırnağa kokuştüğünü gözler önüne serdi. Bir yanda cumhuriyet tarihinin en rezil yolsuzluk ve rüşvet skandalları, öte yanda çeteleşmiş devlet gerçeği. 17 Aralık’tan bu yana yaşananlara bakıldığında ise, rezaletin bini bir para. Cemaat, yıllardan beri arşivlediği belgeleri, parça parça açıklayarak, iktidar dümenindeki AKP’yi rezil ederken, hükümet ve hırsızlığı tescilli şefi Tayyip Erdoğan ise, burjuva hukukunu ayaklar altına alarak, hamleleri savuşturmaya çalıştı. 12 yıldır koalisyon ortağı olan Cemaati “paralel devlet” ilan eden hükümet, battıkça battı. Hükümet o kadar sıkıştı ki, iktidara tırmanmanın temel basamağı olarak kullandığı “Ergenekon Davası”nı hükümsüz kıldı.

“Darbeciler” serbest

Hükümet, jet hızıyla çıkardığı ve uygulamaya başladığı bir yasayla, Ergenekon davasında çoğu ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılmış onlarca kişiyi salıverdi. Tutukluluk süresini 10 yıldan 5 yıla düşüren söz konusu yasa, planlanmış bir adımın hayata geçilmesi için çıkarıldı.

Bu arada dinci-gerici iktidarın demokratikleşme zırvasının bir diğer dayanağı sayılan “Balyoz Davası”nın seyri de değişmeye başladı.

Bu davada halen askeri cezaevlerinde 128 muvazzaf subay bulunuyor. Aralarında 13 general ve amiralin bulunduğu subayların 95’i albay, 15’i yarbay, 4’ü binbaşı, 1’i ise yüzbaşı rütbesinde. Hükümet, Yargıtay aşaması tamamlanan Balyoz davasıyla ilgili formül arıyor. Nitekim konuyla ilgili açıklama yapan AKP şefinin sarf ettiği, “Balyoz gibi kesinleşmiş davalar meselesine geline... Yargıtay Genel Kurulu’nda yeniden yargılama olabilir ama biliyorsunuz o da sorunlu. Bilmiyorum Anayasa Mahkemesi’ne bireysel başvuru mümkün mü? Hukukçuların bakması lazım...” şeklindeki sözleri, Balyoz davasının seyrinin değiştirilmesi için düğmeye basıldığını gösteriyor.

Yargı, bir kez daha çatladı

Yargı, emniyet, istihbarat gibi burjuva devletin temel militarist kurumları, yasa veya yönetmeliklere değil, iktidar ve rant kavgasında tuttıkları tarafa göre hareket ediyorlar. Zira bu kurumlar da, “çeteler savaşı”nın aktif kıtalarıdır. Son iki ayda pek çok skandala vesile olan bu durum, Ergenekon sanıklarının tahliyesiyle ilgili kararların uygulanması noktasında da yaşanıyor.

Yansıyan bilgilere göre, Ergenekon davasına bakan Silivri’deki İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi, Çağlayan’daki mahkemelere yapılan tahliye talepleriyle ilgili bir açıklama yaparak, tüm tahliye taleplerini

reddettiğini ilan etti. Özel yetkili mahkemelerin (ÖYM) kapatılmasına karar verilen yasal düzenlemeyi tanımadığını da ilan eden Silivri’deki mahkeme, Ergenekon sanıklarına ilişkin verilecek kararlarda kendisinin yetkili olduğunu ve İlker Başbuğ için tahliye kararı veren 20. Ağır Ceza Mahkemesi hakkında şikayetçi olacağını açıkladı.

Gelişmeler üzerine sahneye çıkan HSYK (Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu) tarafından yapılan açıklamada, Ergenekon sanıkları ile ilgili tahliye taleplerini reddeden Silivri’deki 13 Ağır Ceza Mahkemesi’nin “yetki gaspı” yaptığı savunularak, “Mahkemeleri kurma, kaldırma yetkisi TBMM’dedir” denildi.

Bu arada, İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi’nin tahliye taleplerini reddetmesi üzerine inceleme başlatan HSYK 3. Dairesi’nin, (daha önce AKP şefleri tarafından ‘kahraman’ ilan edilen) Silivri’deki Ergenekon savcılarının “hadlerini bildirmeye” hazırlandığı belirtiliyor.

AKP şefleri kıvranıyor

Başa geçtiği günden beri “mağdur” edebiyatı yapan dinci-gerici şefler ve onların medyadaki borazanları, Ergenekon sanıklarının serbest bırakılmasını izah etme noktasında sıkıntı yaşıyorlar. Zira “ordu bize karşı darbe hazırlıyor; biz mazlumuz; darbecilere karşı direniyoruz; askeri vesayeti kaldırdık; ‘ileri demokrasi’yi kurmak için çaba harcıyoruz; bizi engelliyorlar vb.” söylemini bıkırtırcasına kullanan iktidar ve onun organik gazetecileri, AKP güdümündeki kitlede oluşturdukları algının yaratabileceği tepkilerden çekiniyorlar.

Nitekim tahliyelerle ilgili açıklama yapan AKP şefinin, “Ben başımı kuma gömemem. Darbe girişimlerini, onca ses kaydını ve delili nasıl görmezden geliriz. Darbe, darbe girişimi yoktur diyemem. Dolayısıyla bu girişimlere karşı farklı bir tutum içinde değiliz. Darbe yoktur, darbe girişimi yoktur diyemem. Ayrıca mahkemenin verdiği kararın beraat değil tahliye olduğu gözden kaçırılmamalı. Bundan kurtuldum diyenler var ama olmaz” türünden anlamsız laflar etmesi, AKP güdümündeki kitleyi ikna edebilmek için nasıl da kıvrandığını gösteriyor. Düne kadar koalisyon ortağı olan Cemaate ateş püsküren AKP şefi, düne kadar “hasım” ilan ettiği “darbeci” generalleri ise, hapisten çıkartıyor.

‘İleri demokrasi’ safsatasının sonu

Dinci-gerici koalisyon burjuvaziden ve emperyalistlerden aldığı desteğe de dayanarak, orduda ciddi tasfiyeler başlattığında, bunu, “ileri demokrasi” hamlesi diye yutturmaya çalıştı. Bugünlerde seyri değişen Ergenekon ve Balyoz davaları, yıllarca bu hamlenin medar-ı iftiharını pazarlandı.

Söz konusu olan egemen sınıflar arasında cereyan eden bir hesaplaşmaydı ve elbette demokratikleşmeyle uzaktan yakından bir alakası yoktu. Buna rağmen akıl tutulması yaşayan umutsuz solcular ile bir takım liberaller, sırtını ABD emperyalizmine dayayan dinci-gerici iktidarın arkasında saf tuttular.

“Yetmez, ama evet!” diyen akıl tutulmasına uğramış solcular, tarihlerinin en sefil dönemini yaşamışlar, fakat buna rağmen aynaya bakma cesareti gösterememişlerdi. Dinci-gerici koalisyonun ülkeyi demokratikleştirdiğini iddia eden “yetmez ama evet” çığırkanları, dinci-gerici koalisyonun generalleri hapse atmasını, iddialarının kanıtı olarak gösteriyorlardı. Generallerin hapse atılmasının demokratikleşmeyle zaten bir ilgisi yoktu, buna rağmen bu sahte kanıt da, “darbeci”lerin AKP tarafından salıverilmesiyle tamamen çökmüş bulunuyor. Bu olay, dinci-gericilikten medet uman akıl tutulmasına uğramış solcular için de sarsıcı olmalı.

AKP’nin, aralarında kirli savaş şeflerinin de bulunduğu Ergenekon davasının sanıklarının bırakması, darbe karşıtlığı ve “ileri demokrasi” zırvalarını söylemde bile hükümsüz kıldı. Bundan dolayı, düne kadar dinci-gerici koalisyonun arkasında saf tutan liberallerin bir kısmı, şimdi AKP’den yaka silkiyor. Oysa Ortaçağ zihniyetini temsil edenlerden demokrasi bekleyen bu avanak takımı, AKP icraatlarının suç ortaklarıdır.

Rejimin bekası için her koalisyon mübahtır

Egemenler arası çatışmanın yarattığı rejim krizi, tam aşılmış gibi görüldüğü anda, yani AKP iktidarının en güçlü görüldüğü dönemde patlak veren Haziran Direnişi ve sonrasında yaşanan gelişmeler, durumun böyle olmadığını açığa çıkardı. Dinci-gerici koalisyon çatlayıp AKP hükümetinin rezaletleri ortalığa dökülünce, “Ergenekon’un savcısı” Tayyip Erdoğan, “milli orduya kumpas kuruldu” diye vaaz vermeye başladı. Öyle ki, sıkışınca orduya kur yapmaya başlayan AKP şefi, savcısı olduğu davanın gönüllü avukatlığını üstlendi.

Görünen o ki, rejim krizi yeni bir safhaya girmiş durumda. Dinci-gerici koalisyon çatlamış, hükümet gırtlığına kadar çirkefe batmış, başbakanın hırsızlığını dünya görmüş, burjuva siyaset arenası alternatif yaratmaktan aciz, devlet kurumları kendi yasalarını ayaklar altında çiğniyor...

Generaller, bu kaotik ortamı hapisten çıkmak ve kaybettikleri mevzileri yeniden tahkim etmek için bir fırsat sayarken, paçaları tutuşan AKP şefleri ise, “darbeciler”i salıvererek, hesap vermekten kurtulmanın hesabı içindeler. Kısmen öznel bir yön taşıyan bu tür hesaplar olsa da, egemenler için daha da önemli olanı, “çivisi çıkmış” Amerikancı rejimi kurtarmaktır.

Emekçiler, kendi alternatifleri için mücadele etmelidir

Egemenler arası iktidar ve rant savaşı hangi safhada olursa olsun, kapitalist sistem işçi ve emekçiler için sömürü, baskı, eşitsizlik, işsizlik, sefillik ve zorbalık üretmeye devam ediyor. Dolayısıyla egemen sınıfların ittifaklarının bozulması veya yeni ittifakların kurulması, işçi ve emekçilerin sorunlarını zerre kadar hafifletmiyor.

Bütün olgular, sistemin tepeden tırnağa kokuştüğünü ve emekçilerin yaşamsal sorunlarına çözüm üretmek bir yana, var olanların daha da ağırlaştığını kanıtlamaktadır. Bu durumda işçi sınıfı başta olmak üzere emekçiler ve toplumun ezilen diğer kesimleri için tek çıkışı yolu, çivisi çıkmış bu sistemden kurtulmak ve sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti için mücadeleyi yükseltmektir.

Berkin'e görkemli uğurlama ve bazı gerçekler

Berkin Elvan'ın hayatını kaybetmesi üzerine milyonlarca insan sokağa çıktı, Berkin'i sonsuzluğa uğurladı. Bu büyük sahiplenmenin öte yanında da AKP'ye duyulan büyük öfke vardı. Dalga dalga yayılan gösteriler, günlere yayılan militan çatışmalar yaşandı. Gösteriler ülkenin hemen her köşesine ve sınırları aşarak pek çok ülkeye yayıldı.

Bu tablo Haziran Direnişi'yle açığa çıkan büyük halk hareketinin devam ettiğini, bazı noktalardan ise geliştiğini gösteriyor.

Gösteriler tablosundan dikkat çekici bir olgu, gençliğin, esas olarak üniversiteli ve liseli gençliğin kendi zeminlerinden ortaya koyduğu inisiyatifler. Sayısız lise ve üniversitede derslerin boykot edilmesi ve eylem alanlarına kitlesel çıkışlar son liseli ve üniversiteli gençlik hareketi payına oldukça önemli bir gelişmedir. Üniversiteli ve liseli gençlik elbette Haziran'da da hareketin temel dinamiklerini oluşturuyorlardı, fakat bu kez kendilerini kendi zeminlerinde güçlü inisiyatifler olarak ifade edebildiler. Bu, Haziran'dan sonra gençlik hareketinin kendisini okullar zemininde derinlemesine örgütlediğini ve aynı zamanda kendine özgü biçimlerle de ifade edebildiğini gösteriyor. Bu gençlik hareketinin şekilsiz bir yığın olmaktan çıkarak daha kolektif ve devrimci bir düzeye doğru ilerleme potansiyeli taşıdığını ortaya koyuyor. Özellikle de liseli gençlik hareketi payına bu böyle görünmektedir.

Dikkat çekici diğer bir olgu ise, Kürt kentlerinden de gösterilere katılım olmasıdır. Diyarbakır, Van ve Roboski bu yerlerden bazılarıdır. Belki diğer bölgelerle karşılaştırıldığında zayıf görünmekle birlikte bu eylemlerin sembolik değeri yüksektir. Haziran Direnişi sırasındaki "müzakere süreci"nin selameti uğruna ve AKP'yi zayıflatmamak adına sergilenen uzaklık bir parça aşılmıştır. Bunda Haziran'daki bu tutuma yönelik eleştirilerin belli bir rolü vardır. Öte yandan ise AKP'nin artık gidici olduğunun büyük ölçüde açığa çıkmasının bunda özel bir payı vardır. Belli ki Kürt hareketi de AKP'den umudunu büyük ölçüde kesmiştir.

Bir diğer olgu ise, ortaya çıkan toplumsal mücadele dinamiği, tartışmasız olarak Haziran'daki hareketin bir devamı olmasıdır.

Halk hareketi kendisini bir kez daha güçlü bir sokak hareketi olarak ortaya koymuş, böylelikle de burjuva siyasetinin fena halde zorlanmıştır. Kaset savaşları ve sandık yoluyla AKP'nin yerine düzenlenmeye çalışılan burjuva siyasetine esaslı bir darbe vurmuştur. Öyle ki artık çok farklı yönlerden sıkışmış olan AKP'nin bir de sokak hareketiyle zorlanması, Cemaat'i, CHP'yi ve tekelci burjuvaziyi fena halde rahatsız etmiştir. Bunlar harekete kendi cephelerinden ve kendilerine göre destek verir gözükseler de, eylemlerin giderek düzeni zorlayan ve devrimci sol güçlerin inisiyatif alabildiği militan gösterilere dönüşmesine net tutumlarla karşı çıkmışlardır.

Hepsi de Berkin'in sahiplenilmesinin barışçıl bir çerçevede yapılan bir cenaze töreni olarak kalması için

çabalamıştır. Cemaat ve tekelci burjuvazi zaten bu eylemlerle hem siyasal hem de fiili olarak herhangi bir yakınlık içerisinde dahi değilken, CHP de partinin örgütsel omurgası-kurumsal yapısını gösterilerden uzak tutmuştur. Haziran'da olduğu gibi gösterileri teşvik edecek bir tutumdan özenle uzak durmuştur. Çünkü bu parti, ortakları ve gerisindeki egemen sınıflar, AKP'den kurtulmak istemekle birlikte bunu, kapitalist düzenin temellerine dokunmadan kurulu siyasal düzen içerisinde ve parlamenter yollardan yapmak niyetindedirler. Çünkü bunlar, özellikle de kendisini sol bir tonda ve militan bir yoldan ortaya koyan güçlü bir toplumsal mücadele dinamiğinin ne kadar tehlikeli olduğunu sınıf tecrübelerinden biliyorlar. Bunun için sokağa-devrimci ve sol harekete inisiyatif vermek istemiyorlar. Kendi inisiyatiflerinde ve parlamenter yollardan bir değişimi gerçekleştirmek üzere oynadıkları oyunun bozulmaması için çalışıyorlar.

Kuşkusuz mevcut hareketin toplumsal-sınıfsal ve siyasal olarak devrimci bir önderliğe sahip olamaması, bu düzen güçlerinin en büyük avantajıdır. Fakat sorun şu ki, hem bu halk hareketinin toplumsal arka planında-derinde yüzeysel bir AKP karşıtlığını çok çok aşan derin bir sosyal-sınıfsal ve toplumsal mücadele birikimi vardır. Bunun için bu güçlerin hareketi kontrol edebilmeleri bugün değilse de yarın mümkün değildir.

Bugün yüzeydeki AKP'ye karşı duyulan büyük öfkeyi kendi parlamenter kanallarına akıtılabilseler de,

bu başarı geçici olacaktır. Çünkü ne olursa olsun bugünden sonra AKP'yi sandığa gömerek yerine CHP gibi bir düzen partisini getirecek bir sonuç asla bu hem bu partilerin bir başarısı olarak gözükmeyecek hem de zaten bu partiler bu hareketin sosyal özlemlerine yanıt veremeyecekleri için onunla uğraşmak zorunda kalacaklardır. Bu halde de bu toplumsal halk hareketi gelecekte devrimci siyasal tercihlerini netleştirecek ve kendisini sınıfsal eksende gösterecektir. Bugün CHP yönetimi bu harekete karşı belirgin biçimde uzak durması ve itfaiyeciliğe soyunmasının gerisinde, kasetlerle devam eden seçim oyununda kazanabileceğine duyduğu inanç vardır. Bu ölçüde de her an kendisine dönmesi olasılığı olan bu tehlikeli silahla onamaktan kaçınmaktadır.

Öte yandan AKP de açık ki esnemektense kırılmayı seçmiştir. Yani demek oluyor ki her türlü baskı, zorbalık ve kirli oyuna başvurmaktan kaçınmayacaktır. Bu demektir ki, bir yandan kitle hareketinin militanlaşmasına ve daha da büyümesine yol açacak gerici-faşist yöntemlere daha fazla sarılırken (bu amaçla Berkin'in cenazesinin kaldırıldığı günün akşamı yapılan türden kirli operasyonlara başvuracak), rakip düzen güçlerine karşı konumunu korumak için olağan parlamenter zeminin ötesine taşıyacak karşı hamleler de üretecektir. Böylelikle düzen içi dalaşma büyürken kaçınılmaz olarak sert biçimler alacak, bu halde ise kitle hareketinin daha da büyümesinin ve devrimci eğilimler göstermesinin önüne geçmeleri zorlaşacaktır.

Yakalarını kurtarmak için provokasyona başvurdular!

Yaşananın çok kirli ve bayat bir provokasyon olduğu çok açıktır. Berkin'in katilleri bu yoldan emekçi halkın elinden kurtulmayı planlıyor.

Milyonlarca kişinin Berkin için sokaklara dökülmesiyle iyice köşeye sıkışan gerici-faşist rejim, çıkışı kirli provokasyonlarda arıyor.

Bu amaçla, 12 Mart akşamı saatlerinde, bu tür kirli işlerde kullanılmak için örgütledikleri anlaşılan bir grubu Okmeydanı'na gönderdiler ve kan dökülmesine sebep oldular. Yaşanan olayda Burak Can Karamanoğlu adlı bir kişi hayatını kaybederken iki kişi de yaralandı.

Planlı bir saldırı

Doğan Haber Ajansı'nın (DHA) haberine yansıyan bilgiler olayın bir provokasyon olduğunu doğruluyor. Habere göre saat 22.00 sıralarında Okmeydanı Fatih Sultan Mehmet Caddesi'nde toplanan ve ellerinde sopalar olan bir grup tek bir getirerek yürüyüş yaptı. Bu sırada Berkin Elvan'ın ailesinin yakınlarında nöbet tutan kitleyle karşı karşıya geldiler. Bu esnada yaşanan çatışmada silah sesleri geldikten sonra 3 kişi yaralandı.

DHA'nın olayla ilgili yayınladığı videoda da, grubun AKP flamalarının yoğun olduğu bir yerde tek bir getirdikten sonra olay mahaline gittiği görülüyor.

Dikkat çekici biçimde olaya ilişkin ilk açıklama vali ya da polisten değil AKP İstanbul İl Başkanı Aziz Babuşcu'dan geldi. Babuşcu ölen kişinin kimliğini açıklarken cenaze töreninden sonra çıkan olaylarda birçok seçim bürolarının tahrip edildiğini iddia etti.

Babuşcu'nun hemen arkasından da İstanbul Valiliği internet sitesinden yapılan bir açıklamayla olaya ilişkin bazı genel geçer bilgiler verildikten sonra, "faillerin yakalanması için yoğun çalışmaların sürdüğünü" bildirildi.

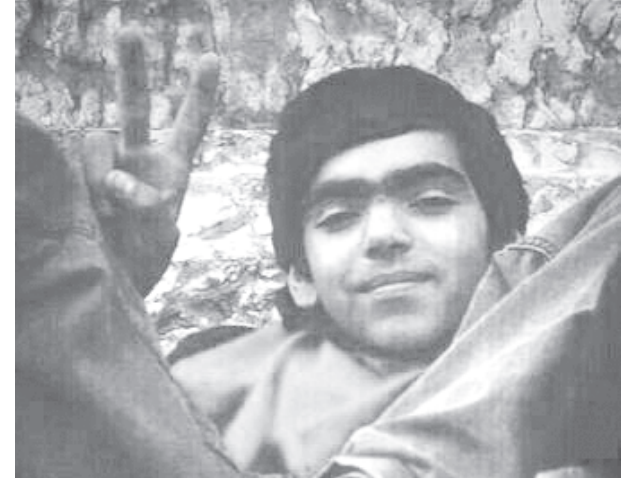
Bu arada da sosyal medyada, saldırganların daha önce Beşiktaş Çarşı grubuna karşı da kullanılan "Kasımpaşa 1453" adlı gruba dahil oldukları bilgisi yer aldı. Ayrıca bu gruba ait facebook adresinden saldırı için hazırlandıkları bilgisi de yayınlandı.

Polis yetmeyince çetelerini kullanıyorlar

Tüm bunlardan sonra görülüyor ki, yaşanan tam anlamıyla AKP'nin kirli bir provokasyonudur. AKP'nin şefleri, polis ordularıyla başa çıkmakta zorlandıkları halk hareketini, bu tür sivil çeteleri ile yıpratmaya ve yıldırmaya çalışıyor. Bunun için de bu tür lümpen gençleri din-iman adına örgütleyip ellerine pala tutuşturup sokağa salıyorlar.

AKP'nin bu çeteleri Haziran'dan bugüne kadar sokakta terör estirip durdular. Çoğu zaman polisin yanında hareket ettiler, Ali İsmail gibi gençlerin katledilmesinde rol aldılar. Fethiye'de olduğu gibi şoven kışkırtmalarda kullanıldılar. Şimdi de fena halde sıkıştıkları bir anda, yine sahneye sürülüyorlar. Belli ki onları kullananlar Okmeydanı gibi halkın burnundan soluduğu bir mahalleye, ellerine sopa tutuşturup göndererek ölmelerini de öngörmüştür. Böylelikle de hesapları bu yaşanması muhtemel ölümleri kullanmaktır.

Yaşananın çok kirli ve bayat bir provokasyon olduğu çok açıktır. Berkin'in katilleri bu yoldan emekçi halkın elinden kurtulmayı planlıyor. Buna izin verilmemelidir.

Yeni bir güne sensiz ama umutla başlayacağız!

Gencecik yaşında bir çocuğumuzu daha katletti harcında işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin, Kürtler'in, Aleviler'in kanı olan bu devlet. Şimdi seni de Uğur'un, Ceylan'ın, Ethemler'in, Ali İsmail'in yanına uğurluyoruz. Ne yani öldü mü diyeceğiz şimdi bizler sana. O gencecik yaşında 'Berkin direndi' ama şimdi bizden uzaklarda mı diyeceğiz soranlara. Günlerdir bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyor. Sen doğanın katledilmesine karşı yapılan bir eylemde düştün toprağa, şimdi doğa senin için gözyaşı döküyor.

Peki ben şimdi ne mi yapıyorum. Bunu anlatmak biraz zor. Ölümünü ilk duyduğumda inanmamak için elimden geleni yaptım. Sonra gözlerimden usul usul yaşlar süzüldü, gizlemeye çalıştım ama olmadı. Bu yaşlar gencecik bir çocuk için dökülmeliydi. Ama bize umudu bırakan bir çocuğa sadece gözyaşı dökmek yetmezdi. Akşam seni Ankara'da sonsuzluğa uğurlayacağız. Ölüm haberini aldığım andan itibaren tanıdığım herkesi akşam senin hesabını sormaya çağırıyorum. Ve şimdi bu yazıyı yazıyorum. Yazarken de düşünüyorum, yaşamak bu kadar mı şakaya gelmez diye, sonra yine düşünüyorum 14 yaşında çocuklar bizlere ne kadar çok şey öğretiyormuş diye.

Bir anda her şey ne kadar da netleşti. Yıllarca 'polis milletin vicdanıdır' yalanları ile bizleri kandıranların aslında devletin emrinde çalışan kiralık katiller olduğu. "Hukuk devletinde yaşıyoruz" diyenlerin ve ekmek çalan çocuklara yılları bulan cezalar verenlerin senin katillerini koruması. Bu sistem ne kadar da net artık gözlerimizin önünde. Herşey bir avuç asalağın çıkarını korumak için. Bu sistemde yeri yoktur; onurlu, gururlu insanların, yaşları 14 bile olsa.

Yaşamda seyircilere yer yoktur. Bunu öğrendim yıllarca ve bugün bunun somutluğu ile karşı karşıyayım. Senin ölümüne susmalı, okuluma gitmeli, yokmuş gibi mi davranmalıydım. Yoksa seni vuranlardan hesap sormak için elimden geleni yapmalıydım. Biz devrimciler için bu sorunun cevabı net. Bizler tanımadığımız insanlar için yeri geldiğinde ölmesini de biliriz. Peki ya yaşamdaki seyirciler, senin ölümünü yine susarak mı izleyecekler.

Senin için yazacak daha çok şey var güzel çocuk, ama sorulacak da bir hesabımız var. Belki artık sen yoksun ama bizlere bıraktığın umut var. Ve o umudun kendisi artık bizlerle birlikte mücadele barikatlarında olacak. Bizler ise seninle ve senden önce sonsuzluğa uğurladığımız şehitlerimizle o güzel gün geldiğinde uçurtmalarımızı özgürce göklere bırakacağız. Ve o gün artık bu topraklarda uçurtmalar vurulmayacak.

A. Akın

Berkin uyudu, halk yarınlara uyandı

Onları yarınlara taşımak için, bugün adlarının sokaklarda yankılandırma günüdür. Hepimizin Berkin olma günüdür.

*“Buraya bakın, burada, bu kara mermerin altında Bir teneffüs daha yaşasaydı Tabiattan tahtaya kalkacak bir çocuk gömülüdür Devlet dersinde öldürülmüştür.”**

“Polise emri ben verdim “demişti Erdoğan. Eklemişti sonra, “yedirtmem onları” diye. Bir devlet geleneği idi, “Asmayıp da beslemeyecekti” devlet, Erdal Eren 17 yaşında asılacaktı. Bir devlet geleneği idi, “çocukta olsa gereken yapılacaktı.” 12 yaşındaki Uğur Kaymaz 13 kuşunla öldürülecekti, babasının kucağında, babasıyla birlikte.

Bu ülkede son 20 yılda polis ya da askerin açtığı ateş sonucu 350’den fazla çocuk öldürüldü. Tüm dünyada en çok çocuğun tutsak edildiği Türkiye’de!

3 yaşındaki Fatih Tekin, 9 yaşındaki Abdullah Duran, 8 yaşındaki Enes Ata, 17 yaşında Mahsum Mızrak, 17 yaşındaki Emrah Fidan, 8 yaşındaki İsmail Erkek, 14 yaşındaki Birem Basan, 14 yaşındaki Mehmet Nuri, 16 yaşındaki Yahya Menekşe, 12 yaşındaki Ceylan Önkol, 7 yaşındaki Sevcan Yavuz...

Çocukların bu kadar kolay öldürüldüğü bir coğrafyada, “büyümüyor ölü çocuklar.” Hep aynı yaşta kalıyor. Kimisi Erdal gibi asıldığı yaşta, hep on yedisinde! Kimisi Küçük Armutlu’da panzerin ezdiği Sevcan gibi yedisinde! Kimisi Uğur Kaymaz gibi on ikisinde!

“Büyümüyor ölü çocuklar”, onları öldürenlerin suçları büyüye de. Kapınızı çalan benim diyorlar; “Kapıları birer birer. Gözünüze görünemem, göze görünmez ölü çocuklar.” Berkin, Facebook’taki hesabında, “El üstünde tutulmak için illa tabuta mı girmek gerekiyor” diye yazmıştı.

Kapılarımızı çaldılar birer birer ve sonsuzluğa gittiler. Yüreğimizin ziline basıp kaçtılar. Çocuklarımız el üstünde tabutlarda taşınmasın diye, yüzlerindeki o sıcacık gülümseyişlere kan bulaşmasın, “devlet dersinde” sokak ortasında vurulmasın diyedir bu amansız kavga. Onlara vereceğimiz en güzel armağan devrim olacak.

“İnanın çocuklar, güzel günler göreceğiz, güneşli güzel günler. Motorları maviliklere süreceğiz çocuklar, ışıklı maviliklere.” İnanın çocuklar, yaşınıza sığmayan ömrünüzü öfkemize ekleyeceğiz, yaşayamadıklarınızla kinimizi bileyeceğiz. Yaşanılacak güzel günlerin müjdecisi; çocuklarımız, sizleri hak ettiğiniz eşsiz zamanlara el üstünde taşıyacağız.

Onları yarınlara taşımak için, bugün adlarının sokaklarda yankılandırma günüdür. Hepimizin Berkin olma günüdür. Çocuklarımızı katledenlerden hesap sormak için mahkemeleri sokaklarda, eylem alanlarında, barikatlarda kuralım.

* Ece Ayhan

Berkin’in katillerinden timsah gözyaşları

“Hayata tutunmak üzere uzun süre mücadele eden Berkin Elvan’ı kaybettik. Allah’tan rahmet, muhterem ailesi ve sevenlerine başsağlığı dilerim.”

Bu mesaj, İstanbul Valisi Huseyin Avni Mutlu’ya ait. Berkin’in hayatını kaybettiği açıklandıktan bir saat sonra atıldı. Berkin’in kanını elinde taşıyan vali ikiyüzlük ve utanmazlıkta sınır tanımıyor.

Haziran Direnişi’nde de attığı tweetlerle, ikiyüzlü açıklamalarıyla tanınan Huseyin Avni Mutlu, Berkin’in hayata tutunmak için mücadele ettiğini söylüyor ancak nasıl hayatını kaybettiğini yazmıyor. Polisin attığı gaz fişegini yok sayan, polis şiddetinin soruşturulmasına izin vermeyen vali timsah gözyaşları döküyor.

Fakat yüzsüzlük yapıp böyle bir mesaj atsa da hiç kimse valinin sözlerine itibar etmiyor. Sosyal medyada Berkin Elvan’ın katledilmesine duyulan tepkiler büyürken Vali Mutlu da teşhir ediliyor. 1 Mayıs’ta 17 yaşında Dilan Alp başından gaz fişegiyile vurulduğunda aynı Vali Mutlu çıkıp yalanlar söylemiş, elinde molotof kokteyli taşıdığını, örgüt üyesi olduğunu ileri sürmüştü. Dilan’ı ölmediği için hedef gösteren, polis şiddetini meşrulaştırmaya çalışan Mutlu, şimdi Berkin için “üzülüyor.”

Hepsi ikiyüzlü

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Berkin Elvan’ın babasını aramıştı. Gül, Sami Elvan’a, *“Yaşananlardan dolayı çok üzgünüm. Acınızı paylaşıyorum. Berkin’in durumunu yakından takip ediyorum. Bir ihtiyacınız olduğunda benim haberim olsun”* demişti.

Sami Elvan da “Okmeydanı Hastanesi önünde toplananlara polis sert müdahalede bulunuyor. Buna karşı gereken müdahaleyi yaparsanız sevinirim” diyerek karşılık vermişti. görüldü. Berkin’i katleden polis hastane önündeki kitleye azgınca saldırarak bir kişiyi yine gaz bombası fişegiyile vurdu. Yaralanan eylemcinin bilinci kapalı olarak hastaneye kaldırıldığı basına yansıdı.

Katilleri destan yazarken, emri verenler gözyaşı döküyor.

Çok değil, bundan birkaç ay önce de okullar açılırken Maliye Bakanı “Eminim Berkin Elvan artık uyanmıştır. Güzel bir eğitim yılı ve başarılar diliyorum. Bahtı açık olsun” demişti.

Fakat bu ikiyüzlü açıklamaları sorumluluklarının üzerini örtmeye yetmeyecek. Katiller mutlaka halka hesap verecek.

Devlete karşı 9 aylık yaşam mücadelesi

Polisin gaz fişegiyle vurduğu Berkın Elvan 269 gün direndikten sonra yaşamını yitirdi. Polis şiddetiyle ilgili yargı soruşturması ise hala başladığı yerde sayıyor.

Haziran Direnişi sırasında Okmeydanı'nda polisin saldırısı sonucu 14 yaşındaki Berkın Elvan ekmek almaya giderken vurulmuştu. 9 ayı bulan tedavi sürecine paralel olarak yargı da polis şiddetine ilişkin soruşturma yürüttü. 9 ayın sonunda Berkın yaşamını yitirirken yargı hala Berkın'ı vuran gaz bombasını atan katilleri bulamadı.

Haziran Direnişi sırasında hedef alınarak vurulanlardan biri de Berkın Elvan'dı. Berkın kafasından aldığı darbe nedeniyle aylarca komada kaldı. Kaldırıldığı Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 4 ameliyat geçirdi. 45 kilo girdiği hastanede en son 16 kilografa kadar düştü. Bu süreçte hastaneden atılmak istendi. Hastane yönetimi, açıklama yapmaksızın aileye Berkın'ı eve götürmelerini ve bakımına evde devam etmelerini söyledi. Ailenin tepkisi ve desteğe gelenlerle Sağlık Bakanlığı geri adım attı ve Berkın'ın hastanede tedavisinin devam etmesi sağlandı.

Okmeydanı'da MOBESE 'yok', polis 'yok'!

Yargı soruşturması aylarca yerinde saydı. Zira İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı Haziran Direnişi boyunca uygulanan polis şiddeti şikayetlerini tek dosyada toplamıştı. Yüzlerce şikayet birleştirilerek süreç fiilen kilitlendi. Uzun süre böyle devam eden süreç dosyanın ayrılmasıyla 'hızlandı'. Sonuçta Berkın komada 7. ayını geride bırakırken ilk ekip polislerin ifadesi alınmaya başlandı. Bu arada İstanbul Emniyet Müdürlüğü Berkın'ın vurulduğu gün görevli listesi yerine onlardan nöbeti devralanların listesini vererek faileri saklamıştı.

Ardından polislerin ifadesi alınmaya başlandı. Birbirinin tekrarı olan ifadeler örtbas çabasının yeni bir

halkası olarak kayda geçti. İfade veren 7 polisin 6'sı eylem süreci boyunca gaz kullanmadığını iddia etti. 7. Polis ise gaz kullandığını fakat 'Okmeydanı'nda kullanmadığını' savundu.

Okmeydanı gibi polisin düzenli denetim araçlarıyla kuşattığı bir mahallede Berkın soruşturması için görüntü talep edildiğinde polis MOBESE kayıtlarında görüntü olmadığını iddia etti.

Devlet, Berkın komada yatarken çıkardığı belgelerle "terörist" imajı yaratmak için çalıştı. İlk olarak Berkın hastaneye getirildiğinde üzerinde "patlayıcı" olduğu iddia edilen bir tutanak ortaya atıldı. Ardından Ankara'da gözaltına alınan eylemciler Berkın'ı sahiplenerek sloganlar attığı için "örgüt üyesini sahiplenme" argümanı ile karşılaşmıştı. Düzen medyası da Ethem Sarısülük'ün ardından olduğu gibi bu propagandayı güçlendirmek için çalışmıştı.

Aklama düzeni işlemeye devam ediyor

Elvan ailesi'nin avukatı Evrim Deniz Karatana, Berkın'ı vuran polislerin korunduğunu vurgulayarak soruşturma süreciyle ilgili şunları söylemişti: "Berkın'ı vuran polisler hakkında yürütülen soruşturmada aylardır doğru dürüst bir adım atılmadı. 'kamera yok, o bölgede polis görevlendirmedik, tanıkları bulamadık' cevaplarından sonra ısrarlı taleplerimiz neticesinde bölgede görev yapan polislerin isim ve sicilleri bildirildi. Ama yine aynı sahtekârlıkla saat 07.00 ve 08.00 arasında görev yapan polisleri bildirmek yerine, saat 08.00 sonrasında görevlendirilen polisleri bildirdiler. Yeniden talepte bulunarak belirttiğimiz saatlerde görev yapan polislerin isimlerinin bildirilmesini isteyeceğiz."

Berkın'ın yaşamını yitirmesine kadar geçen 9 aylık süreç polis şiddetinin ardından yaşanan aklama, koruma düzeninin bir yeni örneği oldu. Abdullah Cömert, Ahmet Atakan'ın ardından Berkın Elvan'ın katilleri terör estirmeye devam ederken yagı kalkanına

Medya Berkın'ı nasıl gördü?

Berkın'ın ölümü kimi gazetelerin manşetlerinden verilirken AKP yandaş basına ya geçiştirdi ya da saldırgan bir üslup kullandı.

Hürriyet Berkın'ı "Yastayız" diye manşetine taşıırken, *Radikal* manşetten "Adalet kör, vicdan ölü", *Posta* manşetten "Sen öldün çocuk, hayat durdu", *Milliyet* manşetten "Türkiye'nin evlat acısı", *Vatan* manşetten "Hepimizin acısı", *Cumhuriyet* manşetten "Sen büyüyeceksin onlar küçülecek", *Sözcü* manşetten "Ben Berkın'ım" diye verdi.

Sabah gazetesi "Yazık Berkın uyanamadı" diye küçük bir bölüm ayırarak Berkın'ın ölümünü sıradanlaştırmaya çalıştı. *Takvim* ise birinci sayfadan "Kaşıyorlar" diyerek provokatif bir dil kullandı. *Türkiye* daha da ileri giderek birinci sayfadan "Yine fırsat bilip terör estirdiler", *Yeni Şafak* "Sokaklar karıştı", *Yeni Akit* "Berkın bahanesiyle provokasyon", *Star* birinci sayfadan "Hüzün günü" başlıklarını kullandı.

Berkın Elvan'ın ölümünü *Milli Gazete* birinci sayfadan görmezken cemaat gazeteleri *Zaman* ve *Bugün* ise manşetten verdi.

"Evimin önüne ayakkabı kutusu koyacağım!"

Berkın'ın babası Sami Elvan CNN Türk'te Enver Aysever'in programına katıldı. Sami Elvan Başbakan Erdoğan'a seslenerek Berkın'ın katilinin bulunmasını istedi. Baba Elvan ayrıca "Evimin önüne bir ayakkabı kutusu istiyorum. Her gün Berkın evden çıkarken benden harçlık alırdı. Berkın'ın harçlığını her sabah o ayakkabı kutusuna bırakacağım. O zaman belki Berkın'ın katilini bulup getirirler" diye konuştu.

Canlı yayınlanan programda Sami Elvan yaşanan süreçle ilgili bilgi verdi.

Sami Elvan, "Bizim 9 aydır orada, hastanede en alt kademesinden tutundan da en üst kademeye kadar en ufak bir kuşumuz yok. Berkın ile birlikte onlar da mücadele ettiler. Ama maalesef çocuk çok zayıfladı. Direnci azaldı. Beslenmedi, sadece mamayla besleniyordu. Yoğun bakımda makinelerle yaşıyordu." dedi.

Sami Elvan şunları söyledi:

"Benim bildiğim sadece görgü tanıkları var. Polislerin kimisi nerede görev yaptığını bilmiyorum diyor. Kimisi biber gazı eğitimi aldım ama orada kullanmadım. Üç maymunu oynuyorlar. Sanki Berkın'ı birileri uzaydan vurmuş. Her şey ortada ama ortada bir suçlu yok. 9 ay sonra çocuğumuzu sonsuzluğa uğurladık ama hala ortada bir suçlu yok."

"Vali'ye telefonla aradığında sitemde bulundum. Törenle ilgili bilgi almak istedi. Sizin programınız nedir dedi. Ben de anlattık. En ufak da ondan bir talebim olmadı. Başka bir Berkın vakası yaşanmasın, aile olarak bunu istiyoruz dedim. Sonradan çıkmış olaylar. Yeni haber aldık."

"Berkın çok sıcakkanlı, zeki bir çocuktuk. Son zamanlarında biraz okulu aksatmıştı onu biliyorum ama ergenliğe girişine bağlıyorum. Öğretmenleri her gün yanıma gelip benimle birlikte aynı duyguları paylaşıp ağlamaktan kendilerini alamıyorlardı."

Berkin'i kaybettik, hesabını soracağız!

Berkin Elvan, aylardır sürdürdüğü yaşam mücadelesini 11 Mart sabahı kaybetti. Ailenin yaptığı duyuru üzerine haberi alanlar Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne akın etti. Kısa sürede, yüzlerce kişi hastane önünde toplandı. Polis ilk saldırısını burada gerçekleştirdi. Hastane önündeki kitleye gaz bombalarıyla saldırdı. Saldırıda Ramazan Apaydın isimli bir kişi gaz bombası fişegiyle yaralandı. Apaydın hastaneye kaldırıldı.

Berkin'in cenazesinin Yenibosna'daki Adli Tıp Kurumu'na (ATK) götürülmesi üzerine, kitle de buraya giderek otopsi işlemlerinin tamamlanmasını bekledi. Slogan ve marşlarla süren yolculuk sırasında kitlenin önüne çıkan polis arabaları tahrip edildi. Polislerden biri havaya ateş açtı.

ATK'nın önünde bekleyenlerin sayısı giderek arttı. "Berkin'in hesabı mahşere kalmayacak!" şiarlı pankartın açıldığı bekleyiş sırasında AKP ve MHP'nin bayrak ve afişleri indirildi.

Berkin'in cenazesi, otopsinin ardından Okmeydanı Cemevi'ne götürüldü. ATK önünde bekleyen kitle de cemevi önüne geçti.

Cenaze, Okmeydanı girişinde araçtan indirildi. Berkin'i karşılayan kitle tabutu omuzlarında taşıdı. Yürüyüş boyunca öfkeli sloganlar haykırıldı. Berkin, binlerce kişinin arasında kızıl bayraklarla cemevine taşındı. Berkin'in cenazesi, tören için cemevine konurken, binlerce kişi Okmeydanı'na akmaya devam etti.

Kara haber tez yayıldı, yumruklar sıkıldı!

Berkin'in hayatını kaybettiği haberinin duyulması üzerine, ülkenin dört bir yanında eylemler yükseldi. Liseli ve üniversiteli gençlik ders boykotu yaptı. Başta İzmir, Ankara ve İstanbul'dakiler olmak üzere, bir dizi kentte üniversiteliler derslere girmeyerek anmalar düzenledi.

İstanbul'un birçok bölgesinde Berkin için eylemler düzenlendi. Akşam saatlerinde Kadıköy'de binlerce kişinin katıldığı eylem yapılırken, Taksim ve çevresinde saatlerce süren polis saldırıları yaşandı. Beşiktaş'ta sokağa dökülenler de Şişli'ye geçerek buradaki kitleyle buluştu. Taksim'e doğru ilerleyen kitleye Harbiye'de polis saldırdı.

Ayrıca Kartal, Maltepe, Pendik, Avcılar, Sarıgazi, İkitelli, Cennet, Bakırköy, Sarıyer, Kocamustafapaşa, Beylikdüzü ve bir dizi bölgede emekçiler sokaklara dökülerek Berkin'in hesabını soracaklarını haykırdılar.

Ankara'da emekçiler Berkin'in hesabını sormak için alanlara çıktı. Tuzluca'yı da cami-cemevi şantiyesine yürüyen gençlere polis gaz bombalarıyla saldırdı. Çatışmalar saatlerce sürdü. Çatışmalar sırasında bir AKP aracı taş ve sopalarla tahrip edildi.

Aynı saatlerde yüzlerce kişi Güvenpark'ta toplanarak Berkin için saygı duruşu yaptı. Üniversiteliler de tüm polis saldırılarına rağmen birleşerek Güvenpark'a yürüdü. Zaman geçtikçe Kızılay'da toplananların sayısı arttı. Bir süre sonra kitle Kızılay'ı tamamen kapattı. Bunun ardından da polis saldırısı başladı. Çatışmalar gece saatlerine kadar Kızılay ve çevresinde devam etti.

İzmir'de akşam saatlerinde Sevinç Pastanesi önünde toplandı. 1. ve 2. Kordon üzerinden Cumhuriyet Meydanı'na gelen kitleye polis saldırdı. Polisin yüzlerce gaz bombasını arka arkaya atması nedeniyle kitle Sevinç Pastanesi önüne ve Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ne çekildi. Saldırıda, yoğun gazın etkisiyle rahatsızlananlar oldu. Gece saatlerinde ÇHD tarafından yapılan açıklamada, polis saldırısının ardından çok sayıda kişinin gözü altına alındığı bildirildi.

Bursa'da yaklaşık on bin kişi Heykel'de toplandı. Burada bir süre bekledikten sonra AKP İl Binası'na yürüdü. Eylemcilerin AKP binasının camlarını tahrip etmesinin ardından polis saldırıya geçti. Çok sayıda kişi gözü altına alındı. Bir kadın, gaz bombası fişegi ile gözünden vuruldu.

Kayseri'de AKP binasına yürüyen kitle polis barikatı önünde basın açıklaması yaptı.

Manisa Manolya Meydanı'nda toplanan yüzlerce kişi Berkin'in katillerinden hesap sorulacağını haykırdı. Meydandaki bekleyiş sırasında serbest kürsü kurularak konuşmalar yapıldı.

Adana Atatürk Parkı'nda toplanan kitleye polis TOMA ve ses bombalarıyla saldırdı. Akşam saatlerinde Akkapı'da da eylem yapıldı.

Antalya, Mersin, Denizli, Trabzon, Diyarbakır, Eskişehir, Samsun, Batman, Giresun, Antakya, Konya, Çankırı, Çanakkale, Kocaeli ve Elazığ'da da eylemler yapıldı. Bir dizi eyleme yönelik polis saldırıları yaşandı.

Berkin yüzbinlerle sonsuzluğa uğurlandı!

11 Mart sabahı kaldığı Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yaşamını yitiren Berkin Elvan yüzbinlerin katıldığı yürüyüşün ardından defnedildi.

Sabah saatlerinden itibaren Okmeydanı Cemevi'nde başlayacak anma için kitle toplanmaya başladı. İstanbul'un birçok bölgesinden cenaze için yola çıkanlar metrobüsleri ve otobüsleri eylem alanına çevirerek Okmeydanı'na geldiler.

Okmeydanı girişinden cemevinin çevresindeki sokaklar dahi Berkin'i uğurlamaya gelenler tarafından hıncahınç dolduruldu.

Daha 15 yaşında katliamcı devletin polisleri tarafından Berkin'in katledilmiş olması aralıksız haykırılan sloganlarla protesto edilirken, katillerden hesap sorma kararlılığı dile getirildi.

Bekleyişin ardından saat 12.00'de cemevinde

yapılan dini törenle birlikte kitleden helallik alınmasının ardından Berkin'in tabutu omuzlarda taşınarak evinin önüne getirildi. Burada yapılan saygı duruşunun ardından "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Onbeşinde bir fidan Berkin Elvan!" sloganları eşliğinde tabut cenaze aracına alınarak yürüyüş başlatıldı.

Yüzbinlerce kişi Şişli'ye giden otobüs yolundan öfkeli sloganlarla ilerlerken kalabalık buraya sığmayarak E-5 karayoluna taşı. Burada da trafiği tek yönlü kapatarak yürüyüşe devam eden kitle yol boyunca AKP'ye tepkisini flama ve afişlerini parçalayarak gösterdi.

Mecidiyeköy otobüs duraklarında otobüslerde bekleyen polisler de kitlenin öfkesinden nasibini aldı. Kitle taşlarla araçların camlarını indirerek katil polisler öfkesini gösterdi. Şişli Cami önüne gelindiğinde kitlenin sayısı daha da arttı. Yürüyüşün en önünü ve arkasını görmek mümkün olmadı.

Buradan Feriköy Mezarlığı'na yürüyen kitle yol boyunca yanlarından geçtikleri polis araçlarındaki ve Şişli Karakolu'ndaki polisler öfkesini kusarak ilerlediler. Polis araçlarının üzerine yazılamalar yapıldı.

Mezarlığa ulaşan kitle mezarlık içindeki yolun kenarında zincir oluşturarak cenaze aracıyla birlikte ailenin gelmesini bekledi. Ailenin gelmesiyle birlikte Berkin'in naaşı sloganlar ve alkışlarla toprağa verildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Berkin direnişle uğurlandı!

Berkin, 12 Mart günü dört bir yanda yapılan eylemlerle sonsuzluğa uğurlandı.

İstanbul

İstanbul'da cenaze töreni başlamadan eylemler başladı. Üniversitelerde, mahallelerde biraya gelen kitleler cenaze töreni için sokaklara döküldü.

Okmeydanı'nda esnaf kepek açmadı. Ethem Sarısülük'ün annesi Sayfı Sarısülük Berkin'in annesine destek olmak için cemevine geldi. Göztepe taraftar grubu da törene katılmak için İzmir'den İstanbul'a geldi. Sabah saatlerinden itibaren binlerce kişi Okmeydanı'na akın etti. Okmeydanı'nda tüm sokaklar doldu.

İstanbul Yeditepe Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi, Marmara Üniversitesi'nde öğrenciler sabah saatlerinden itibaren dersleri boykot ederek biraraya geldi. İstanbul Üniversitesi'nde Hazırlık ve İletişim fakültelerinde öğretim görevlileri boykotu destek için dersleri iptal etti. Işık Üniversitesi öğrencileri oturma eylemi yaptı. GSÜ, Bahçeşehir, Mimar Sinan ve YÜT öğrencileri Beşiktaş'tan Şişli'ye yürüdü.

Kadıköy Anadolu Lisesi, İstanbul Anadolu Lisesi ve Fenerbahçe Lisesi öğrencileri dersleri boykot ederek cenazeye katıldı.

ÇHD üyesi avukatlar duruşmaları boykot ettiler. "Çocuklar uyurken susulur, ölürken değil! Boykottayız!" şiarlı ozalitle cemevine yürüdüler.

Yüzbinlerce kişinin katıldığı cenaze töreninin ardından Taksim'e yürümek isteyenlere polis saldırdı. Osmanbey'de kitle polisin gaz bombalarına havai fişeklerle karşılık verdi. Polisin gaz bombasından metro istasyonundakiler de etkilendi. Osmanbey'de yaralılar olduğu bildirildi. Kitle barikatlar kurdu. Bu bölgede çatışmalar saatlerce sürdü.

Osmanbey'de saldırı başladığı sırada polis Taksim'i boşaltmaya başladı. İstiklal Caddesine barikat kurarak giriş-çıkışı engelledi. Burada da çatışmalar yaşandı. Polisin azgın saldırısına kitleler militan yanıt verdi. Saatler süren çatışmalar sırasında birkaç yüz kişilik kitle Taksim Meydanı'na çıktı. Polis saldırısı nedeniyle çok sayıda kişi yaralandı. İstiklal Caddesi üzerinde kurulan barikatlar ateşe verildi. Çatışmalar sırasında kitle İstiklal Caddesi'nin başına kadar ilerledi. Polis saldırısı nedeniyle geri çekildi. TOMA'yı durdurmaya çalışan eylemciler, önünü keserek üzerine çıktılar. Taksim'deki saldırılarda bir kişi ağır yaralandı. Kafasına gaz bombası fişegi isabet eden seyyar pilav satıcısı hastaneye kaldırıldı. Yaralının komada olduğu bildirildi. Çatışmalar Sıraselviler tarafında da yaşandı. Gece saatlerinde Taksim çevresindeki eylemler sonlandırıldı.

Ankara

Mamak Ege Anadolu Lisesi öğrencileri sabah saatlerinde biraraya gelerek eylem yaptı. Tuzluca'yı'da polis liseli gençlere gaz bombası ve plastik mermiyle saldırdı. Liseliler yolu kapatarak Kızılay'a yürüdü.

Öğle saatlerinde Güvenpark'ta toplanan yüzlerce kişi "Katiller halka hesap verecek!" sloganını haykırdı. Haziran Direnişi'nde katledilenler anısına saygı duruşu yapılmasının ardından "Güneşi içenlerin türküsü" adlı

şiiir okundu. Saatler ilerledikçe Güvenpark'ta toplananların sayısı arttı. Bir süre sonra polis saldırısı başladı. Saldırı nedeniyle kitle Kolej'e doğru çekildi. Polis Güvenpark'ı kapatarak Berkin'in afişlerini söktü. Kızılay çevresinde çatışmalar saatlerce sürdü. Çatışmalarda çok sayıda gözaltı olduğu bildirildi.

Cebeci'de polis okuldan çıkarak Kızılay'a yürümek isteyen üniversitelilere saldırdı. Burada da çatışma çıktı. Öğrenciler polise taşlarla karşılık verdi.

Gündüz Tuzluca'yı'da da çatışmalar yaşanırken, Ankara Dayanışması'nın çağrısıyla akşam saatlerinde Kızılay'da toplanılmak istendi. Polis Ankara'da adeta OHAL ilan etti ve neredeyse tüm sokakları tuttu. Polis saldırısı saatlerce sürdü. Tuzluca'yı'da çatışmalar gece yarısına kadar devam etti.

İzmir

Üniversitelerinin dersleri boykot ettiği kentte öğle saatlerinde Konak'ta yapılan oturma eylemine polis saldırdı. Kitle biber gazı ve tazyikli su nedeniyle bir süre dağılsa da İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde yeniden toplanarak barikat kurdu. Buradaki bekleyiş sırasında katılım sayısı arttı. Barikatı aşan kitle Konak Saat Kulesi önüne geçti. Buradaki eylem bir süre sonlandırıldı.

Akşam saatlerinde yeniden toplanılarak Berkin'in hesabının sorulacağı haykırıldı. Bu eylem de polis saldırdı. Polisin evlere dahi gaz bombası attığı görüldü. geri çekilerek Sevinç Pastanesi önüne gelen kitle burada barikat kurdu. Çatışmalar saatlerce sürdü.

Çiğli Belediyesi işçileri Kasaplar Meydanı'na yürüyerek Berkin'i andı. Kasaplar Meydanı'nda akşam saatlerinde de eylem yapıldı.

Bursa

Akşam saatlerinde yüzlerce kişi Heykel'de toplandı. Burada eylem yapıldı. eylemin ardından dağılan kitleye AKP'li palalılar saldırdı. eylemciler saldırıyı hafif yaralarla atlattı.

Dört yanda 'uğurlama' eylemleri ve polis saldırıları

Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde öğrenciler oturma eylemi yaptı.

Mersin Yusuf Kalkavan Lisesi öğrencileri okul bahçesinde toplandı. Toros Üniversitesi'nde öğrenciler dersleri boykot etti. Akşam saatlerinde de yüzlerce kişi Forum AVM önünde toplandı. Buradaki eylem polis saldırdı. Yüze yakın kişi gözaltına alındı.

Dersim'de okulları boykot eden öğrenciler yoğun yağmura rağmen biraraya geldi. Akşam saatlerinde yapılan eylem polis çok sert şekilde saldırdı.

Antakya'da liseliler Armutlu'ya yürüdü.

Akdeniz Üniversitesi'nde dersler boykot edildi ve yürüyüş yapıldı. Antalya'da akşam saatlerinde yapılan eylem polis saldırdı.

Artvin otopark önünde oturma eylemi yapıldı.

Samsun'da Süleymaniye Geçidi'nde biraraya gelen kitle açıklama yaparak dağıldı. 19 Mayıs Üniversitesi'nde oturma eylemi yapıldı.

Kayseri'de meydana toplananlar da basın açıklaması yaparak Berkin'i uğurladılar.

Pamukkale Üniversitesi'nde polis öğrencilerin önüne barikat kurdu, eylemi sürdüren öğrencilere saldırdı.

Denizli'de yapılan eylem polis gaz bombaları ve plastik mermi ile saldırdı. Polis saldırısının ardından çok sayıda kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

Antep Hasan Kalyoncu Üniversitesi ve Çukurova Üniversitesi öğrencileri boykota çıktı.

Eskişehir Gültepe'de oturma eylemi yapıldı. Akşam saatlerinde de Espark önünde toplanıldı. Polis saldırısı nedeniyle çatışmalar yaşandı.

Adana'da liseliler Turgut Özal Bulvarı'ndan yürüdüler.

Diyarbakır ve İskenderun'da Berkin için eylemler yapıldı.

Zonguldak'ta öğrenciler yolu trafiğe kapatarak şehir merkezine yürüdü. Kentte akşam saatlerinde yapılan eylem polis saldırdı. Çok sayıda kişi yaralandı.

Çanakkale'de binlerce kişinin katıldığı yürüyüş yapıldı. İskele Meydanı'na inen kitle trafiği kapattı.

Malatya'da emekçiler Berkin için yürüdü.

Roboskililer Berkin'i unutmadı. Yağmura rağmen meşalelerle eylem çıkan Roboskililer, basın açıklaması yaparak Berkin Elvan'ın katledilmesini protesto ettiler.

Didim'de yüzlerce emekçi sokağa çıkarak Berkin'i selamladı.

Kocaeli'de yapılan eylem polis saldırdı. 6 kişi gözaltına alındı.

Dersler Berkin için iptal: Gençlik sokakta!

11 Mart'ta, Berkin Elvan'ın hayatını kaybetmesi üzerine gençlik dersleri boykot ederek sokaklara çıktı. Katillerden hesap sorulacağını haykırdı.

İstanbul

İÜ öğrencileri, Hergele Meydanı'nda buluştular. Edebiyat Fakültesi koridorlarında Berkin için anma yapıldı.

Sabancı Üniversitesi, İTÜ, YTÜ ve GSÜ'de de öğrenciler dersleri boykot ederek Berkin'i andı. İTÜ'den yürüyüşe başlayan öğrenciler eylemlerini Beşiktaş'ta sürdürdü.

Koç Üniversitesi öğrencileri ve çalışanları Berkin'i anmak için oturma eylemi yaptı. Temel Tasarım dersinde Berkin Elvan afişleri hazırlandı.

Işık Üniversitesi'nde de öğrenciler oturma eylemi yaptı.

Boğaziçi Üniversitesi'nde New Halil Binası'nın adı 'Berkin Elvan dersliği' olarak değiştirildi.

Özyeğin Üniversitesi ve İstanbul Aydın Üniversitesi'nde de öğrenciler Berkin için dersleri boykot etti.

Bilgi Üniversitesi öğrencileri oturma eylemi yaptı.

Ankara

ODTÜ'de dersleri boykot eden öğrenciler öğle saatlerinde Güvenpark'a gitmek için Eskişehir yoluna indi. Binlerce ODTÜ'lünün katıldığı yürüyüşe polis saldırdı. Polis saldırısında bir kadın öğrenci başından yaralandı.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü ve DTCF'de boykot yapıldı. Ayrıca DTCF Orta Bahçe'de Berkin için anma yapıldı. Müzik ve şiir dinletileri yapılırken ajitasyon konuşmalarıyla da öğrenciler boykota katılmaya, Berkin'e sahip çıkmaya çağırıldı.

Beytepe ve DTCF'den yürüyen öğrenciler Güvenpark'a geçti. Cebeci Kampüsü'nde polis kitleye saldırdı. Bir süre sonra polis geri çekildi, öğrenciler Kızılay'a ulaştı.

İzmir

Ege Üniversitesi sabah saatlerinde Berkin'in hesabını sormaya çağıran afişlerle, yazılımlarla donatıldı. Edebiyat ve İletişim fakülteleri sloganlar ve ajitasyonlarla gezilerek öğrenciler eyleme çağırıldı. Buradan sloganlarla Hazırlık Binası önüne yüründü. Öğrenci Çarşısı'na gelindiğinde Fenerbahçeli

tarafından Berkin için hazırladığı marşı söyledi. Binden fazla kişi Öğrenci Çarşısı'ndan kampüsün dışına kadar yürüyerek, İzmir'in ana hatlarından biri olan Manisa Kavşağı'nda 15 dakikalığına trafiği kesti.

Yol kapatma eyleminin ardından Edebiyat Fakültesi'ne döndü. Fakülte içinde mumlarla Berkin Elvan yazılarak oturma eylemi yapıldı. Eylem sürdükçe boykota katılım arttı.

İzmir Ekonomi Üniversitesi'nde öğrenciler dersleri boykot etti.

Gençlik sokakta!

Mersin Üniversitesi'nde öğrenciler dersleri boykot ederek eyleme çıktı.

Akdeniz Üniversitesi'nde yemekhanede Berkin için eylem yapıldı. Daha sonra üniversitede yapılan anmaya polis saldırdı.

Çukurova Üniversitesi öğrencileri de dersleri boykot ederek oturma eylemi yaptı.

ODTÜ Kuzey Kıbrıs Kampüsü'nde de boykot vardı.

Uludağ Üniversitesi öğrencileri, Görükle'den kampüse yürüyüş gerçekleştirdi.

Kocaeli Üniversitesi'ndeki eyleme polis saldırdı.

Anadolu Üniversitesi'nde öğrenciler okuldan çıkıp Aytaç Caddesi'ne doğru yürüyüş yaptılar.

Kartal DLB, 12 Mart günü de bir eylem yaparak Berkin'in katillerinden hesap sorulacağını haykırdı.

Sarıgazi DLB, birçok yere yaptığı yazılımlarla Berkin Elvan'ı selamladı. "Berkin için sokağa!", "Berkin Elvan kavgamızda yaşıyor!", "Berkin Elvan onurumuzdur!" şiarları duvarları yazıldı.

DLB'liler **Çiğli** ve **Karşıyaka**'nın dört bir yanını "Berkin Elvan ölümsüzdür!", "Berkin Elvan onurumuzdur!" yazılımlarıyla donattı.

Yazılama yapılırken lisenin içinden "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları yükseldi.

Liselilerin Sesi / Kartal-Sarıgazi-İzmir

EÜ'de binler Berkin'i andı

12 Mart günü Yabancı Diller Fakültesi önünde bir süre oturma eylemi düzenleyen Konservatuar ve Eğitim Fakültesi öğrencileri müzik dinletisi gerçekleştirdi. Edebiyat Fakültesi'nde bekleyen öğrencilerle birlikte yürüyüşe geçildi. Yürüyüş, Çarşı'nın ardından Tıp Fakültesi'nde devam etti. Hastane önünde SES üyesi sağlık emekçileri ile birleşen kitle, basın metninin okunmasının ardından Bornova Metro'ya geçti. Burada da liselilerle ve Yaşar Üniversitesi'nden gelen öğrencilerle birleşti.

Bornova'daki Hükümet Konağı'na yüründü. Yaklaşık 5 bin kişi, Bornova'nın ana caddesini saatlerce trafiğe kapattı.

Ekim Gençliği / Ege Üniversitesi

Kayseri'de gençlik Berkin'i andı

Kayseri'de onlarca genç, 12 Mart günü Berkin Elvan için yan yana geldi. Kayseri Forum önünde biraraya gelen gençler, kortej oluşturarak Kayseri Meydanı'na yürüdüler.

Meydana gelindiğinde, Dev-Genç, Dev-Lis, Ekim Gençliği, Halkçı Gençlik Derneği, Kaldıraç ve FKF'nin içinde bulunduğu Devrimci Gençlik Platformu adına açıklamayı İsmail Cankat Özen okudu.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Sivas ve Erzurum'da anma

12 Mart günü, **Cumhuriyet Üniversitesi** yemekhanesinde masalara vurarak ses çıkartan öğrenciler, "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!", "Berkin Elvan mücadeleye devam!" sloganlarıyla otobüs durağına kadar yürüdü. Ardından kent meydanına giderek, burada bulunan emekçilerle birleşti.

Eylemde, basın açıklamasının ardından oturma eylemi yapıldı.

Devrimci ve ilerici öğrenciler, **Atatürk Üniversitesi** İletişim Fakültesi kantininde Berkin Elvan'ın katledildiğini hatırlatan ve devletin saldırısını teşhir eden ajitasyon konuşmaları yaptılar. Kantinde bulunan öğrencilerin birçoğunun katılımıyla masalara vurarak ve alkışlar eşliğinde Berkin'i andılar. Öğrenciler son olarak "Berkin Elvan ölümsüzdür/onurumuzdur!" sloganları attılar.

Liseliler Berkin'i andı

11 Mart günü, **Kartal**'da "Berkin Elvan ölümsüzdür! / Devrimci Liseliler Birliği" şiarlı pankartı Bankalar Caddesi'nde açan DLB'liler sloganlarla yürüyüşlerine başladılar. Yürüyüşün ardından "Ben Berkin Elvan" yazılı kağıtlara asılı ekmeklerle Bankalar Caddesi'ni kapatan diğer liselilerle birleşilmesiyle eylem devam etti.

Çay bahçelerinde DLB adına kısa bir konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından pankart asıldı. Tekrar Bankalar Caddesi'ne yüründü.

Avrupa'da Berkin için eylemler

Berkin Elvan'ın hayatını kaybetmesinin ardından yayılan protesto eylemlerine Avrupa'da katıldı. Almanya başta olmak üzere birçok kentte Berkin için Türkiyeli göçmen işçiler, emekçiler ve Avrupa'daki duyarlı kamuoyu eylemdeydi.

Bielefeld

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu BİR-KAR'ın çağrısıyla, Demokratik Güç Birliği Platformu (DGBP) ile ortak bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde BİR-KAR pankartı ve flamaları, Berkin Elvan'ın fotoğrafları, çeşitli sloganların yazılı olduğu dövizler ve ÖDP flamaları taşındı.

Kent meydanında, gerçekleştirilen eylemde DGBP ile BİR-KAR'ın bildirileri hem Türkçe hem de Almanca olarak okundu. Bildirilerde Berkin'in dokuz aylık yaşam mücadelesi kısaca özetlendi, katilin devlet ve onun başı Tayyip Erdoğan olduğu vurgulandı. Katillerden hesap sormak için mücadele çağrısı yükseltildi.

Öfkeli sloganlarla devam eden eylem, sözleri Gülten Akın'a ait olan "Büyü de baban sana" şarkısının birlikte söylenmesi ve "Berkin Elvan ölümsüzdür!" şiarının yükseltilmesiyle sonlandırıldı.

Berlin

Berkin'in hayatını kaybettiğinin öğrenilmesi üzerine Berlin'de yaşayan devrimciler ve ilerici güçler hemen harekete geçti. BİR-KAR, Halk Cephesi, Her Yer Taksim Her Yer Direniş Platformu, Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu, Antifa çevresindeki ilişkilerini haberdar ederek akşam saatlerinde miting düzenledi. BİR-KAR, çevresine geniş bir çağrı yaparak eylemin ön çalışmasını yürüttü. Yaklaşık 300 kişi Berlin'in Kreuzberg semtinde bir araya geldi.

Miting Türkiyelilerin yoğun olarak oturduğu Kreuzberg semtinde saat 17.30'da başladı. Berkin Elvan'ın yaşadıkları anlatılarak polisin bu süreçte vahşice saldırıları teşhir edildi. Almanca ve Türkçe konuşmaların ardından sloganlarla başlayan yürüyüş Kreuzberg semtinde bitirildi.

Eylemde BİR-KAR adına yapılan konuşmada ise devletin katliamcı kimliği teşhir edilerek düzene karşı devrim çağrısı yükseltildi. Eylem Grup Yorum üyelerinin seslendirdiği marşlarla sona erdi.

Lozan

BİR-KAR ve İGİF çalışanları olarak 50 kişilik bir topluluk ile Lozan'ın işlek St-Lauren Meydanı'nda bir basın açıklaması yaparak Türkçe ve Fransızca Berkin'in ölüm haberini üzüntü ve nefretle karşılayarak, AKP ve Türkiye'deki mevcut düzeni teşhir eden konuşma ve sloganlar atıldı.

12 Mart günü Berkin'i son yolculuğunda yalnız bırakmadan ikinci bir anma eylemi gerçekleştirdi.

Eylemde "Berkin Elvan ölümsüzdür!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Bu daha başlangıç, mücadele devam!" sloganları coşkuyla atıldı. Ayrıca Haziran Direnişi'nin 8. şehidi olan Berkin Elvan ve diğer şehitleri hakkında bilgilendirme yapıldı.

Eyleme BİR-KAR, İGİF, Lozan Anadolu Alevi Kültür

Derneği, Kürt yurtseverler katıldı.

Sainta-Laurent Kilisesi'nin önünde gerçekleştirilen eyleme 200 kişi katıldı.

Frankfurt

Frankfurt'ta kentin en işlek yerlerinden biri olan Zeil'de bir araya gelen kitle, öfke yüklü bir protesto eylemi gerçekleştirdi. Her zamanki gibi bu protesto eyleminde de, Almanca ve Türkçe konuşmalar yapıldı, bu konuşmalarda, Berkin'in katilinin devlet olduğu vurgulandı. Er veya geç bunun hesabının sorulacağı belirtildi.

Müzik dinletisi de yapılan etkinlik toplam iki saat sürdü.

Ayrıca Stockholm, Paris Republique Meydanı, Viyana, Londra Trafalgar Meydanı, Helsinki, Strasburg, Hollanda gibi bir dizi kentte daha eylem gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Lozan-Berlin-Köln-Frankfurt-Bielefeld

Faşist saldırılara karşı eylemli dayanışmaya!

İllerde Kürt halkına, HDP seçim bürolarına ve parti binalarına yönelik saldırılar tırmanıyor. Bu arada Roboski katliamından sağ kurtulan Servet Encü'nün evi de otomatik silahlarla tarandı.

Saldırının ardından Encü ailesi jandarma karakolu ve Tugay Komutanlığı'nı aradı. Kendilerine "oraya gelsek de bir şey yapamayız, sabah gelip, olay yerini inceleriz" dediler. Tam bir vurdumduymazlık örneği veren devletliler, bu tutumlarıyla Roboski katliamını gerçekleştiren zihniyetin yeni bir örneğini sundular.

Bu aynı günlerde ise çeşitli kentlerde HDP çalışmalarına ve binalarına yönelik peşi sıra saldırılar yaşanmaya başlandı. Son olarak ise Fethiye'de faşist bir kalkışma halini aldı. Saldırıların yaşandığı yerelerde Kürt halkı da hedefe çakıldı. Saldırı çağrıları günlerce önce yapılmıştı. Facebook'ta hesap açan faşistler "Terörist Yandaşı Partiyi Fethiye'den Sürme Vakfı" adlı sayfadan günler öncesinden Kürt halkını ve HDP'yi hedef alan saldırıların fitilini ateşleyen yayınlar yaptılar. "Tüm Fethiye sevdalılarını 9 Mart Pazar Günü Saat 12:00 de salı pazarına bekliyoruz" diyen faşistler, 1992 yılında Fethiye'yi Kürtler'den temizlediklerini söyleyerek niyetlerini açığa vurdular.

Aksaray ve Ordu'da da benzer saldırılar yaşandı. Aksaray'da HDP Eş Başkanı Sebahat Tuncel'in katıldığı tören sırasında HDP seçim otobüsü saldırıya uğradı. Yaklaşık beş bin kişi saldırının ardından HDP il binasına doğru yürüyüşe geçti. HDP Eş Başkanı Sebahat Tuncel haftalardır AKP iktidarını saldırılar konusunda uyardıklarını belirterek, yaşanan saldırılardan AKP'nin sorumlu olduğuna dikkat çekti.

HDP İzmir Urla'da da seçim bürosunun açılışı sırasında saldırıya uğradı. Saldırının hedefinde yine Kürt halkı vardı. Her ne kadar saldırı sırasında MHP'li faşistler ön safta yer aldılarsa da devletliler de saldırılara sesiz kalarak ortak oldular.

Kürdistan'da sınır boylarında askeri hareketlilik de artıyor. Sınır boylarında yer yer çatışmalar yaşanıyor.

Seçim arifesinde Kürt halkına yönelik saldırılar sürüyor. Neredeyse her gün onlarca Kürt gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Kürdistan'daki katliamlara ilişkin davaların tümü şovenizmin etkin olduğu illere taşınıyor. HDP'yi hedef alan saldırılar Kürt halkına yönelik saldırı politikalarının sadece ve sadece son halkasıdır.

HDP'ye ve Kürt halkına yönelik olarak son günlerde yaşanan saldırılar tesadüf ya da kendini bilmezlerin işi değildir. Bu saldırılar oldukça planlı ve bilinçlidir. Asıl amaç ise Kürt halkını ve HDP'yi nefessiz bırakmak ve onu AKP'ye muhtaç bırakmaktır.

Kirli savaşın ayyuka çıktığı 1990'larda gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, faili meçhul cinayetler, bombalamalar öne çıkmıştı. Bugün de benzer uygulamalar, linç saldırıları ile sürmektedir. Sömürgeci sermaye devleti faşistlerin tasmalarını çözmekte, sokaklara salmaktadır. Son saldırılar, saldırıların çapının daha da büyüyeceğinin göstergesidir.

"KCK operasyonları" adı altında Kürt halkının binlerce evladını, öğrencileri, sendikacıları, aydınları, gazetecileri zindanlara kapatan, Kürt milletvekillerinin evlerini basan devlet, bugün de seçimlere Kürt halkının iradesinin yansımaması için kirli saldırı oyunlarını icra ediyor.

Saldırılarla gözdağı verilmek istenenler sadece Kürt halkı ve siyaseti değil, aynı zamanda işçi ve emekçilerdir. Şovenizm azdırılarak sokağa hakim olunmaya çalışılmakta ve işçi ve emekçilerin susturulması, sindirilmesi hedeflenmektedir.

Saldırıları karşı ilerici, devrimci güçler Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı güçlendirmeli, birleşik karşı koyuşu örgütlemelidirler.

Ayrıca komünistler Kürt halkının bütünüyle haklı ve meşru olan taleplerini işçi ve emekçi hareketi içinde dile getirmeyi sürdüreceklerdir. Bu çerçevede işçi sınıfının siyasal sahneye inmesi için çabalarını yoğunlaştıracaklardır.

Faşist saldırılara son!

Türk sermaye devleti, Kürt halkına yönelik saldırılarını aralıksız olarak sürdürüyor. Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini görmezden gelen, her defasında baskı ve terörle bastırmaya çalışan devlet, bu kez de faşist çeteleri eliyle aynı icraatları sergiliyor.

Son günlerde HDP'ye yönelik faşist saldırılar artmış bulunuyor. Urla, Fethiye ve son olarak da Tekirdağ'da ipleri çözülen faşist gruplar, saldırılarını HDP bürolarını tahrip etmeye ve Kürtlerin işyerlerini talan etmeye vardırıdılar.

Saldırıların böylesine yayılmasının ve örgütlenişinin yanında, açık çağrılar üzerinden toplanan faşist grupların "dağıtılamaması" ve saldırıların engellenmemesi, devlet yöneticileri eliyle HDP tabelalarının indirilmesi, tüm bunların arkasındaki devlet gerçeğine işaret ediyor.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, Türk-Kürt işçi ve emekçileri, devlet eliyle örgütlenen faşist saldırılara karşı birlikte mücadele etmeye, Greif direnişinde örneği görülen kardeşleşme ruhuyla sermaye devletinden hesap sormaya çağırıyoruz.

Saldırıları karşı "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarıyla mücadeleyi yükseltelim!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

10 Mart 2014

“Haklı olanlar her zaman kazanır!”

Direnışteki GF Hakan Plastik işçileri ile direniş süreci üzerine konuştuk...

Gürsoy Gazioğlu: 7 yıldır bu fabrikada çalışıyorum. İlk işe başladığımda burası küçücük bir yerdi şimdi büyük bir alan üzerine yayıldı, büyüdü. Kazanıyorlar, büyüyorlar fakat işçiye yönelik bir yansıma görülüyor, sadece kendi kârlarını düşünüyorlar. Ben arkadaşlarıma destek verdiğim için ve onların eylemlerini sanal ortamında paylaştığım için işten atıldım. Fabrika yöneticileri bana bunları bu şekilde paylaşamazsın diyerek atılmama gerekçe gösterdiler ve direnişin 10. günü beni de attılar işten. Örgütlenme sebebimiz verilmeyen haklarımız içindi. İsteddiğimiz zammı yapmadıkları için, haklarımızı gasp ettikleri için bizde böyle bir işe giriştik. Yönetim kamuoyuna yönelik olarak diyor ki, biz aslında sendikalı olmalarına karşı değiliz fakat içerde de işçilere sendikayı sakın içeri sokmayın diye baskı yapıyor.

Daha önce yine bu fabrikada ufak bir deneyim yaşamıştım fakat başarılı olamamıştık. Fakat şimdi daha güçlü bir sayıyla direnişimizi sürdürüyoruz.

Direnışte olan-olmayan bütün işçi arkadaşlarımızın bu direnişe destek vermelerini kendilerini de bizim yerimize koymalarını isteriz. Şu anda kendileri de sömürülüyorlar, hakları verilmiyor, sendika hakları saldırıya uğruyor, bu nedenle direnişteki arkadaşların kazanmalarını çok isteriz.

Ali Efe: Daha önce Taş Kimya'ya sendika soktuk, orada 6 yıl çalıştım. Sendika bize sahip çıktı iş de buldu. 6 yıldır da Hakan Plastik'te çalışıyorum. 6 yıldır aldığım para 850 milyon lira. 8 saat artı yaptığım mesai 1.400'ü geçmiyordu ve de tüm sosyal haklar içinde. Erzakımız kalktı, bayram şekerimiz kalktı, bir kandil simidimiz vardı onu da kaldırdılar. Bizi toplayıp bir açıklama yapmıyorlar. Hafta içinde yaptığımız normal mesai %50 diyor ama %40'a iniyor, yemek saatlerini, mola saatlerini kesiyorlar. Yarım saat olan yemek saatini arkadaşlarla birbirimizi idare ettiğimiz için üretim devam ediyor, hiç durmuyor. Bizden 1 saat yemek molası kesiyor. Bu yüzden mağduruz. 10 kuruş, 20 kuruş zam verdiler, devletin verdiği zam %5-6 ama patronun verdiği zam %2-3. Bu yüzden biz de ayaklandık şu anda 200'e yakın üyemiz var. Az bir sayımız var o yüzden mücadele ediyoruz.

Şimdi arkadaşlarla birlik beraberlikle içinde mücadele edeceğiz. Biz onlara destek olacağız onlar bize destek olacak, başka çaresi yok. 8 saat çalışıp insan gibi yaşamak için sendika istiyoruz. Bizler de ailemizle gezmek, dolaşmak ve zaman geçirmek istiyoruz. Fakat şimdi sabahın 07.00'sinde geliyoruz, akşam saat: 21.00'de çıkıyoruz. Gençlik hayatımız burada bitiyor. 65 yaşında emekli olacağız o zaman da bir şey yapamaz hale geleceğiz. O zaman da hastaneye gelip gideceğiz.

Gökhan Gül: 5 senedir burada kötü şartlarda çalıştık. Bize içeride çok yoğun bir şekilde baskılar uyguladılar. Sağlığımız ve iş güvenliğimiz yoktu, her şeyimiz risk altındaydı. Ben 2012'de burada iş kazası geçirdim şikâyetçi oldum. Şikâyetçi olduktan sonra bana tutumları değişti, baskı uygulayarak şikâyetimden vazgeçirmeye çalıştılar. Ben burada üretim bölümde, kırma bölümünde geri dönüşüm bölümünde

operatördüm. Orada çalıştığım halde başka iş de yapıyordum. Yani iki işe birden bakıyordum. Forklifti zorla kullandılar bana ben de şikâyetçi oldum. Fakat buradaki yönetim ise benim çıkış nedenim olarak gösterdikleri şey ise tam tersine benim kendi isteğimle forklifti kullandığım ve iş güvenliğini risk altına aldığım için beni işten attıkların söylüyorlar.

Sendikanın burada olmasını istemiyorlar. Tazminatsız beni çıkarttılar. Yani buradaki patron baskıları olsun, işçilerin söz hakkı olmasın bu düzenin bozulmasını istemiyorlar. Her zaman kendileri haklı olup kendi istediklerini yaptırmak, bizi köleleştirmek istiyorlar. Bizleri birer ücretli köle gibi çalıştırıyorlar. Bizlerin de köle değil insan olduğumuzu hatırlatmak için sendikalaşmaya karar verdik. Bundan dolayı mağdur olduk, tüm insanları dayanışmaya çağırıyorum, yardım etmelerini istiyorum.

Burada 350 kişi var. Urfa'da 170 çalışan var. Memurlarla beraber 700 kişi var. Bu düzenin değişmesini istiyoruz. Bizim istediğimiz daha iyi şartlarda, insan gibi çalışmak ve yaşamak. Bu zamana kadar ezildik fakat şimdi bizim de bir söz hakkımız olsun istiyoruz. Bu ancak sendikalaşarak olur, hakkımızı ancak böyle alabiliriz.

Sedat Öztürk : 3 yıl 9 aydır bu fabrikada çalıştım. Bizim erzakımız vardı, kandil simidimiz, çikolatamız vardı bunları bizden birer birer aldılar. Bizim elimizdeki bütün haklarımızı aldı bunlar. Biz 8 saat çalışmak ve tüm haklarımızı istiyoruz. İnsan gibi yaşamak ve çalışmak istiyoruz. Bu fabrikada iş güvenliği yok. Ayrıca keyfi tutumlar var. Bu fabrikada daha önce de bir sendikalaşma deneyimi yaşandı alt bölümde. Fakat bu çalışma kesintiye uğradı. Zira fabrika yönetimi sendikalaşma girişimini duydu ve bu işe öncülük eden arkadaşlar işten atıldı. Bu daha iyi bir deneyim, kazanacağız. Fabrikadaki arkadaşlar da daha duyarlı olur ise kazanırız, biz onlar için buradayız zaten. Bizim bu davadan geri dönmeye niyetimiz yok. Alınmasak bile burada çalışan arkadaşlarımız 8 saat çalışsınlar, ikramiye, erzak bütün haklarını alsınlar, biz onlar için uğraşıyoruz burada. İçerideki arkadaşlarımız için...

Ümit Aydın : 4 yıldır çalışıyorum. İşveren

tarafından sömürüldüğümüzü düşündüğümüz için sendikalaşmayı tercih ettik. 12 saat çalışıyorduk. Çalışma koşullarımız uygun değil. Sırf sendikaya üye olduğum için baskılara maruz kaldım ve 11 Mart günü işten atıldım. Hiçbir gerekçe yok karşılıklı iş sözleşmesini fesih ettik.

Sendikalaşmamızdaki sebep; daha önce bir takım haklarımız vardı ramazanda erzak, bayramlarda şeker çikolata, kandil simidi vardı onları kaldırdılar. Biz sesimizi çıkarmadıkça onlar üstümüze geldiler. Önce simidimizi, sonra erzakımızı aldılar. Biz de bu işlerin böyle yürümeyeceğini göstermek için patrona karşı böyle bir eyleme yani sendikalaşmaya giriştik. Aşağı yukarı 20 tane arkadaşımız bu sebepten dolayı anayasal hakkımız olan sendikalaşmadan dolayı işinden oldu, hiçbir gerekçe gösterilmeden. Benim daha önce böyle bir deneyimim olmadı. Burada daha önce küçük bir deneyim oldu. Şimdi imkanlar genişledi artık insanlar birçok şeyi facebook üzerinden görebiliyorlar. Sonra bütün çalışma şartlarıyla alakalı çalışma bakanlığını arayıp haklarını öğrenebiliyorlar eskisi gibi değil, bu işin bu sefer burada olacağına inanıyorum ben. Bunu da başaracağız.

- İstanbul Hadimköy Greif'te, Senepa'da, Luna'da sermayeye karşı direnen işçi arkadaşlarımız var bu arkadaşlara bir mesajınız var mı?

Gökhan Gül: Direnen işçi arkadaşlarımıza canı gönülden destek veriyorum, haklı mücadelelerinin yanındayız. Onlar da olumlu neticeye ulaşırlar umarım. Kazanan hep işçi olur.

Sedat Öztürk: Tüm işçi arkadaşlarımıza kolaylıklar diliyorum. Bizim gibi çadır kurmuş işçi arkadaşlarımız var onlara da Allah yardımcı olsun diyorum. Bütün direnişçi arkadaşlarımızın sorunlarının çözülmesini istiyorum.

Ümit Aydın: Benim söylediğim dik dursunlar, korkmasınlar. Hiçbir şeyden korkmasınlar, bugün buradaki işimden oldum yarın yine iş bulabilirim, yine çalışabilirim. Örgütlenmeyen arkadaşlarımızın korkusu, işten atılma korkusu ama rahat olsunlar.

Bizim insanlarımızda bir tabu var. Sendika dedi mi kaçıyor, solculuk gibi geliyor. Sol kesim bu işi üstlendiği için ben milliyetçiyim ve sağcıyım ve bu işin içindeyim. Devrim yapmanın, emeğin sağ-solu olmaz yani. Arkadaşlar biraz da ondan çekiniyorlar. Çoğu iktidar partisi taraftarı bugün. Gidiyorum arkadaşımıza böyle böyle yapalım o da diyor ki sendikaların hepsi solcu. Ben ekmeğim için solcu olurum niye olmayayım. Ben ekmeğim için herşeyi yaparım. Çalmam çırpamam ama hakkımı savunurum. Ama bu sol platform olur ama sağ platform olur. Kim bizi desteklerse biz teşekkür ederiz. Siz kalkmışınız oradan gelmişiniz size de teşekkür ederiz.

Biz kazanacağız, çünkü haklıyız. Haklı olanlar her zaman kazanır.

“Sandık”larından güçlüyüz!

Greif işçilerinin yolundan ileri!

Kardeşler;

Adına seçim dedikleri bu ortaoyunundan artık hiçbirimizin bir umudu kalmadı. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, bu düzende hükümetler de belediye yönetimleri de koltuğa oturanın rant ve yolsuzluk batağında boğulduğu bir tiyatro sahnesidir. Ve onlar, bu sahnede kendi ceplerini doldururken, ülkeler ve kentler kapitalizmin gerçek sahibi olan sermaye sınıfı tarafından yönetilmektedir.

Yaşamımızın her anı bu çıplak gerçeğin yeni birer kanıtı ile doludur. Ne 12 yılda 5 katına çıkan dış borçlar orta yerde duruyorken “IMF’ye borcumuz bitti!” masalları, ne de yaptıkları duble yollar bu çıplak gerçeği gizleyebilir. “Büyüyen ve yükselen Türkiye”, sermaye sınıfının Türkiye’sidir. Ve büyüyen Türkiye’nin servet-sefalet uçurumu her geçen gün daha da derinleşmektedir. Koçlar, Sabancılar, Şahenkler ve yeni ortakları olan Çalıklar, Kalyoncular semirmeye devam ederken, işçi ve emekçilerin payına düşen, onurumuzu satın almak için kullandıkları makarna paketleri olmaktadır.

Hizmet adına önümüze sürdükleri her adım ise düzenin gerçek sahibi olan sermaye sınıfı için birer rant kapısıdır. Zaten öve öve bitiremedikleri icraatlarının gerçek nedeni de bu rantı birilerine peşkeş çekme hevesinden başka birşey değildir. Bu koşullarda bizlerin payına düşen ise, ya artık her biri özelleştirilmiş kamu hizmetlerinin yağlı birer müşterisi olmak, ya da sözde hizmet alırken ödediğimiz vergilerin sermaye sınıfının kasasına rant olarak akışını izlemektir.

Bu gerçeği en iyi anlayacak insanların başında ise **Ankaralı emekçiler** gelmektedir. Çünkü Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı koltuğunda tam 20 yıldır kapitalizmin kenti yağma ve talan etme politikalarının en pervasız uygulayıcılarından Melih Gökçek oturmaktadır. Öyle ki, bu 20 yılda en son örneğini AOC’de gördüğümüz kentimizin sınırsız yağmasının yanında, sadaka ve biat etme kültürünün adım adım tüm topluma dayatılmasını da hep birlikte yaşadık. Yine bu 20 yılda, rüşvet ve yolsuzluk çarkı da olanca hızı ile dönmeye devam etti. Verilen sözde

“sosyal yardımlar” ise her defasında gerçekten ihtiyacı olanlara değil, oy deposu olarak görülen yandaşlara akıtıldı.

Kardeşler;

Tüm bu gerçekler bizleri kaçınılmaz bir tercih ile karşı karşıya bırakmaktadır. Ve bu tercih, önümüze sunulan sözde seçeneklerin aksine bir sömürü ve zulüm düzeni olan kapitalizm ile insanlığın aydınlık geleceğini temsil eden sosyalizm arasındadır.

İşte bu yüzden içine girdiğimiz seçim süreci egemenler için bir ölüm-kalım meselesidir. Her gün yeni pisliklerin ortaya saçıldığı iktidar dalaşında “güven oylamasına” giden AKP hükümeti değil, bizzat sömürü ve zulüm düzeninin sahibi olan kapitalist haramilerdir. İster belediyelerde ve hükümette AKP ile yola devam etsinler, ister bugün için en güçlü alternatifleri olan CHP’yi ya da başka bir sermaye partisini kullanmaya başlasınlar... Haramiler arasında yapılacak her seçim, adına kapitalizm denilen sömürü ve yağma düzeninin devam etmesi anlamına gelecektir. Her fırsatta tek adres olarak sandığı göstermeleri de bu yüzdendir.

Haziran’da ayağa kalkan ve “Artık eskisi gibi yönetilmek istemiyoruz!” diyen milyonların gücünden duydukları korku, rantı paylaşmak için birbirileri ile kıyasıya dövüşen bezirgânları bir ve aynı noktada birleştirmektedir. Birbirlerinden devşirdikleri adaylar ise hiçbirinin diğerinden farkı olmadığının, dahası aynı sahibin gönüllü köleleri olduklarının en dolaysız kanıtıdır.

İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler;

Her birimizin çok iyi bildiği bu çıplak gerçeğe rağmen, halen ezici bir çoğunluğumuz önümüze sürdükleri sözde seçeneklerden birini kabul etmek zorunda hissediyorsak, bu sadece gerçek gücümüzün farkında olmayışımızdır. Gerçek gücümüzün bir kez farkına vardığımızda ise sadece boynumuzdaki kölelik zincirini söküp atmakla kalmayacağız. Aynı zamanda sadece mahallemizde ve kentimizde değil, ülkemizde ve tüm dünyada insanlığın ihtiyaç duyduğu projeleri hep birlikte üretecek ve uygulayacağız.

Bunun için tek bir şeye ihtiyacımız var; boynumuzda taşıdığımız kölelik zincirinin yegâne sebebi olan özel mülkiyete dayalı ücretli kölelik düzenini paramparça etmek için örgütlenmek ve mücadele etmek.

Kardeşler;

Bozuk düzende sağlam çark olmadığını, kapitalizmin biz işçi ve emekçilere geleceksizlikten başka birşey vermediğini-veremeyeceğini artık hepimiz yüksek sesle dile getiriyoruz. Kurtuluşun kendi kollarımızda olduğunu ise İstanbul-Hadımköy’de 10 Şubat’tan beri fabrikalarını işgal ederek dişe diş bir mücadele yürüten Greif işçileri bir kez daha göstermiş oldular.

Taşeron köleliğine ve sefalet ücretlerine karşı ayağa kalkan Greif işçileri, sadece haklarımızı nasıl kazanacağımızı değil, yarının eşit ve özgür dünyasını nasıl inşa edeceğimizi de hepimize gösteriyorlar.

Yüzlerce Greif işçisinin yaktığı direniş ateşi, boynumuza geçirilen kölelik prangasının “kader” olmadığının kanıtıdır.

Yüzlerce Greif işçisinin yaktığı direniş ateşi, insanlığın eşit ve özgür dünyasının hiç de uzak bir geleceğin sorunu olmadığının kanıtıdır.

Yüzlerce Greif işçisinin yaktığı direniş ateşi, sömürü ve zulüm düzenine son verip sınıfsız toplumu kurma çağrısıdır.

Gelin, bu çağrıya hep birlikte kulak verelim. Greif işçilerinin yaktığı direniş ateşini daha da büyütelim. 30 Mart’ta sömürü ve zulüm düzenlerini kabul etmediğimizi, eşit ve özgür bir dünya için, sosyalizm için hep birlikte mücadele etmeyi seçtiğimizi gösterelim.

Gelin, sömürücü bezirgânların suratına, “sandık”larından güçlü olduğumuzu hep birlikte haykıralım!

Ankara Büyükşehir Belediyesi
Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı
Melek Altıntaş

Greif’le netleşen konumlar, açığa çıkan kimlikler

Toplumsal yaşamda hiçbir şey siyasetten bağımsız değildir. Her tutumun gerisinde bir dünya görüşü, her dünya görüşünün arkasında da bir sınıf çıkarı vardır. Sendikalar söz konusu olduğunda bu özellikle böyledir. Çünkü sendikalar sınıf mücadelesinin temel araçlarındandır. Orada olan biten her şeyin arkasında dolaysız biçimde bir sınıf kimliği, ona ait bir bakış ve dünya görüşü, dolayısıyla da bir siyaset vardır.

Sınıf mücadelesinin özel bir sahnesi haline gelen Greif’te de, sendikal alandaki tüm oyuncular net siyasal konum ve kimlikleriyle ortadaydı. Bu oyuncuların tutum ve davranışları arkalarındaki siyasetlerin sınıf mücadelesindeki yerlerini ve sınırlarını gösterdi. Bu siyasetler de sendikalardaki temsilcileri aracılığıyla kendi gerçek siyasal konumlarını ve kimliklerini açığa vurdular.

İşbirlikçilik ve bürokratizmi bayraklaştıran düzen adamları

Greif’te ilk olarak kendisini net bir sınıf işbirlikçiliği olarak gösteren düzen adamlarını gördük. Bunlar kimliklerini hiç gizlemediler. Greif işçilerinin karşısında durup onları hançerlemeye kalktılar. İşçiler bastırınca boyun eğmek zorunda kaldılar ama sınıf işbirlikçiliği çizgisinde ve bürokratik dayatmalarda ısrar ettiler-ediyorlar.

Net biçimde yasaların belirlediği çerçeveye göre bir sendikacılığı savundular ve arkasında sonuna kadar durdular, küçük yalpalamalar dışında da durmaya devam ediyorlar. Yine bürokratizmi hiçbir sendikal demokrasi iddiasına prim vermeden savundular. Dedikleri olmadığı için tüm sendikal mekanizmayı da direnişten uzak tuttular-tutuyorlar. Öyle ki direnişin Greif işçileri nazarında hiçbir itibar ve otoriteleri olmamalarına rağmen “tek yetkili biziz” diyecek kadar da arsızca davranabildiler.

İşte bu tip sendika bürokratları tam olarak düzen adamı olduklarını bir kez daha gösterdiler. Bu halleriyle de Türk-İş bürokratlarından hiçbir farkları olmadığını kanıtladılar.

Bunların siyasal alanda da kurulu düzenle hiçbir sorunları yoktur, en fazla bazı aşırılıklarına karşı çıkıyorlar. Zaten kendilerini en fazlasından CHP’li görüyorlar. Böylelikle de hem sendikada hem de siyasal alanda sınıf işbirlikçiliğini bir kimlik olarak taşıyorlar. Greif’te bu tutumun tipik temsilcisi Rıdvan Budak ve yakın ortaklarıdır.

Arada sallananlar!

Greif’te ikinci olarak arada sallanıp duran sendikacılar gördük. Bunların en önemli özelliği tutarsızlıklarıdır. Büyük bürokrat şefler gibi işbirlikçiliği bir bayrak gibi taşımazlar. Bürokratizme de karşı olduklarını iddia eder, hatta doğrudan demokrasiyi savunmaları bile vardır. Büyük kısmı siyasal olarak da kurulu düzenle sorunludurlar, bir kısmı kapitalizme karşıdır ve “devrim” iddiaları vardır.

Ancak Greif bu ara konumda yer alanların söz konusu kurulu sendikal düzen olunca tüm bu

iddialarını nasıl da ayaklar altına alabildiklerini, ilkiyle nasıl da uzlaşabildiklerini, ona nasıl da utanç verici biçimde boyun eğebildiklerini gösterdi.

Greif’te tamı tamına devrimcilik ve sosyalistlik iddiasında olan sendikacıların bürokratik düzene nasıl boyun eğdiklerini, ipliği pazara çıkmış bürokratların ihaneti karşısında nasıl sustuklarını, iddialarına ve mücadelelerine sırtlarını döndüklerini gördük.

Yalpalayanlar sadece DİSK’te değildi, aynı zamanda Türk-İş’teydi de. Lafa gelince sendikal bürokrasiyi ve işbirlikçiliği eleştirenler Greif’le ilgili açıktan tek kelime etme gücü ve iradesi gösteremediler. Doğrudan taban örgütlülüklerine yaslanan kendi arasında tam bir işçi demokrasisini işleten bir işçi bölüğüne arka çıkmak yerine işbirlikçi sendikal bürokrasiyle karşı karşıya gelmemek adına suskunluğu seçtiler. Bunu da “sendikal disiplin” adına savunabildiler. Böylelikle yıllardır olduğu gibi bir kez daha tüm iddialarını ayaklar altına aldılar. Başka bazıları ise yapmak isteseler de arkalarında bir güç olmadığını görüp boyun eğdiler.

Çünkü bulundukları konumlara da işçi sınıfının tabandan devrimci hareketine yaslanarak değil, mevcut bürokratik sendikal düzen içerisinde ortaya çıkmış boşluklar ve çelişkilerin sağladığı fırsatlar sayesinde gelmişlerdir. Ya da üzerine binerek geldikleri hareket çekilmiş, ancak onlar ellerindeki bürokratik ayrıcalıkları kullanarak koltuklarını korumuşlardır. Fakat böylelikle de giderek bürokratik çarklar arasında kaybolmuşlardır.

Sınıf hareketi politikleşmediği, gerçek anlamda devrimci bir mecra akmadığı sürece, sendika hiyerarşisinde yerini korumak ancak bürokratik mekanizmaya ve bu mekanizmanın işbirlikçilikle ayakta duran temellerine boyun eğmekle mümkün olur. Bunlar biriktirerek ilerleyebileceklerini iddia ediyorlar, ama giderek ellerindekileri de yitirmişlerdir, en çok da inandırıcılıklarını kaybetmişlerdir.

Alt kademe bürokrasinin arkasında reformizm var!

Bu alt kademe sendikacıların siyasal arka planında reformizm durur. Reformizmin karakteristik özelliği düzenle kesin çarpışmayı erteleyerek küçük mücadelelerle adım adım ilerleyerek büyük dönüşümler yapacağını sanmasıdır. Sosyalizm ve iktidar ufku yoktur, lafta varsa da, kısmi mücadelelerle arasındaki canlı ilişkiyi kurmakta zorlanır. Böylelikle de

işçi sınıfı hareketinde kendisini ekonomizm ve sendikalizm olarak üretir. İşçi sınıfına yabancılıklarından sınıf içerisinde güç olmayı sendikalarda yönetim koltuğu kazanmaya indirgerler. Sonra da mücadele içerisinde gelmiş olmalarını kendilerine zırh yapar ayrıcalıklarını kıskançlıkla korurlar.

Sınıf mücadelesinin durgun olduğu, her şeyin belli bir rutin ve düzen içerisinde geliştiği bir durumda onlar için işler yolundadır. Fakat işte reformizm, Greif gibi bu düzeni aşan devrimci çıkışlar ortaya çıktığında, bürokrasiyle ve yasalıcılıkla bozduğunda onu kendilerine yönelik bir meydan okuma olarak görür, dünya devrimler tarihinde daha önce yaptığı gibi, mevcut düzenden yana tercih yaparlar.

Hesapsız devrimciler!

Greif’te üçüncü olarak da sınıf bilinçli işçiler gördük. Sendikal bürokrasiye karşı kesin bir uzlaşmazlık, sendikal alanda kazanmaya odaklanmış fiili-meşru mücadele, dengeleri değil sınıf mücadelesinin yasalarını göz önünde tutan bir pratik tutum, işçi sınıfının çıkarlarından başka çıkar tanımayan bir hesapsızlık, en sert ve kararlı bir mücadeleyi, işçinin sadece sözünü söylemediği aynı zamanda tüm karar süreçlerine katıldığı gerçek bir sınıf demokrasisiyle birlikte gerçekleştirebilme başarısı, bu öncülerin, onların mücadele ve örgütlenme kültürünün temel özellikleridir.

Bu anlayış yasalıcı ve bürokratik düşünme ve davranmaya alışmış olanların ezberini bozuyor. İşçi sınıfına geleceğini ve kurtuluşunu ancak bu yoldan giderek kazanabileceğini gösteriyor.

İşte gerçek bir sınıf demokrasisi ve kurulu düzeni aşan net bir mücadele bilincinin siyasal karşılığı sınıf devrimciliğidir. Sınıf devrimciliği dünyaya işçi sınıfının konumundan bakar, kapitalizmi sosyalist bir bakış açısıyla aşar. Düzenle siyasal-ekonomik ve kültürel bağlarını koparmıştır. Ekmek mücadelesini işçi sınıfının iktidar hedefine bağlamıştır. Kendi içerisinde sermayeye karşı sınıf savaşında en sıkı disiplini uygular, fakat işçi sınıfı içerisinde en geniş bir demokrasiden yanadır. İşte çeşitli yönleriyle görünür hale gelen bu çıkarsız ve hesapsız devrimcilik düzen solu ile reformizm arasındaki kesin farkını ortaya koymuş ve işçi sınıfının devrimci geleceğini temsil ettiğini göstermiştir.

Greif işçilerinden önemli açıklama...

Greif yöneticileriyle görüşmeye ilişkin

DİSK/Tekstil Sendikası İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan, 9 Mart günü Hadımköy'deki işgal fabrikamıza gelerek patron temsilcilerinin yeni bir teklif sunduğunu ifade etti. Teklif, fabrika komitesi toplantısında tartışıldı ve bu toplantıya Doğan da katıldı.

Bu toplantıda Kazım Doğan aracılığıyla sunulan teklif komite üyelerimiz tarafından tepkiyle karşılandı. Bunun üzerine Kazım Doğan komite (50 kişi) üyelerimizi ikna etmeye kalkıştı. Bizim taleplerimizle uzaktan-yakından alakası olmayan teklifi savundu. Bu durum patrona olan tepkinin Kazım Doğan'a yönelmesine neden oldu. Şube başkanı ve komite üyelerimiz arasında yaşanan gerilimden sonra sunulan teklifin hiçbir şekilde kabul edilmeyeceği ifade edildi ve toplantı sonlandırıldı. Bunun üzerine bölüm komiteleri temsilcileri bölümlerine giderek toplantı sonuçlarını aktardılar. Bütün bölümler patron tarafından sunulan teklifleri tepkiyle karşıladı. Hiçbir biçimde kırmızı çizgilerden taviz verilmeyeceği kararı ortak irade olarak tekrar çıktı.

10 Mart'ta patron temsilcileriyle yapılan görüşmeden önce şube başkanı, GREIF yönetiminden görüşme talebi geldiğini temsilcilerimize iletti.

Komite bu teklifi değerlendirerek işyeri temsilcilerimiz ve DİSK/Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin'ın görüşmeye katılmasını kararlaştırdı.

Pazartesi (10 Mart) öğleden sonra toplantıya gidildiğinde, görüşme teklifini patron tarafının istemediği, görüşmenin şube başkanının talebiyle gerçekleştiğini anladık. Toplantıya başladığımızda patron temsilcileri nedense onların dayatmalarını kabul edecekmiş gibi bir algıya kapılmışlardı. Hatta yaptıkları teklifi işçilere kabul ettirmemizi istediler. Bunların bu algıya kapılması için direnişimizden ya habersiz olmaları gerekirdi ya da bizi yalanla oraya götürülenler onlara gerçek dışı bir tablo sunmuşlardı.

Bu tutum boşa düşürüldükten sonra tekliflerin değerlendirilmesine geçildi. Patron tarafı kendi teklifini sundu. Bunun üzerine biz kırmızı çizgilerimizi tekrar hatırlattık. Taşeronların kadroya alınması ve ikramiyelerde esnemeyeceğimizi, ücret zammı konusunda kısmi bir esneklik göstereceğimizi ifade ettik.

Görüşmelerde, sendika yönetiminin, daha önce bize aktardığı, "taşeron sorunu çözüldü, bütün taşeronlar kadroya alınacak" sözünün koca bir yalan olduğunu gördük.

Patron tarafı taşeronluk konusunda sadece ana üretimdekileri kadroya alacağını, konfeksiyon bölümlerinin olduğu gibi taşeron sistemiyle devam edeceğini ifade etti. Hiçbir biçimde bu durumun tarafımızdan kabul edilmeyeceğini ifade eden temsilcilerimiz masadan kalktılar. Görüldü ki, sendika

yöneticileri bize şimdiye kadar yalandan başka hiçbir şey söylememişler.

Sendika yönetiminin direnişimiz üzerinden yürüttüğü kirli ilişkilerin bunlarla sınırlı olmadığını gördük. Direnişimizin başından beri iç örgütlülüğü zayıf olan Dudullu'daki arkadaşlarımız üzerinde patronun baskı ve gözdağı eksik olmadı. Sendika yönetimi de benzer bir tutum sergiledi. Patron tarafının son teklifi sunulduğunda sözde sandık kurarak kararı belirleme yoluna gittiler. Oylama öncesinde ise Şube Başkanı Kazım Doğan'ın işçilere, üretime başlanması ve "evet" oyu kullanması için psikolojik baskı ve tehditte bulunduğu bilgisini Dudullu'daki arkadaşlarımız bize iletti.

Teklifin çok iyi olduğunu, kabul edilmesi gerektiğini, aksi halde patronun fabrikayı kapatacağını ve herkesin işsiz kalacağını söyleyerek işçilere gözdağı vermişlerdir.

Dudullu'da direnişe hiç katılmayan işçiler de çağrılarak oylamaya sokulmuştur. Örgütlülüğün zayıf olduğu, patron ve sendika yöneticilerinin baskısının eksik olmadığı GREIF Dudullu fabrikasında üretimin tekrar başlaması için 60 evet, 7 hayır oyu çıkmıştır.

Temsilci arkadaşlarımız Dudullu'daki arkadaşlarımıza nelerle karşılaşabileceklerini anlatırken, DİSK/Tekstil Sendikası TİS Uzmanı Ergün ve uluslararası ilişkiler uzmanı Eren, işyeri temsilcisi arkadaşımıza müdahaleyi görev bilmiştir. Arkadaşlarımıza "Bırakın ajitasyonu. Bunca insanın vebalini üzerinize siz mi alacaksınız" ifadelerini kullanmıştır.

Şunu hatırlatmak isteriz ki sınıf mücadelesi vebal olarak değil bedel ödemeyi göze alarak yürütülür. Biz de bunu yapıyoruz.

Oyunlar sökmedi, sökmeyecek!

Greif yönetiminin ve sendikanın direnişimizi zayıflatmak ve bizleri istedikleri sözleşmeye imza attırmak için sergiledikleri oyunlar sökmedi. Bundan sonra da sökmeyecek. Patron tarafının teklifinin kabul edilemez olduğunu bir kez daha belirtmek isteriz.

Patron temsilcilerinin, sendika işyeri temsilcilerimize karşı takındıkları tutumun nedeninin sendika yöneticilerinden aldıkları destek olduğunu düşünüyoruz.

Direnişimize ilk başladığımızda "Ya kazanacağız ya kazanacağız. Başka yol yok!" demiştik. Aynı kararlılıkla mücadelemizi sürdürüyoruz.

Patron tarafı ve sendika son sunulan teklifi oylamamız için sandık kurmamız gerektiğini söylüyorlar. Biz de diyoruz ki bizim sandıktan korkumuz yok. Sizin olsa gerek ki Dudullu'yu kirli oyunlarla korkutarak ikna etmişsiniz.

Cesaretiniz varsa gelin birlikte iki sandık kuralım. Birini ÜNSA'ya diğerini Hadımköy'e. Her ikisine de sendika yönetimi, patron ve Hadımköy işçi temsilcileri katılsın. Herkes kendini anlatsın sonra ister açık, ister gizli oy kullanılsın. Hiç kimsenin kendini ifade etme hakkı kısıtlanmasın. Biz size bu teminatı veriyoruz. Sizin de cesaretiniz varsa hodri meydan.

leri ile yapılan değerlendirmemiz

Toplantı kararlarımız:

Patron temsilcileri, sendika yönetici ve çalışanları ile işyeri temsilcilerimizin katıldığı toplantıyı enine boyuna değerlendirdik. Sunulan taleplerin hiçbir biçimde kabul edilemez olduğu sonucuna vardık.

1- Patron tarafı samimi olmayan bir tarz sergilemiştir. Sendika yöneticilerinin patronlar karşısındaki tutarsızlıkları bu tutumun nedenleri arasındadır. Şunu bilsinler ki karşılarında işçilerin iradesini ipotek altına alan temsilciler değil aksine onların yetki verdiği, onların taleplerinden başka hiçbir şeyi ifade etme hakları olmayan temsilciler var.

2- Sendikanın daha önce patron tarafının taşeronları kadroya alacağına ve ikramiye konusunda az bir pürüz kaldığına dair açıklaması üzerine bizim de ücret konusunda bir esnemeye gideceğimizi duyurmuştuk.

Yapılan görüşmede taşeron konusunda sendikanın bize ilettiği bilgilerin doğru olmadığını gördük. Şube başkanı yalan bilgilerle bizi geri taleplere ikna etme çabasına girişmiştir. Ücret zammı konusunda onların ilk yıl için sundukları teklif kısmi bir artışla kabulümüzdü. 2. ve 3. TİS dönemlerinde ise sorun yaşıyorduk. Patron ve sendika yönetiminin bu oyununa karşılık ücret konusunda ilk sunduğumuz teklif düzeyine geldiğimizi buradan ilan ediyoruz.

3- Dudullu'daki kırılma karşısında zayıflayacağımızı düşünüyor olabilirler. Dudullu'daki durumun daha erken bir süreçte açığa çıkmasını bekliyorduk. Çünkü iş

örgütlülüğü olmayan, işçileri patron ve uzlaşmacı sendikacılar anında çökertirler, bunun bilincindeydik. Onun için bu durum bizi zayıflatmak bir yana daha da öfkelenmiştir. Bundan sonraki eylemlerimizde bu öfkemizi dost da düşman da görecektir.

4- Kimse, zamanla çözüleceğimizi düşünmesin. Şimdiden uzun vadeli hesaplarımızı yapmaya başladık. Ya taleplerimiz karşılanarak üretime başlayacağız ya da bu fabrika bizim dışımızda hiçbir biçimde çalışmayacaktır. Bunun ne demek olduğunu dost da düşman da görecektir.

5- DİSK ve DİSK Tekstil yöneticileri ya direnişimizi sahiplenerek irademizi tanıyacaklardır ya da hak ettikleri yanıtı alacaklardır.

6- Hadımköy işgalimiz adına muhattap işyeri temsilcilerimiz ve DİSK/Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin'dır. Patron temsilcileri, DİSK ve DİSK/Tekstil yönetimlerinin yanısıra diğer sendika ve emek örgütleri ile direnişimiz adına kurulacak muhattabiyetlerin bu arkadaşlarımız üzerinden kurulması gerektiğini ilan ediyoruz.

7- DİSK/Tekstil Sendikası, işçilerindir. GREİF direnişimiz bu gerçeği göstermektedir. DİSK'in mücadele tarihi ve işgal eylemimiz bu açıdan bize büyük sorumluluklar yüklemektedir. Bu büyük ve şanlı sorumluluğu layıkıyla yerine getirmek için elimizden geleni yapacağız. DİSK'in işçi sınıfı mücadelesinde hakettiği yeri alması için çabalayacağız.

8- Fabrika içerisindeki güvenliği sağlamlaştırmak

için çeşitli önlemler aldık. Bu amaçla, direnişin başından beri çalışmasına izin verdiğimiz kantinin çalıştırıcısını dışarı çıkardık. Kantini kendi ihtiyaçlarımız doğrultusunda kullanacağız.

9- Şube Başkanı Kazım Doğan direnişimiz karşısındaki tutarsız davranışlarından vazgeçmediği müddetçe fabrikaya alınmayacaktır.

Sonuç olarak; işçi sınıfına vurulmuş kölelik prangalarına büyük bir darbe vurmanın haklı gururunu taşıyoruz. Bu haliyle bile direnişimiz kazanmıştır. Bizim için asıl kazanım taban inisiyatifini açığa çıkartmamızdır. Bunu başardık. Şimdiki görevimiz bu kazanımı diğer sınıf kardeşlerimize taşımaktır. Bu bizim en temel görevimizdir. Maddi kazanım ise asıl kazanımımızı güçlendiren perçin olacaktır.

Bu bilinçle bütün emek örgütlerini bir kez daha göreve davet ediyoruz.

Sınıfımız adına yürüttüğümüz davaya omuz vermeye çağırıyoruz.

İletişim bilgileri

Engin YILGIN: 0542 650 65 25 - 0539 414 35 45

E-mail: greifiscileri@gmail.com

Adres: Yeşilbayır Mah., Hadımköy İstanbul Yolu Cad., No: 59 Arnavutköy-İstanbul

İşgalci GREİF İşçileri

12 Mart 2014

Oybirliğiyle mücadeleye devam!

Fabrika temsilcilerinin 10 Mart'ta Greif yönetimiyle yaptığı görüşme üzerine 11 Mart günü fabrikada genel bir toplantı yapıldı. Toplantıda bilgilendirmede bulunan Baştemsilci Orhan Purhan, patronun yaptığı tekliflerle asıl amacının hükümetin çıkaracağı yasayla birlikte taşeronlaştırmayı tüm bölümlere yaymak olduğunu söyledi. Bu durumda da yapılacak en doğru şeyin eğilip bükülmemek olduğunu, aksi halde herhangi bir kazanım elde edemeyeceklerinin altını çizdi.

Purhan'ın açıklamalarının ardından işçiler de onu destekleyen görüşler bildirdiler. Sendikanın tutumu ile ilgili de konuşan Purhan, sendikanın taleplerini haklı bulup mücadele etmek yerine yönetimin bakış açısıyla direnişe yaklaştığını kaydetti.

Purhan'ın konuşmasının ardından Greif yönetiminin teklifi oylandı. İşçiler oybirliği ile teklifi reddettiler. Ardından ise "Direne direne kazanacağız!" sloganını haykırarak kararlılıklarını ortaya koydular.

İkinci bir oylama da fabrika komitesinin Greif yönetimine sunduğu taslağa dair yapıldı. İşçiler yine oybirliği ile taslağı kabul ettiler ve ilk günkü gibi taleplerinin arkalarında olduklarını ifade ettiler.

Oylamaların ardından direnişten kaçan işçiler sorununa dair de konuşmalar yapıldı. İşçiler ilk günlerden sonra fabrikadan ayrılan işçilerin bir daha fabrikaya alınmamasına dair görüşler bildirdiler. Purhan ise 30 gündür büyük bir mücadelenin verildiğini, kaçan işçilerden onlarca işçinin pişman olduğunu ve geri dönmek istediğini, bunun da fabrikadan çıkmanın işçilere hiçbir şey kazandırmadığını bir kez daha kanıtladığını dile getirdi.

Toplantıda sendika yönetiminin vurdumduymazlığına karşın pek çok emek dostunun Greif işçilerinin yanında olduğunu dile getirdi. Üniversite ve lise öğrencilerinin dahi harçlıklarından keserek, kendileri ile dayanışma içerisinde olduğunu sözlerine ekledi.

Dayanışma sonucunda ellerine 29 bin TL geldiğini aktaran Purhan, bu paranın 13 bin TL civarının harcandığını, 6 bin 300 TL'sinin yemek ve başka bazı ihtiyaçlar için saklanacağını, kalan 9 bin 900 TL paranın ise işçilere eşit şekilde dağıtılacağını duyurdu. İşçilere dağıtılacak paranın bölüm komitelerine teslim edileceğini ifade eden Purhan, komitelerin bu paraları nasıl kullanacağına kendilerinin karar vereceğini kaydetti.

İşçiler taşeron patronlarının ve fabrika yönetiminin hala ücretlerini ödemediğini ve buna karşı hukuksal ve fiili-meşru mücadeleyi başlatacaklarını belirttiler.

Toplantının sonunda tekrar söz alan Yılgin ise, ilk gün direnişe başladıklarında bunun patronlar ve işçiler arasında bir savaş olacağını söylediklerini, geline yerde artık Greif'te örgütlü ve bilinçli bir sınıf bölüğünün oluştuğunu vurguladı. Yılgin, "Ucunda ölüm de olsa sonuna kadar birlikteyiz" diyerek sözlerine son verdi.

Yılgin'ın konuşmasının ardından işçiler coşkulu sloganlarla birlikte yemekhaneyi boşalttılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DİSK yönetiminin tutarlılık ve samimiyet sorunu

DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu 10 Mart'ta taşeronlaştırma ile ilgili bir açıklama yaptı. Açıklamasında Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in taşeronluk konusunda tutmadığı vaatlere ilişkin değerlendirmelerde bulunan Çerkezoğlu, işçileri AKP'ye oy vermemeye çağırdı.

Taşeronlaştırmaya karşı büyük bir mücadele veren Greif işçilerinin direnişi karşısında aldıkları tutum düşünüldüğünde, Çerkezoğlu ve DİSK yöneticileri payına ortada bir samimiyet sorunu olduğu anlaşılıyor.

Bu ne tutarsızlık!

Çerkezoğlu, Çelik'in 9 Mart'ta artık "asıl işte taşeron çalıştırılmayacağını" ifade ettiğini, ama bu sözü ortada bıraktığını, çünkü bu açıklamadan sonra hükümetin herhangi bir girişimde bulunmadığını hatırlattı. Bu tutumun, AKP'nin bu sorundan etkilenen milyonlarca işçinin oyunu çalmayı hedefleyen bir siyasi aldatmaca peşinde olduğunu gösterdiğini vurguladı. Mevcut yasaya göre, taşeron işçilerin yasal haklar bakımından asıl işveren işçilerine göre hiçbir farkları olmamasına rağmen kamu kurumlarında taşeron işçilerinin haklarının ihlal edildiğini belirtti. Bunun ve Türkiye'nin dört bir yanındaki yasa dışı, muvazaalı, hileli taşeron ilişkilerinin sorumlusunun AKP hükümeti olduğunu anlattı.

Çerkezoğlu'nun işaret ettiği bu hileli ve muvazaalı taşeron ilişkilerinin en önemli örneklerinden biri de Greif'tir. Bazı fabrikalarında tümüden taşeronla üretim yapan toplamda 44 ayrı taşeronu çalıştıran Greif yönetimi, Çerkezoğlu'nun belirttiği gibi tam olarak yasadışı, muvazaalı, hileli bir uygulama içerisinde. Fakat ne yazık ki Bakan Çelik'i ve AKP hükümetini bu konuda ikiyüzlü davranıp kahramanlığa soyunmakla eleştiren, Çerkezoğlu, ne Greif'teki taşeronlaştırma uygulamasıyla ilgili, ne de bu muvazaalı işleme karşı 30 gündür işgal eylemi yapan işçilerin direnişiyle ilgili bir açıklama yapmıştır. Taşeronluğa karşı bu kadar iddialı açıklamalar yapıp da Greif'e karşı bu kadar vurdumduymaz olmak nasıl bir kahramanlıktır, anlamak mümkün değil.

Greif'e sırtını dönenler taşeronluk bataklığını kurutacakmış!

Çerkezoğlu ayrıca taşeron işçilerinin sorunlarının

çözümünün makyaj niteliğindeki birkaç düzenlemeyle değil, bataklığın kurutulmasıyla, yani taşeronluk sisteminin ortadan kaldırılmasıyla olanaklı olduğunu belirtti. Bakan'ın yaptığı açıklamalardaki tutarsızlıkların onun samimi olmadığını gösterdiğini vurguladı. Buna karşılık olarak ise DİSK'in bataklığı kurutmak için verdiği mücadeleyi sürdüreceği iddiasında bulundu.

Çerkezoğlu açıklamasında ayrıca, AKP hükümetinin taşeronluğu yaygınlaştıracak politikadan vazgeçmesinde, diğer iki konfederasyonla ortak tutum almaları ile birlikte DİSK olarak yaptıkları "Direnişçi" kampanyasının etkili olduğunu iddia etti. Birkaç basın açıklaması ve en fazlası birkaç bini geçmeyen yürüyüşlerden ibaret olan bu kampanya ile taşeronluğa izin vermeyeceklerini somut biçimde gösterdiklerini savundu. DİSK'in Türkiye Cumhuriyeti'nin Taşeron Cumhuriyeti'ne dönüştürülmesi yönünde atılacak her adıma karşı direnmeye devam edeceği iddiasına bulundu.

Böyle iddialı sözleri sarf eden Çerkezoğlu'nun, bataklığı kurutmak için bedel ödemeyi göze alan Greif işçilerinin mücadelesi karşısında izlediği kayıtsızlık, onun da içerisinde bulunduğu DİSK yönetiminin bir samimiyet sorunu olduğunu aklara getiriyor.

Greif'e kayıtsızlık sandığa özel ilgi neden?

Çerkezoğlu bunca değerlendirmeyi de tutup en sonunda da taşeron işçilerinin oyuna karşı dikkatli olmaya ve işçileri AKP'ye oy vermemeye bağladı.

Bu ifadeler taşeronluk düzenine karşı mücadelenin bayrağını taşıyan Greif direnişiyle ilgili tek bir destek açıklaması yapmayan, destek sözünü de lafta bırakan, öte yandan ise seçimlerle ilgili bir süredir düzenli olarak açıklamalar yayınlayan, bildiri ve afişler çıkaran DİSK yönetiminin sandığa olan özel ilgisini gösterdi.

AKP'nin oyununu bozmak, üstüne üstlük seçim sandığında onu yenmek bu tür açıklamaların değil, Greif gibi direnişleri çoğaltarak sokak mücadelesini yükseltmek ölçüsünde mümkün olacaktır. Bunun için Çerkezoğlu'nun açıklaması ve DİSK'in pratiği, bataklığı kurutmak bakımından boşa kürek çekmek, seçim oyunu bakımından ise düzen partilerine dolgu olmaktan başka bir sonuç vermeyecektir.

Biliyoruz ki bu ikincisi DİSK'i CHP'nin arka bahçesi yapmak isteyen yöneticiler için bir sorun değildir. Peki ya devrimcilik iddiasında olanlar için?

Greif işçilerinden DİSK yöneticilerine uyarı...

DİSK göreve, ÜNSA greve!

Direnişimiz 1. ayını geride bıraktı. 10 Şubat'ta başlattığımız direnişimiz kararlılıkla sürüyor. Toplu sözleşme sürecinin uyuşmazlıkla sonuçlanmasının ardından işgal eylemimizi başlattık. Bölüm ve fabrika komitelerine dayalı bir işleyişimiz var. DİSK ve bağlı sendikaların tüzüğünde yer alan "Söz, yetki, karar işçilerindir" ilkesi bizim direnişimizde vücut bulmuştur. Bu adımla DİSK'in varlık nedeni olan taban inisiyatifi ve fiili-meşru mücadele anlayışını hayata geçirdik.

DİSK başta olmak üzere sendikalardan da bu nedenle destek görmedik. Bize her seferinde yasal süreci bekleydiniz dediler.

Bizler biliyoruz ki, mevcut yasalar çerçevesinde işçi sınıfı adına hak alma mücadelesi yürütülmez, grev yapılmaz. Son 1 yıl içinde gerçekleştirilen "grev"lere bile bakılsa ne demek istediğimiz anlaşılacaktır.

(...)

Patronlar düzeninin bir yandan hak verirken diğer yandan kullanılmasını engelleyen yasalarını bir kenara ittik. İşçi sınıfının mücadele yasalarını referans aldık. Zaten DİSK de fiili mücadelenin ürünü olarak kurulmamış mıydı.

Fakat bugün DİSK'in tepesindeki anlayış direnişimize halen daha sahip çıkmış değildir.

Bizim basıncımızla işgal eylemimizin 10. gününde DİSK Yönetim Kurulu Hadımköy'deki fabrikamıza göstermelik bir ziyaret gerçekleştirdi. Ziyaretten sonra hiçbir adım atmamaları üzerine DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ile görüştük. DİSK ve DİSK/Tekstil yöneticileri ile başkanlar kurulu öncesinde görüşme kararı aldık. Görüşmede DİSK ve DİSK/Tekstil'in direnişimiz karşısındaki sessizliğini bozmasını ve eylemli bir program çıkarmasını istedik. Fakat onlar, işgal eylemimizi sorgulamaya kalkıştılar. Bu görüşmelerden de hiçbir eylemli program çıkmadı.

Gelenen aşamada DİSK ve DİSK/Tekstil yöneticileri direnişimiz karşısındaki suskunluklarını koruyor.

DİSK ve DİSK/Tekstil yönetimini göreve davet ediyoruz!

Buradan DİSK ve DİSK Tekstil yöneticilerine bir kez daha çağrıda bulunuyoruz. Görevlerinizi yerine getirin. DİSK'in mücadeleciler değerlerini yaşatan direnişimizin karşısında değil yanında olun. DİSK ve DİSK/Tekstil yönetimi direnişimiz karşısında DİSK'in mücadele değerlerine yakışmayan tutumlarından vazgeçmelidir. Direnişimize zoraki yaptıkları ziyarette DİSK ve DİSK/Tekstil yönetimine sunduğumuz mücadele talepleri orta yerde durmaktadır. Bunlar dikkate alınmalıdır. GREIF'in bünyesinde bulunan ve DİSK/Tekstil'de örgütlü ÜNSA fabrikası greve çıkarılmalıdır. Direnişimizle eylemli dayanışma programı oluşturulmalıdır. Program, kamuoyuna duyurulmalı ve bir an önce hayata geçirilmelidir. DİSK ve DİSK/Tekstil'i bir kere daha sorumluluklarını yerine getirmeye davet ediyoruz.

Duyarlı kamuoyunu aşağıda sunduğumuz metne imza atarak DİSK ve DİSK Tekstil yönetimini göreve çağırmaya davet ediyoruz.

İletişim bilgileri

Engin YILGIN: 0542 650 65 25 - 0539 414 35 45E - mail: [greifiscileri\[at\]gmail.com](mailto:greifiscileri[at]gmail.com) Facebook: greif isgal grev direnis

Adres: Yeşilbayır Mah., Hadımköy İstanbul Yolu Cad., No: 59 Arnavutköy-İstanbul

İŞGALCI GREİF İŞÇİLERİ

İşbirlikçiliğin hep kaybettiren tarihi

Bu işbirlikçi uzlaşmacı sendikacılığın egemen olmasıyla işçi sınıfı toplu sözleşme masalarında da hep kaybeden oldu. Daha önce toplu sözleşme süreçlerinde işçi sınıfı talep eden bir konumdayken burjuvalar savunmada olurlardı.

Greif işgali, sendikalara hakim yasalıcı-bürokratik anlayıştan kurtulma istek ve iradesinin bir parçasıydı. Çünkü bu anlayış işçi sınıfına büyük bedeller ödetti ve hep kaybettirdi. İşçi sınıfının Greif ile “artık yeter” dediği bu anlayışın işçi sınıfına kaybettirdiklerinin kısa bir özetini yapmaya çalışacağız.

12 Eylül darbesinden sonra egemen oldular

Bu anlayışın sınıf hareketi ve sendikalar üzerindeki egemenliği 12 Eylül ile başlar. Artık “gülme sırası” burjuvalara gelmiştir. Türk-İş, genel sekreterini cuntaya Sosyal Güvenlik Bakanı olarak vermiştir. DİSK yöneticileri cuntaya teslim olmak için sıraya girmiştir. DİSK kapatılmış işçiler işbirlikçi ağaların egemen olduğu Türk-İş’e üye yapılmıştır. Grev hakkı dahil birçok hak 12 Eylül’le gasp edilmiştir.

İşte böylelikle açılan bu yoldan, darbe öncesinde hazırlanan ancak örgütlü işçi sınıfı karşısında uygulanamayan 24 Ocak Kararları denilen ağır sosyal ve ekonomik saldırı programı hayata geçirilecektir. Ücretler düşürülecek, sosyal haklar budanacaktır. İşçi sınıfı böylelikle sıkıştırıldığı bu cendereden ancak bir parça, ’87 bahar eylemleriyle başlayan tabandan gelen bir hareketle kurtulacaktır. Fakat bu durum uzun sürmez.

Büyük hareket karşısında zorlanan sermaye ve sendika bürokratları onu ‘91’de Ankara yolunda durdurabildiler. Akabinde de büyük işçi kıyımlarının ardından zincirleri bir parça gevşetmiş gibi yaparak DİSK’in kapılarını açtılar. Böylelikle de işçi sınıfının ileri-öncü kuşaklarını diğer kesimlerinden ayırdılar ve onları da DİSK’e egemen kılan sosyal diyalogcu bürokratik sendikacılık aracılığıyla denetim altında tuttular.

Öte yandan işbirlikçilik giderek açık kurumsal ifadeler kazandı. ‘96’da kurulan TOBB, Türk-İş, TİSK, DİSK ve TESK’ten oluşan 5’li çete bunun ilk adımlarından biriydi, gerisi de geldi. Bundan sonra da işçi sınıfının kayıpları arttı ve zaman zaman olağanüstü boyutlara ulaştı.

Krizlerin faturasını hep işçi sınıfına ödettiler

Bu işbirlikçi sendikacıların en büyük maharetlerinden birisi kapitalizmin döne döne yarattığı krizlerin faturasını işçi sınıfına ödetilmesine aracılık etmektir. 24 Ocak kararlarından sonra 1994’te 5 Nisan Kararları, ‘98’de istikrar paketleri, 2001 ve 2008 krizlerinde sonra bir kısmını burada aktardığımız

maddelerden oluşan ağır yıkım programları hep bu işbirlikçi sendikacıların onayı ve suç ortaklığı ile uygulanmıştır.

Böylelikle krizi fırsata çevirenler, deprem fonu gibi çeşitli fonları boşaltmak için kurup, iğneden ipliğe her şeye zam yaptılar. Toplu sözleşmeleri yırtıp kazanılmış

hakları tırpanlarken, ücretleri düşürüp işçi kıyımı yaparken sendika yönetimleriyle sermayenin imdadına koşmuştur. Bu saldırıları kolayca hayata geçirmek için kurulan Ekonomik Sosyal Konsey’in (ESK) içindedir. ESK TİSK, TÜRK-İŞ, DİSK ve TOBB’dan oluşmaktadır.

Türk-İş ve Hak-İş bürokratları krizin faturasını işçi sınıfına ödetmek için tam bir işbirliği yaparken, DİSK’in bürokratları da “işimi seviyorum, ülkemi seviyorum” kampanyaları yürütmekle meşgul olmuşlardır. Bir başka örnek olarak bugün Greif işçisini arkadan hançerleyen Rıdvan Budak, 2008 krizinin ardından patronlar için yardım kampanyalarının aktif figürlerindendir.

Bunlar olurken işçi sınıfı fedakarlığa çağıran sendika

bürokratları, krizin bir parça atlatıldığı dönemlerde de işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi

için hiçbir şey yapmamışlardır. Çünkü sendikalara, sermaye ile “diyalog kurumlarına” dönüşen yeni tipte sendikacılık anlayışı egemendir. “Sınıf ve kitle sendikacılığı”, “sosyal diyalog sendikacılığı”, “çağdaş sendikacılık” revaçtadır. Bu yeni sendikacılıkta gömlek ateşten değil, Pierre Cardin markadır.

Özelleştirmenin ortağı oldular

Bu dönemde en büyük kayıplara yol açan saldırı başlıklarından birisi özelleştirmeler oldu. Özelleştirme saldırısıyla bir yandan kamunun elindeki işletmelerin yok pahasına tekelere peşkeş çekilmesi, beraberinde de bu işletmelerde çalışan işçilerin kölelik zincirlerinin sıkılması hedefleniyordu.

Sermaye sınıfı, özelleştirme saldırısını zamana yayarak, ancak her adımında bir kaleyi düşürerek kazandığı başarıyı kalenin içindeki truva atlarına, sendika ağalarına borçluydu.

Saldırıya karşı işçiler direnmeye çalıştılar. Zaman zaman sendika bürokratlarını da önlerine katarak ciddi eylemler gerçekleştirdiler. Ancak bu bürokratik kast daha baştan teslim bayrağı çekmişti. İşçilerin kararlılıklarını baltaladılar ve giderek özelleştirme sürecine teslim olmalarını sağladılar.

Tekel, SEKA, Tüpraş, Petkim, Sümerbank, Telekom ve daha pek çok özelleştirme böylelikle gerçekleşti. Bu büyük peşkeş furcasını hep işçilerin haklarına yönelik büyük gasplar izledi.

Taşeronlaştırmaya boyun eğdiler

Bugün işçi sınıfının başına bela haline gelmiş olan taşeronluk düzeni de yine 12 Eylül darbesini izleyen

“Bu tablo işbirlikçi sendikal anlayışın artık iflas ettiğini, işçi sınıfının sırtında artık taşınamayacak kadar ağır bir yük haline geldiğini gösteriyor. Greif işçisi işte bu gidişe dur diyor. Eğer kazanırlarsa yıllarca işçi sınıfına kaybettiren işbirlikçi-bürokratik sendikacılık büyük bir yenilgi alacak, böylelikle işçi sınıfının tarihinde 12 Eylül’den bu yana egemen olan kayıplar dönemine nihayet son verilecektir. Böylelikle de işçi sınıfının yüzü yıllardan sonra gülmeye başlayacaktır.”

yıllar içerisinde uygulamaya sokuldu. Başlangıçta temizlik ve yemekhane gibi bölümlerle sınırlıydı, adım adım tüm üretim birimlerine yayıldı.

İşte tüm bunlar olurken sendikaların başında oturan bürokrat takımı neredeyse hiçbir şey yapmadı. İtiraz etmedi, ettiyse de kararlı bir mücadele vermedi. Her defasında bir geri adım atıldı, ancak geri adım atıldıkça mücadele etmek iyiden iyiye zorlaştı. En sonunda da taşeronluk düzenine teslim olundu.

Böylelikle de sendikal örgütlenme zorlaştırılırken işçiler de en beterinden bir güvencesizliğin kuyusuna atıldılar. Greif’teki taşeronlaştırmanın tarihi tam olarak bu genel duruma uygundur. Öyle ki bugün onlarca taşeronun olduğu Greif’e bağlı fabrikalarda zamanında neredeyse hiç taşeron yoktu. Greif işçileri işte bu düzeni fabrikalarından söküp atmak istedikleri için işbirlikçi bürokratlar Greif’ten uzak duruyorlar. Çünkü böylelikle yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen burjuvalarla arayı bozmuş olmaktan korkuyorlar.

Sağlık ve sigorta hakkını mezara gömdüler

Bu işbirlikçi sendikacıların sermayeye altın tepside sundukları en önemli haklardan biri de sağlık ve sigorta hakkıdır.

1999 yılında yürürlüğe giren 4447 sayılı yasa ile prim gün sayısı ve emeklilik yaşı arttırılarak mezarda emeklilik TBMM’de onaylanmıştır. Mebusların elleri mezarda emekliliği oylamak için kalktığında, Türkiye on binlerce insanın hayatını kaybettiği Marmara depreminin şokundadır. Sendika yönetimleri ise bir klasik olarak gündemlerine aldıkları Ankara eylemini deprem nedeniyle iptal etmişlerdi. Ancak daha sonra mitingi yeniden gündemlerine almayarak mezarda emeklilik yasasına karşı yapılacak eylemleri de enkaz altına gömmüş oldular.

2008’de 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu yürürlüğe girmişti. Göstermelik eylemler dışında hiçbir şey yapılmamış, onlara rağmen aşağıdan ileri-öncü işçiler ve devrimcilerin öncülüğünde gösterilen tepkilerle saldırı programları bir parça törpülenmiş, ama sonuçta mücadeleyle kazanılan bu temel haklar masada bırakılmıştır.

Öyle ki işçi sınıfı artık daha fazla prim öderken mezarda emekli oluyor ve üstüne üstlük prim ödemesine rağmen pek çok sağlık hizmetini ancak para vererek elde edebiliyor. Hiçbir gelecek güvencesi olmadan kölece çalışıyor.

Kölelik yasalarına imza attılar

Bu sendikacıların işçi sınıfına yaşattığı en büyük kayıplardan biri de kölelik yasası olarak anılan yeni iş yasasıdır. 2003 yılında hükümet ile sendikalardan temsilcilerin katılımıyla oluşturulan bir kurul tarafından hazırlanan yeni iş kanunu işçi sınıfının haklarını pek çok noktadan geriye götürmüştür. Taşeronlaştırma böylelikle yasal bir statü kazanırken telafi çalışması, denklik, kiralık işçilik gibi esneklik uygulamalarının da yolu açılmıştır. Yasallaşma sürecinde işçilerin kölelik yasası olarak adlandırdıkları bu iş kanununun çıkmasında mevcut sendikaların yönetimleri bir bütün olarak sorumluluk taşımaktadır.

Sendikal haklar gasp edilirken sustular

İşçi sınıfının haklarını masalarda sermayeye peşkeş çeken sendikal bürokrasi, sendikal hakların

budanmasına da ortak olmuştur. Öyle ki işçi sınıfının elini kolunu bağlayan yasalara uyum sağlamak konusunda tereddütsüz davranan bu bürokratlar, aynı zamanda sendikaların da altını oyan bu türden hak gasplarına karşı mücadeleden de hep uzak durabilmişlerdir.

Bu bakımdan daha geçtiğimiz yıl meclisten geçen grev ve sendikalar yasası süreci aydınlatıcıdır. Grev hakkını sınırlayan, 30’dan az işçi çalıştıran işyerlerinde sendikal örgütlenmeyi imkansız hale getiren, grev kırılcılığının önünü açan bu yasanın geçirilmesi sürecinde sonuna kadar izlemekle yetinmişlerdir.

Çünkü onların gözleri noter şartının kaldırılması ve e-devletten gelecek üyeliklerle akacak aidatlardadır. İşçi sınıfının elini kolunu bağlayan grev ve toplu sözleşme hakları önündeki yasakların pekiştirilmesi umurlarında olmamıştır.

Toplu sözleşmelerde de masada hep kaybettiler

Bu işbirlikçi uzlaşmacı sendikacılığın egemen olmasıyla işçi sınıfı toplu sözleşme masalarında da hep kaybeden oldu. Daha önce toplu sözleşme süreçlerinde işçi sınıfı talep eden bir konumdayken burjuvalar savunmada olurlardı. Böylelikle süreç, sert kavgaların sonunda büyük ölçüde işçilerin lehine sonuçlanırdı. Öyle ki, dişe dokunur ücret zamları dışında pek çok sosyal hak böylelikle kazanılabilmisti. Örneğin 12 Eylül’e geldiğinde kıdem tazminatı için esas alınan 30 günlük yasal süre bazı fabrikalarda toplu sözleşmeyle 120 güne kadar çıkarılabilmisti.

Bu işbirlikçi uzlaşmacı sendikacılık egemen olduktan sonra bu süreç tersine döndü. İşçi sınıfı toplu sözleşme masalarında hep kaybettiler. Ücretler enflasyon oranında erirken onlar üç kuruşluk sadaka zamlarının altına imza atmaya devam etti. Büyük mücadelelerle kazanılmış ikramiye hakkı başta olmak üzere pek çok hakkı yine masada bıraktılar. Masada bırakamadıklarını da zaman zaman kriz bahanesiyle fedakarlık masalları okuyarak işçilerin elinden aldılar. O kadar ki, sendikalı işçiyle sendikasız işçi arasındaki tüm ayrımlar neredeyse silindi. İşçi sınıfı bir yanda kölece çalışırken diğer yandan üç kuruşluk ücretlere talim eder hale düşürüldü.

İşte Greif’te de işçilerin isyanı bu toplu sözleşme düzenineydi. Greif işçileri artık toplu sözleşmenin kaybedeni olmamak ve ücretlerine öyle enflasyon oranında değil, dişe dokunur bir artış istedikleri için bu işbirlikçiler tarafından hayal kurmakla itham edilebildiler.

Hep kaybeden olmamak için Greif!

Sendikal bürokrasinin işçi sınıfına kaybettirdiklerinin kısa bir dökümünü yaptık. Bunu yaparken belki çok fazla şeyi eksik bıraktık. Çünkü bu kayıplar saymakla bitmez. Ama bu kadarı da zaten durumun ne olduğunu göstermeye yeterli. İşçi sınıfının da kuşkusuz vere vere elinde avucunda birşey kalmamıştır.

Bu tablo işbirlikçi sendikal anlayışın artık iflas ettiğini, işçi sınıfının sırtında artık taşınamayacak kadar ağır bir yük haline geldiğini gösteriyor. Greif işçisi işte bu gidişe dur diyor. Eğer kazanırlarsa yıllarca işçi sınıfına kaybettiren işbirlikçi-bürokratik sendikacılık büyük bir yenilgi alacak, böylelikle işçi sınıfının tarihinde 12 Eylül’den bu yana egemen olan kayıplar dönemine nihayet son verilecektir. Böylelikle de işçi sınıfının yüzü yıllardan sonra gülmeye başlayacaktır.

Gökkuşağı Derneği 15. yılını kavgaya karşıladı

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) ve İsviçre Demokratik Haklar Federasyonu’nun birlikte faaliyet yürüttüğü Gökkuşağı Derneği, dün Basel’deki Union Salonu’nda 15. yıl kuruluş şenliğini başarıyla gerçekleştirdi.

Etkinlik tarihinin 8 Mart’a denk gelmesi vesilesiyle, etkinliğin politik muhtevası 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü de içerdi.

Etkinlik, Nazım Hikmet’in “Merhaba Çocuklar” adlı şiirinden bir bölüm okunarak başlatıldı. Dünya devrim ve komünizm mücadelesinde yaşamını yitiren devrimci ve komünistlerin anısı için yapılan saygı duruşunun ardından kısa bir açılış konuşması yapıldı.

Etkinlik programı, Gökkuşağı Derneği Yönetim Kurulu adına bir yönetim kurulu üyesinin yaptığı konuşmayla devam etti.

Etkinlik konuşmasının akabinde, program Balkan Halk Dansları Grubu’nun gösterisiyle devam etti. Balkanlar’ın geleneksel danslarını sergileyen grubun gösterisi büyük ilgi ve beğeni uyandırdı.

Etkinliğin birinci bölümünün sonunda “Yaşamın yarısından kavganın yarısına!” şiarıyla hazırlanmış 8 Mart ve kadın mücadelesi konulu bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Gökkuşağı Derneği direnen Greif işçisiyle omuz omuza!

Etkinliğin ikinci bölümü, toplusözleşme görüşmelerinde, başta “taşeron kölelik uygulamasına son verilmesi” olmak üzere taleplerinin kabul edilmemesi nedeniyle Hadımköy’deki fabrikayı işgal eden DİSK Tekstil üyesi Greif işçilerinin direnişine ilişkin yapılan destek açıklamasıyla başlatıldı. Yapılan açıklamada, fabrikadaki taşeron uygulamasına son verilmesini, ücretlerinin iyileştirilmesini ve ikramiyelerini talep eden Greif işçilerinin onurlu direnişinin yanlarında bulunduğu ve direnişlerinin her alanda desteklenmesi gerektiği belirtildi. Greif işçilerinin “Bir yevmiyeni bağışla” sloganıyla direnişe maddi destek çağrısı yapıldı. Sinevizyon gösterimi ile etkinliğe katılan kitleden, bu çağrıya destek olmaları istendi ve salonda bağış kutusu dolaştırıldı. Etkinliğe katılan kitle, Greif direnişine 800 İsviçre Frankı maddi destek sunarak anlamlı bir dayanışma örneği gösterdi.

Etkinliğin birinci ve ikinci bölümünde dost-devrimci kurumlardan İTİF Basel Komitesi, Yeni Kadın, Beksam, Proleter Devrimci Duruş, İsviçre Demokratik Kadın Hareketi’nin mesajlarına da yer verildi.

200’den fazla kişinin katıldığı etkinlik Haluk Tolga İlhan’ın söylediği türküler eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

Kömürü tutuşturan büyük işçi isyanı!

Maden işçilerinin, yıllar boyunca ağır sömürü koşullarının yarattığı büyük öfkesi bir kıvılcımla patlarken sermaye iktidarı da bu büyük başkaldırıyı orduyu kullanarak ezmeye çalışmıştı.

Bundan 49 yıl önce gerçekleşen 1965 Kozlu direnişinin işçi sınıfının tarihinde özel bir yeri vardır. Maden işçilerinin, yıllar boyunca ağır sömürü koşullarının yarattığı büyük öfkesi bir kıvılcımla patlarken sermaye iktidarı da bu büyük başkaldırıyı orduyu kullanarak ezmeye çalışmıştı. Olağanüstü hal ilan eden devlet, ordu birliklerini işçilerin üzerine gönderip savaş uçaklarını uçurmuştu. Olaylar sırasında iki arkadaşlarını şehit veren maden işçileri, bir de Türk-İş bürokratlarının hedefi olmuştu. Bu büyük direniş bunun için DİSK'in doğumunun mihenk taşlarından biri olacaktı.

Bir kıvılcım çakıldı, kömür tutuştu

Bu büyük direnişin patlamasına yolaçan kıvılcım, "liyakat zamları" adı altında sarı zarflar içerisinde yöneticilere ve mühendislere dağıtılan ikramiyeler olmuştur. Maden işçileri ağır koşullarda 16-18 saati bulan çalışma süreleri içerisinde düşük ücretlere çalıştırılırken zaten lüks içerisinde yaşayan yöneticilerin bu şekilde ödüllendirilmesi bardağı taşırmıştır.

İlk hareket 10 Mart günü Gelik'teki ocaklardan başlar. "Liyakat zamları"na tepki gösteren işçiler iş bırakırlar. Haberin duyulması üzerine Karadon ve Kilimli'deki maden işçileri de onlara katılır. Sendika yöneticilerinin çabasıyla buradaki eylemler saatler sonra sona erdirilir ama artık kıvılcım artık Kozlu'ya sıçramıştır. 11 Mart günü Kozlu maden işçileri isyanı büyütürler. İş bırakan işçilerin öfkesi sel gibidir. Kısa sürede maden ocağına, tüm giriş çıkışlara hakim olurlar. Bu arada da ayrıcalıklı konumlarından dolayı işçilerin hedefi olan mühendislerden ikisi alıkonulur.

Olayları bastırmak üzere yanına 100 kadar jandarma alarak bölgeye gelen Zonguldak Valisi ise işçilerin ocakların çevresine kurduğu barikatları aşamaz. İşçilere bir konuşma yaparak işbaşı yapmalarını ister, ama öfkeli işçiler Vali'nin bu konuşmasına tepki gösterirler. Kazma ve küreklerle üzerine yürüyünce Vali kaçıp canını zor kurtarır.

12 Mart günü işçilerin kararlılığını kıramayan devlet yönetimi çareyi orduyu kullanmakta bulur. Kozlu'ya getirilen deniz piyadeleri işçilerin üzerine sürülür. Fakat işçiler boyun eğmezler. Askeri birlikler bunun üzerine ateş açar ve işçilerden Satılmış Tepe ile Mehmet Çavdar'ı katleder. Yaralı sayısı da otuzun üzerindedir. Bu arada yaşanan çatışma sırasında yaklaşık on beş civarında asker de yaralanmıştır.

Arkadaşlarının katledilmesi işçilerin öfkesini daha da büyütür. Öfkeli binlerce işçi madenlerden çıkarak Kozlu'ya doğru yürüyüşe geçerler. Kozlu Dispanseri'nin önünde bir mühendisi rehin alırlar. Başkaldırının büyümesi üzerine devlet bu kez işçilerin üzerinde savaş uçakları uçurur. Devlet yöneticileri rehinelerin serbest bırakılmasını Mehmet Çavdar'ın cesedinin teslim edilmesini isterler. Fakat işçilerin yanıtı "arkadaşımızın ölüsünü kimseye vermeyiz" olur.

Akşama doğru işçilerin Zonguldak'ı basacakları söylentisi yayıldığında, devlet erkanında büyük bir panik doğar. Çevre illerden takviye birlikleri istenir ve şehirdeki bütün resmi daireler kapatılır. Haberde doğruluk payı vardır. İşçiler gerçekten de şehrin bütün giriş çıkışlarını kesmişlerdir. Jandarma barikatları işçilerin zorlamasıyla adım adım geri çekilir.

Olayların bu noktaya gelmesi üzerine hükümet olağanüstü hal ilan ederek konuyla ilgili haberlere yayın yasağı getirir. Aynı gün işçileri, çalışma ve enerji bakanları Zonguldak'a gelirler ve işçilerle görüşürler. Bu görüşmelerden sonra ancak işçiler ocaklara inmeyi kabul ederler. Ancak öfkeleri dinmemiştir.

Bu arada ise 71 işçi gözaltına alınmış ve bunlardan 14'ü tutuklanmıştır. Olayların yeniden patlayabileceğinden korkan hükümet, Zonguldak'a asker sevkياتına devam eder. Madenler ve çevresi askeri birlikler tarafından tutulur.

İhanet ve işbirlikçilik iş başındaydı

Olaylar karşısında işçilerin karşısında yer alan Türk-İş bürokratları, işçilerin bu haklı isyanı karşısında provokasyon olduğu iddiasında bulunur. Örneğin Türk-İş Genel Başkanı Seyfi Demirsoy'a göre bu büyük isyan, havzada aylardır dağıtılan komünist bildirilerin işidir, hatta bazı işçiler de sarhoş edilerek olaylar kışkırtılmıştır. Türk-İş cephesinden iki işçinin katledildiği bu olaylar karşısında söylenen en olumlu söz ise ancak "güvenlik kuvvetleri biraz ölçüyü aştı" biçimindedir. Bu arada daha sonra DİSK'in kuruluşunda yer alan sendikacıların içerisinde yer aldığı TİP'in Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar da işçilerin bu haklı mücadelesini cepheden savunmaktan

kaçınır. Aybar yaptığı açıklamada "Her türlü yasadışı olayın karşısında olduklarını" ısrarla vurgularken "devletin ölçüyü aşan bir mukabelede bulunduğu"nu söyler.

Kendiliğinden bir patlama

Kozlu'da bu büyük başkaldırıda, sermaye devleti ve işbirlikçilerinin iddialarına karşın bir "komünist parmağı" yoktur. Maden işçileri arasında sosyalist işçiler olsa da bunların bu başkaldırıda belirleyici bir rolü bulunmamaktadır. İddiaların aksine bu başkaldırı tümüyle kendiliğinden bir patlamadır. Dayanılmaz hale gelen çalışma ve yaşam koşullarının doğurduğu büyük öfkenin patlaması için tek bir kıvılcım yetmiştir. Ayağa kalkan işçiler herhangi bir bilinçli önderliğe sahip olmadan devlete ve işbirlikçilerine ecel terleri döktürmüştür. Bu haliyle de aslında komünist bir önderliğe duyulan ihtiyacı göstermiştir. Öyle ya önderliği olmadan bunları yapan bir işçi sınıfı devrimci bir partinin önderliğinde neler yapardı?

İsyan bastırıldı ama ruhu yaşadı!

Maden işçilerinin bu büyük başkaldırısı bastırılmış olsa da sonuçları büyük olmuştur. İki şehit, onlarca yaralı ve tutuklama veren maden işçileri yılmak bir yana mücadele kararlılıklarını korumuşlar ve aynı düzeyde olmasa da birkaç yıl sonra 1968'de bir kez daha ayağa kalmışlardır. Öte yandan Zonguldak'ta olup bitenler işçi sınıfını derinden etkilemiştir. İşçi sınıfının hem kurulu düzene hem de Türk-İş bürokratlarına karşı öfkesini mayalayarak birkaç yıl içerisinde büyük kırılma ve kopuşların yolunu açmıştır.

Öyle ki bu büyük isyanın yaşandığı dönemde işçiler, Türk-İş'e bağlı Zonguldak Maden İşçileri Sendikası'nda (ZMİS) örgütlüdürler. ZMİS'in işbirlikçi yönetimine duyulan tepki ayrışmayı mayalamış ve bunun sonucunda mücadeleciler kadrolar daha sonra DİSK'in kurucu kadroları içerisinde yer almışlardır.

Sermaye ve işbirlikçileri böylelikle sınıf mücadelesinde açılan bu yeni döneme ancak iki darbe ve sayısız operasyonla son verebilmiş ve işçi sınıfını durdurabilmişlerdir.

Yeni Kozlular kaçınılmaz

Fakat bugün artık yolun sonuna gelmişlerdir. Baskı ve zorbalıkla kurdukları düzen çatırdamaya başlamıştır. Çünkü 1965'te olduğu gibi bugün de işçi sınıfı içerisinde ağır sömürüye ve bu sömürüye alet olan işbirlikçi sendikal anlayışlara karşı büyük bir öfke birikmiştir. Şimdilik Greif gibi öncü çıkışlarla kendisini dışa vuran bu birikimin daha büyük isyanlara yol açması kaçınılmazdır. İşçi sınıfı Mehmet Çavdar ve Satılmış Tepe'nin anısını yaşatacak, davalarını başarıya ulaştıracaktır.

Greif'te işgal ve direniş bir ayı geride bıraktı

Bir ayı geride bırakan Greif direnişçileri Hadımköy'de sürdürdükleri eylemlerini kararlılıkla devam ettirirken komitelerinin belirlemiş olduğu TİS taslağının arkasında durmaya devam edeceklerini bir kez daha ilan ettiler.

25. gün: İşçiler sabah rutin işlerin yapılmasının ardından kahvaltılarını yaptılar. Bir emekçi sabah saatlerinde fabrikaya gelerek getirdiği erzak yardımını direnişçilere sundu.

Havanın güzel olmasıyla birlikte işçiler ses sistemini bahçeye taşıdılar. Kürtçe ve Karadeniz ezgilerinin çalındığı müzik yayınıyla birlikte işçiler bahçede halaylar çekip horon teptiler. Bir grup işçi de futbol oynayarak zaman geçirdi.

Fabrika komitesi öğlen saatlerinde günlük toplantısını gerçekleştirdi. Komite, direnişin sesini emekçilere ulaştırmak için planlamalar yaptı.

Gün içerisinde tekil ziyaretlerin olduğu fabrikada işçiler akşam yemeğinin ardından cay ocağında sohbet ederek televizyon seyrettiler.

İlerleyen saatlerde ise Emek Sineması'nda **Amistad** adlı filmi izlediler.

26. gün: Sabah kahvaltısının ardından işçiler çaylarını yudumlarken *Direnişin Sesi*'nin yeni sayısını okudular. Fabrika komitesinin yaptığı planlamalar çerçevesinde işçiler direnişin sesini emekçilere yaymak üzere çıkardıkları bildirileri **Sefaköy, Bakırköy** ve **Beylikdüzü** meydanlarında açtıkları stantla işçi ve emekçilere ulaştırdılar. 9 Mart'ta yapacakları Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliğine çağrı yapıldı.

Bir grup işçi de Samandıra'daki Greif fabrikasına gittiler. Burada sloganlarla beklemeye başlayan işçiler ardından oturma eylemine geçtiler. Oturma eyleminin ardında işçiler megafondan çaldıkları müzikler eşliğinde halay çektiler. Burada yaptığı konuşmayla Greif yönetimine seslenen Orhan Purhan, direnişin taleplerini bir kez daha sıralayarak talepler kabul edilene kadar direnişe devam edeceklerini ve baskılar karşısında Greif yöneticilerinin evlerinin önünü de eylem alanına çevireceklerini ifade etti. Hadımköy'deki işgalin ardından Samandıra'daki fabrikanın duvarlarının jiletli telle çevrilmesine karşı işçiler tellerin bir kısmını tahrip ederek kendilerini engelleyemeyeceğini belirttiler.

Buradaki eylemi sonlandıran işçiler Sultanbeyli'deki fabrikaya geçerek buradaki işçilere mücadele çağrısı yaptılar. Fabrika'nın arka girişinde içerdeki işçilere seslenen direnişçiler fabrika etrafında sloganlarla yürüme kararı aldılar. Önlerine kurulan polis barikatı işçilerin kararlılığı üzerine kaldırıldı.

Direnişçi bir kadın işçi Greif yönetimi tarafından telefonla aranarak tehdit ederek direnişten ayrılması yönünde baskı kurmaya çalıştı. Fakat kadın işçi gösterdiği tepkiyle Greif yöneticilerine gerekli yanıtı verdi.

İşçiler Gebze'deki varil üretimi yapan Greif fabrikasına ise Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde yolu keserek yaptıkları yürüyüşle ulaştılar. **BDSP** ve **Feniş işçileri** de yürüyüşe katılarak destek verdiler. Çelik-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikadaki temsilci ve işçilerle yapılan konuşmalarda direnişe destek vermeleri istendi.

Buradan ayrılan işçiler Dudullu'daki fabrikaya gittiler. İçeri girmek isteyen işçilere kapının açılmamasına orada çalışan işçiler tepki gösterirken iki işçi kapıdan atlayarak dışarı çıktı. Taşeronda çalışan işçiler paydos saatleri gelmesine rağmen bir süre dışarı çıkarılmadı. Daha sonra onların dışarı çıkarıldığı sırada direnişçiler de açılan kapıdan bahçedeki çay ocağına geçerek buradaki işçilerle sohbet ettiler. Yapılan sohbetler ve karşılıklı fikir alışverişinin ardından işçiler buradan ayrılarak Hadımköy'e döndüler.

Fabrikada gün akşam yemeğinin ardından **Ay lav yu** filminin izlenmesiyle sona erdi.

27. gün: Sabah rutin iş bölümü ve kahvaltının yanı sıra yapılacak olan 8 Mart etkinliğinin hazırlıkları da gün boyu devam etti.

TMMOB adına bir heyet Hadımköy fabrikasına gelerek işgalci işçileri ziyaret etti. İşçilere karanfil getiren ve kadınlara dağıtan mühendisler, ayrıca katkı olarak çay ve şeker getirdiler.

Paris **BİR-KAR** telefonla arayarak topladıkları 575 Euro'yu direnişçilerin hesabına yatırdıklarını haber verdiler.

Öğlene doğru fabrika komitesinin yaptığı toplantıda 8 Mart etkinliği üzerine planlamalar yapıldığı aktarıldı. Direnişin karikatüristi Ertuğrul (Mart'a ilişkin karikatürler çizerek fabrika girişine astı.

İşçilerin Sesi ve Mücadele Birliği temsilcileri ziyarete geldi. Direnişçilerden Gönül Kılıç, Stuttgart'ta yapılan 8 Mart mitingine telefonla bağlanarak bir konuşma yaptı.

İşçiler, fabrikaya gelen **Kazım Doğan'a** işçiler gelişmelere dair sorular sordular. Doğan temsilcilerle de ayrı bir görüşme yaptı.

8 Mart etkinliğinde sunum ve konuşma yapacak, müzik ve şiir dinletisi sunacak işçiler son

8 Mart 2014 | Greif

9 Mart 2014 | Greif

hazırlıklarını yaptılar. Ayrıca Emek Sineması'nda film gösterimi devam etti.

28. gün: Sabah erken saatlerden itibaren 8 Mart etkinliğinin hazırlıkları başlarken etkinlik için fabrikaya gelişler de erkenden başladı.

Saat 15.00'de gerçekleştirilen etkinlik öncesinde fabrikaya gelenler sloganlarla yaptıkları yürüyüşün ardından etkinliğin yapılacağı yemekhaneye geçtiler. BDSP'nin yoğun bir katılım sağladığı etkinlik kalabalık ve coşkulu bir şekilde, işçilerin kendi emekleriyle başarıyla gerçekleştirildi. Etkinlik programı coşkulu halaylarla sona erdi.

Etkinlik sonrasında işçiler hep birlikte akşam yemeğini yedikten sonra Kazım Doğan, Greif yönetiminin sunduğu yeni teklifi işçilere ilettiler. Teklifi değerlendirmek için fabrika komitesi bir toplantı gerçekleştirdi. Ardından bölümler kendi içlerinde bir toplantı gerçekleştirdiler. Bölümlerde yapılan toplantıların ardından fabrika komitesi tekrardan bir toplantı yaparak bölümlerde alınan kararları değerlendirdi. Yapılan değerlendirme sonrasında bölümlerde yapılan toplantılarda ortaya çıkan eğilimle birlikte Greif yönetiminin geri teklifine karşı başta dört ikramiye olmak üzere taleplerin arkasında durulacağı ifade edildi.

29. gün: 8 Mart etkinliğini yorgunluğu ve yoğun yağmurla birlikte fabrikada daha durağan bir hava hakim oldu. İşçi temsilcileri Greif yöneticileriyle görüşmek üzere Dudullu'daki fabrikaya gittiler. Greif Yönetimi'nin yeni diye sunduğu teklifin işçilerin taleplerini karşılamaması ve Kazım Doğan'ın bu teklifin kabul edilmesi yönündeki konuşmaları işçilerin tepkisini aldı. Durumu değerlendiren fabrika komitesi mücadeleye devam kararı aldı.

İşçiler Greif'e malzeme üreten **Polimer** fabrikasında çalışan işçilere de bildiri dağıtarak mücadele çağrısı yaptılar.

Çeşitli işkollarında çalışan bir grup işçi de direnişçileri ziyarete gelerek yanlarında getirdikleri erzakları fabrikaya bıraktılar.

İşçi gazetesi ve **Mefar** işçileri fabrikaya ziyarete geldiler.

30. gün: Fabrika komitesinde yeni alınan kararlar yeni gün ile birlikte uygulanmaya başlandı. Özel güvenlikler fabrika dışına çıkarılarak artık içeri özel güvenliklerin alınmayacağı belirtildi.

Öğlen saatlerinde yemekhanede yapılan toplantıda **Engin Yılgin** bir konuşma yaparak Greif yöneticileriyle yaptıkları görüşmeyi ve teklifi aktararak teklifin kabul edilemeyeceğini ifade etti. Dudullu'daki işçilerin üretime başladığı bilgisini veren Yılgin, sağlam bir örgütlülüğe sahip olmadıkları için direnişi sürdüremediklerini ifade etti.

Toplantıda talepleri değerlendiren işçiler oy birliğiyle fabrika komitesinin hazırlamış olduğu TİS taslağının arkasında durma kararı aldı.

Ardından fabrika komitesi yaptığı toplantıda zorunlu ihtiyacı olan işçilerin durumunu konuşarak, gelen desteklerden bu işçilere dağıtılmak üzere ayırdıkları paraları bölüm temsilcilerine verdi.

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** ve şube yöneticileri, TÜMTİS üyesi **DHL Lojistik işçileri** ve Liman-İş üyesi **Kumport Liman işçileri** de ziyarete geldiler.

Greif İşçilerinin Ses'inin 23. sayısı yemekhanede dağıtıldı.

31. gün: İşçiler aldığı yeni kararları uygulamaya

devam etti. Özel güvenliklerden sonra fabrika içindeki kantinci de dışarı çıkarıldı. Güvenlik önlemleri arttırıldı.

Greif işçileri, Berkin Elvan için bir mesaj yayınlayarak, katillerden işçi sınıfının hesabı soracağını belirtti, ailesine başsağlığı diledi. Ayrıca Berkin'in cenazesine katılmak üzere bir grup Greif işçisi Şişli'ye geçti.

Greif işçilerinin Berkin Elvan için yayınladıkları mesaj:

"Kardeşimiz Berkin, seni unutmayacağız, unutturmayacağız!"

Kafasına hedefli bir biçimde atılan gaz kapsülü ile yaralanan ve aylarca hayatta kalma mücadelesi veren kardeşimiz Berkin'i sonsuzluğa uğurluyoruz.

Acımız büyük bir o kadar da öfkeliyiz. Berkin'i katleden bu sömürü düzeni milyonlarca işçi ve emekçiye de açlığa, yoksulluğa ve ölüme terk ediyor. Bu bezirgan saltanatından, sömürü düzeninden işçi sınıfının haklı mücadelesini büyüterek hesap soracağız.

Sen yerinde rahat uyu kardeşimiz Berkin.

Berkin Elvan'ın ailesine ve yakınlarına başsağlığı diliyoruz."

Kazım Doğan ile görüşmeye giden temsilciler döndükten sonra gelişmeleri değerlendirmek üzere bir toplantı yapıldı. Toplantıda, Dudullu Greif fabrikasındaki işçilerin gün içinde işi bırakma ve ardından tekrar işe başlama kararları aldığına dikkat çekilerek, yaşananlar ele alındı. Bir ayı aşkındır sürdürülen ısrar, kararlılık ve birliğin zaferle sonuca bağlanması için sabırlı olmak gerektiği vurgulandı.

Direnişi sürdürmenin ayak oyunlarına, ihanetlere karşı net bir tutum olduğunu, bu kararlılık karşısında Greif yönetiminin ileri adımlar atmak zorunda kaldığı belirtildi.

Ayrıca Orhan Purhan, bir akrabasının kendisini aradığını ve DİSK Tekstil Genel Başkanı **Rıdvan Budak**'ın kendisiyle görüşme isteğini iletildiği bilgisini paylaştı.

Toplantı, talepler uğruna kararlı mücadelenin süreceğinin belirtilmesi ile sonlandırdı. Her toplantıda olduğu gibi bu toplantıdan da sloganlarla yemekhaneden çıkıldı.

10 Mart 2014 | Greif

11 Mart 2014 | Greif

13 Mart 2014 | Greif

İşgal fabrikasında coşkulu ve kitlesele devrimci 8 Mart!

Greif işçileri eylemlerinin 28. gününde (9 Mart) Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği gerçekleştirdiler. Hadımköy'de bulunan fabrikada yapılan coşkulu etkinliğe bine yakın işçi, emekçi ve genç katıldı.

Günler öncesinde başlayan hazırlıklar kapsamında, fabrikada 8 Mart havası oluştu, etkinlik için kullanılacak alanlar düzenlendi. İşçilerin kendi elleriyle hazırladıkları "Yaşamın yarısından kavganın yarısına! Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!" şiarlı pankart yemekhanenin duvarına asıldı.

Bir yandan hazırlıklar tamamlanırken diğer yandan da etkinliğe katılmak için gelenler karşılandı. İlk olarak, yaptıkları çalışmalarla Greif işçilerinin sesini metal işçilerinin diyarına taşıyan Bursa Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşeni devrimci, ilerici güçler 8 Mart'ta da işçileri yalnız bırakmayarak saatlerce yol katederek Hadımköy'e geldiler.

Fabrikanın önünde hazır bulunan bir grup Greif işçisi yaktıkları ateşin başında gelenleri karşıladı.

Sanatçı Ekrem Ataer, Grup Emeğe Ezgi, ÇHD İstanbul Şubesi, Direnişçi Punto Deri ve Feniş işçileri, Emekçi Kadınlar, İMD, Adalet Arayan İşçi Aileleri, İnşaat İşçileri Sendikası ve Alinteri de etkinliğe katılım sağladılar. Çarşı grubu üyeleri de etkinliğe katılarak getirdikleri pankartı salona astılar.

Komünistlerden kitlesele katılım

Anayoldan fabrika giriş kısmında araçlardan inen komünistler pankart ve flamalarla kortej oluşturdular. Kortejde Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) pankartı açılarak, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) flamaları taşındı. Devrimci Liseliler Birliği (DLB) de kendi pankart ve flamalarıyla katıldı. En önde TKİP üyesi ve Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli'nin fotoğrafı taşındı. Sloganlarla fabrika girişine yürüyen sınıf devrimcilerini işçiler de coşkulu sloganlarla karşıladılar. Kapı önünde sloganlarla bir süre beklendikten sonra BDSP'nin İstanbul Bağımsız Sosyalist Belediye Başkanı aday Burcu Deniz bir konuşma yaparak Greif işçilerini selamladı. Ardından DLB adına da bir konuşma yapılarak liselilerin direnişin yanında olduğu belirtildi. DLB'liler topladıkları bir günlük harçlıklarını Greif işçilerinin Baştemsilcisi Orhan Purhan'a teslim ettiler. Purhan yaptığı konuşmayla gelenleri selamladı. Direnişin sesini bulunduğu her alana taşıyarak maddi ve manevi destekle işçilerin yanında olan BDSP, DLB ve EKK'ye teşekkür etti. Direnişçi Feniş işçileri de pankartlarını açarak sloganlarla fabrikaya geldiler.

"Bu yolda daha önce yürüyenler için..."

Greif işçileri kendi öz güçleri ile gerçekleştirdikleri etkinliğin açış konuşmasında gelenleri selamladılar. Saygı duruşunun ardından sahneye davet edilen Sevim Öztürk, Greif Emekçi Kadın Komisyonu adına bir konuşma yaptı.

Öztürk, fabrikalarda emekçi kadınların yaşadıkları sorunlara değinerek, kadının çifte ezilmişliğine dikkat

çektir. Yürüttükleri mücadelenin Bursa'da yanan kadın işçilerin, Küçükçekmece'de servis içerisinde boğulan işçilerin, kölece çalıştırılan binlerce kadının mücadelesi olduğunu ifade etti. Eşit ve özgür bir yaşam için mücadeleye devam edeceklerini belirterek tüm işçileri yeni Greifler yaratmaya çağırdı.

Ardından kadın işçilerin yaşadıkları sorunlar konusunda konuşmak üzere Kader Cıvak çağrıldı. Cıvak, kadın işçilerin erkek işçilere göre daha büyük bir baskı altında çalıştığına vurgu yaparak, işyerindeki keyfi, kuralızsız uygulamalara dikat çekti.

Cıvak, sendikalaşma sürecinde de baskı gördüklerini, birçok sorunla boğuştuklarını, ama direnişten vazgeçmediklerini dile getirdi.

Purhan: "Ya kazanacağız ya kazanacağız!"

Greif işçileri adına baştemsilcisi Orhan Purhan örgütlenme sürecini anlatarak sendikaları tarafından sahiplenilmediğini, fabrikada komitelerle sürecin devam ettiğini, yaptıkları işin ve emeklerinin karşılığını istediklerini ifade etti.

Purhan, mücadelede birliğin önemine işaret ederek, direnişte kadınların az olmasına rağmen katkılarının yüzde 50 olduğunu, Greif'in diğer fabrikalarına gidildiğinde erkek işçilere "Cesaret cesaret daha fazla cesaret!" diyenlerin direnişçi kadınlar olduğunu vurguladı. Purhan, sendikaların gerçek sınıf örgütlerine dönüşmesi için daha fazla fabrikada örgütleneceklerini belirtti. Purhan son olarak, çıkarılan dedikodulara, direnişi kırmaya yönelik söylentilere değinerek "Ya diz çökecekler ya diz çökecekler. Ya kazanacağız ya kazanacağız" sözleri ile konuşmasını bitirdi.

Sahne kolektif emeğin...

Etkinlik Emeğe Ezgi'nin sunduğu müzik dinletisi ile devam etti. Yüzlerce kişi Emeğe Ezgi grubunun söylediği şarkılar eşliğinde halaylar çekti.

İşçilerden Sevd Akyürek'in kızı Tuğçenur da bir

konuşma yaptı. 8 Mart'ı ve direnen kadınları içten konuşmasıyla selamlayarak "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganıyla sahneden indi.

Direnişçi Hüseyin Güvenç'in eşi Meral Güvenç de konuştu. Konuşmasında direnişte olan eşinin kendi gelecekleri için mücadele ettiğini ve sonuna kadar yanında olacağını belirtti.

Ekrem Ataer ezgileriyle kitleyi coşturdu. Tekstil Sendikası Bölge Temsilcisi Engin Yılgin, etkinliğe katılan kadınlara işçiler adına çiçek verdi. Direnişçi işçilerden Yunus ve Emel, birlikte hazırladıkları türkülerini söyleyerek katılımcılara destekleri için teşekkür ettiler.

İşçilerden Gönül ve Sevd'nın sunduğu şiir dinletisi, "Ekmek ve gül" şiiriyle başladı. Ardından işçilerden Ahmet Mekin Demir'in yazdığı "Ben bir kadını" şiiri Sevd tarafından okundu.

Ümraniye Emekçi Kadın Komisyonu şiirlerini okumak için sahneye çıktı. Şiir dinletisi grubun, "uzlaşma yok" şiiriyle sonlandırıldı.

Eski Sinter direnişçisi Lale Balta konuşma yaptı. Kendisinin de bir direnişçi olduğunu, kadınların daha önde mücadele etmesi gerektiğini, erkek sınıf kardeşlerinin, eşlerinin, çocuklarının mücadele etmesi için onlara öncülük etmesi gerektiğini vurgulayarak konuşmasını bitirdi.

Halaylarla kapanış...

Etkinlik boyunca aralarında BDSP ve Emekçi Kadın Komisyonları'nın da olduğu çok sayıda destek mesajı okundu. "Kadın erkek elele örgütlü mücadeleye!", "İşgal grev direniş!" sloganları atılarak halaylarla program bitirildi.

Dayanışma masalarında toplanan paralar etkinlik sonrası işyeri temsilcilerine teslim edildi. Etkinliğe Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu kitlesele bir katılım gerçekleştirdi. İşçi ailelerinden çocukları ile birlikte katılım sağlayanlar oldu. İşgalci işçilerin mücadele ruhunun birkez daha kendini dışa vurduğu etkinlik baştan sona coşkulu, kararlı ve sınıfın tarihsel anlamına uygun bir içerikte geçti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BDSP'den kızıl 8 Mart yürüyüşleri!

İzmir'de coşkulu ve kızıl 8 Mart

İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Karşıyaka'da coşkulu bir 8 Mart eylemi düzenledi. Karşıyaka İzban'da toplanmaya başlayan kitle halaylar ve marşlarla kortej düzenine geçti. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun "New York'tan Greif'e direniş özgürleştirir" şiarlı pankartının önünde, devrimci kadın önderlerin yer aldığı, "Vardık, Varız, Varolacağız!" şiarlı pankart yer aldı. Kortejin en önünde ise çocukların hazırladığı "Çocuklar öldürülmesin şeker de yiyebilsinler" şiarlı pankart yer aldı.

Kızıl renklerin hakim olduğu kortejde emekçi kadınlar kızıl fularlarla en ön saftaydı. Ajitasyon ve sloganlar eşliğinde ilerleyen BDSP korteji, canlılığı ve coşkusuyla Karşıyakalı emekçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Greif işçilerinin coşkulu direnişi yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları eşliğinde emekçilere taşındı.

Karşıyaka İşbankası önünde sonlandırılan yürüyüşün ardından eylem programına geçildi. Program, işçi sınıfının devrimci mücadelesinde şehit düşen kadınlar anısına yapılan sağı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından BDSP adına yapılan konuşmada 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal anlamı üzerinde duruldu. 8 Mart'ın işçi sınıfının devrimci mücadelesine ait olduğu vurgusuyla birlikte "Kadınlar eşitlik ve özgürlük istiyorlarsa sosyalizm için mücadele etmelidirler" denildi. BDSP adına yapılan konuşma mücadele çağrısıyla son buldu.

İzmir Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı Burcu Koçlu da eylemde konuşma yaparak şunları söyledi: "Bugün kadına dayatılan bu sömürü koşulları karşısında kadınların seçimi mücadele ve sokaklar olmalı. Emekçi kadınlar Greif işçisini açtığı mücadele yolundan yürümeliler. Sermaye düzeni bugün emekçi kadınları da sandığa çağırıyor. Katmerleşmiş sömürü koşullarından kurtulmanın yolu seçim sandıkları değil sokaklar ve mücadele alanlarıdır."

Konuşmaların ardından, 'Ben Ulrike Bağırıyorum' adlı oyun bir emekçi kadın tarafından sergilendi. Tiyatro oyunun sonrasında ise Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği'nin katkılarıyla hazırlanan marşlara ve halaylara geçildi. Coşkulu halayların ardından Çav Bella marşıyla eylem sonlandırıldı.

Ankara'da kızıl 8 Mart

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Ankara'da 8 Mart'ı Yüksel ve Sakarya caddelerinde yapılan eylem ve etkinliklerle kutladı. Yüksel Caddesi İnsan Hakları Heykeli önünde emekçilere yapılan çağrıyla yürüyüşe geçen sınıf devrimcileri, Sakarya Meydanı'nda bir etkinlikte kadının cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüne karşı Greif işçilerinin yolundan yürüyerek mücadeleye devam edeceklerini haykırdılar.

İlk olarak, Yüksel Caddesi'nde emekçilere ve

gençlere yürüyüş çağrısı yapıldı. Açıklamada 8 Mart 1857'de kadın işçilerinin New York'ta başlattığı direniş geleneğinin bugün de Haziran Direnişi'yle sürdüğü belirtildi. Bugün devletin kadına karşı uyguladığı her türlü baskının altında sermayenin emekçileri daha çok sömürme hedefi olduğu, bu baskılarla kadını korkutmaya, eve hapsedmeye, sindirmeye çalıştığı vurgulandı. Daha sonra yürüyüşe geçildi. Ziya Gökalp Caddesi trafiğe kapatılarak sloganlarla coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Sakarya Meydanı'nda "Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için, kadın erkek el ele örgütlü mücadeleye!" yazılı pankartın önünde kürsü kuruldu. Öncelikle, 1857'den günümüze devrimci mücadelede yitirdiğimiz devrim şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. BDSP adına yapılan açılış konuşmasıyla başlayan etkinlikte, Ankara Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı Melek Altıntaş'ın konuşması, şiir ve müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Bağımsız sosyalist başkan adayları Melek Altıntaş da konuşmasında seçimlerin çözüm olarak gösterildiğini, fakat esas çözüm yolunun bu düzenin değişmesi için verilecek mücadele olduğunu belirtti. Emekçilerin AKP, CHP, MHP gibi partilerde bölünmeden kendi sorunları ekseninde, kendi çıkarları için mücadele ederek kurtulacağını vurguladı. Yolsuzluklarla, düzen içi dalaşmalarla düzenin kokuşmuşluğunun daha da çok görüldüğü bugün, Haziran Direnişi deneyimini, düzeni yıkmak, iktidarı almak doğrultusunda hayata geçirmek gerektiğini belirtti.

Ekim Gençliği okurlarının hazırladığı şiir dinletisinde Nazım Hikmet'in Tanya isimli şiiri okundu. Konuşmaların ardından Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun gerçekleştirdiği müzik dinletisi ve halaylarla etkinlik sona erdi. Etkinliğin sonunda 23 Mart'ta direnişçi Greif, Feniş ve Tekel işçilerinin katılımıyla gerçekleşecek İşçi Forumu'na çağrı yapıldı.

Komünistler, etkinlik öncesi ve sonrasında Yüksel ve Sakarya caddelerinde açtıkları stantlarla seçim bildirgesi, Kızıl Bayrak, Emekçi Kadın Bülteni, Ekim Gençliği ve Liselilerin Sesi dağıttımları gerçekleştirdiler.

Avcılar'da BDSP'den 8 Mart yürüyüşü

BDSP-EKK Avcılar'da yaptığı yürüyüşle Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde işçi ve emekçileri mücadeleye çağırdı.

Marmara Caddesi girişinde pankartın ve flamaların açılmasının ardından sloganlarla yürüyüş başladı. "8 Mart kızıldır kızıl kalacak!", "Kadın erkek elele örgütlü mücadeleye!" sloganlarıyla devam eden yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarla mücadele çağrısı yükseltildi. Caddenin sonunda yürüyüş sonlandırılarak kısa bir konuşma yapıldı. Buradaki konuşmada da 8 Mart'ın taşıdığı anlam ve önem hatırlatılarak mücadele çağrısı yineleni ve söz İBB Bağımsız Sosyalist Başkan adayları Burcu Deniz'e bırakıldı. Deniz, 8 Mart'ı yaratan New Yorklu dokuma işçilerini anarak konuşmasına başladı. İnsanlığın tüm haklarını mücadele ile kazandığını belirten Deniz, Greif işçilerinin de hakları için 28 gündür direnişte olduğunu belirtti. BDSP ve EKK olarak insanca yaşanabilecek bir dünyanın sosyalizmde, işçi sınıfının iktidarında olduğuna inandıklarını belirtti. Bu nedenle işçi ve emekçilerin sosyalizm mücadelesini büyütmesi gerektiğine vurgu yaptı. Düzenin seçim oyununa da değinen Deniz, işçi ve emekçileri yalan vaatlerle kandırma girişimlerini teshir etti. İşçi ve emekçileri bu yalan vaatlere, düzenin seçim oyununa karşı devrim ve sosyalizm mücadelesine katılmaya çağırarak konuşmasını sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / İzmir-Ankara-İstanbul

BİR-KAR'dan 8 Mart etkinlikleri

8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal anlamı ile Greif direnişinin örtüştüğünü ifade eden BİR-KAR, etkinlikleri Greif direnişine adadı.

Wuppertal

Wuppertal'daki 8 Mart etkinliğine de Greif direnişi damgasını vurdu.

Etkinlik fon müziği eşliğinde okunan bir şiirle başlatıldı. Saygı duruşunun ardından 8 Mart'a dair konuşma yapıldı. Sonrasında da 8 Mart konulu sinevizyon gösterildi.

BİR-KAR, 8 Mart vesilesiyle Greif'teki kadın direnişçilerle canlı telefon bağlantısı kurdu. Telefon görüşmesi salonda heyecana ve hareketliliğe yol açtı. Direnişçi kadın işçinin kısa mesajı coşkulu biçimde atılan "İşgal, grev, direniş!" sloganı ile karşılandı.

Direnişçi işçilerin ilk açıklamaları Türkçe ve Almanca olarak okundu. Bunun ardından, BİR-KAR'ın hazırladığı Greif direnişi ile ilgili sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sinevizyonun ardından, ellerinde direnişin talepleri ve şiarlarının yazılı olduğu küçük dövizler taşıyan bir çocuk grubu sahneye çıktı. Ellerindeki dövizlerde yazılanları okudular. Hep beraber direnişçilere maddi dayanışma çağrısı yaptılar. Hazırlanan bağış kutusu salonda dolaştırıldı.

Aradan sonra kürsü emekçi kadınlara bırakıldı. Etkinliğin finalinde Grup Direniş sahne aldı.

Etkinlik İspanyolca söylenen Çav Bella marşının ardından sonlandırıldı.

Essen

Kısa bir selamlama konuşmasının ardından saygı duruşu ile başlayan etkinlikte bir kadın müzisyen dinleti sundu.

BİR-KAR adına yapılan konuşmada kadın sorunun tarihsel ve toplumsal kökenine, Greif direnişinin çözüm konusundaki yol göstericiliğine dair vurgular yapıldı. Program kadın sorunu ile ilgili hazırlanmış olan sinevizyon gösterimiyle devam etti.

Kısa bir aradan sonra direnişin ilk gününde Greif işçileri tarafından kaleme alınan açıklamanın okunması

ile devam edildi. BİR-KAR tarafından Greif direnişi ile ilgili yurtdışında hazırlanmış olan sinevizyon gösterildi. Akabinde Greif direnişinin anlamı üzerine konuşma yapıldı.

Şiir dinletileri ve müzik eşliğinde devam edilen etkinlik halaylarla son buldu.

Frankfurt

Oldukça zengin bir kültürel ve sanatsal programın sunulduğu gecede katılımın ezici bölümünü kadınlar oluşturdu.

Gecede yapılan ana konuşmada Greif direnişine geniş yer verildi. Ayrıca, Greif direnişçisi kadınların sesi ve mücadele kararlılığı sinevizyondan kitleye sunuldu.

Greif işçilerinin dayanışma çağrısı ve talepleri sürekli tekrarlanarak kitleden destek talep edildi. Destek çağrısı kitleden anlamlı bir karşılık buldu.

Bielefeld

Ekinlikte slayt gösterisi, konuşma ve Greif işçilerinin direnişiyle ilgili sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Slayt gösterisinde fotoğraf, resim ve gazete kopyaları ile Almanya'da emekçi kadınların mücadele tarihinden kesitler sunuldu.

Türkçe-Almanca yapılan konuşmada, Greif direnişinde işçi kadınların oynadığı rol ve bu süreçte yaşadıkları büyük gelişmeye dikkat çekildi. Direnişçi kadın işçilerin farklı söyleşilerde dile getirdikleri görüşlerinden yapılan alıntılarla, kadın/erkek işçilerin mücadele içinde kardeşleştiği vurgulandı. Greif direnişinin bu konuda yarattığı deneyimlerin, emekçi kadın sorununun çözüm zeminin, mücadele içinde kardeşleşmekten geçtiğini gösterdiği ifade edildi.

Haziran Direnişi'yle bağlantısını kurarak Greif direnişini anlatan sinevizyon, direniş sürecinin farklı aşamalarını öne çıkartırken, direnişçi işçilerle yapılan kısa röportajlar da yer aldı.

Bielefeld'deki 8 Mart kutlaması

IG Metal, Verdi gibi sendikalar ve Alman solu ile Türkiyeli göçmen örgütlerinin, Kürt ve Alevi kadınların katıldığı eylem, kitlenin çarşı ortasında toplanmasıyla başladı. Buradan Jahnplatz'a kadar yapılan yürüyüşün ardından mitinge geçildi.

Yürüyüş ve etkinlik alanında, Almanca "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Eğitim, iş, herkese eşit fırsat!", "Yaşasın 8 Mart!" sloganları öne çıktı.

Miting ritim gösterisinin ardından eylem organizasyonu adına 8 Mart'ın tarihçesinin anlatıldığı bir konuşmayla başladı. Ardından da BİR-KAR adına iki genç kadın söz alarak, Greif direnişiyle ilgili bilgilendirmede bulundular ve dayanışma çağrısı yaptılar.

BİR-KAR eyleme Almanca "Kadınların kurtuluşu sosyalizmde" şiarlı pankart ve bayraklarla katıldı. Eylem boyunca Greif işçileriyle dayanışmaya çağırın bildiriler ve Revolutionärer Jugendverband'ın (Devrimci Gençlik Birliği) Widerstand (Direniş) isimli bülteni dağıtıldı.

Miting sonunda kitle, BİR-KAR'ın Greif işçileriyle dayanışma için 10 gündür açtığı standı ziyaret etti.

Kızıl Bayrak / Bielefeld

Paris'te coşkulu 8 Mart

Fransa'nın başkenti Paris'te kadın örgütlerinin çağrısı üzerine gerçekleşen yürüyüşe Fransız sol partilerden Fransız Komünist Partisi, Front de Gauche (Sol Cephe) Anti Kapitalist Parti (NPA), Lutte Ouvriere, sendikalardan CGT ve Solidaire katıldı. Eylemde ayrıca Türkiyeli ilerici ve devrimci örgütlerle değişik uluslardan göçmen kurum ve kuruluşlar da yer aldı.

8 Mart günü Bastille Meydanı'nda kitlenin toplanmasının ardından Fransızca "Kadına yönelik şiddete hayır!, Eşitlik istiyoruz!" pankartının arkasında yürüyüşe geçildi. Katılım diğer yıllara göre daha kitleseldi ve eyleme coşku hakimdi.

Kortejlerden kadına yönelik şiddete, baskıya, işsizliğe, yoksulluğa, eşitsizliğe, cinsel ve sınıfsal sömürüye karşı tüm dünyadaki kadınlarla dayanışma sloganları yükseliyordu.

BİR-KAR'ın flamalarıyla katıldığı yürüyüşe, TKİP Paris taraftarları da parti flamalarıyla katıldılar.

Kitlenin Richelieu-Drouot'a varmasının ardından söylenen Enternasyonal Marşı'yla eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / Paris

Ukrayna'da emperyalist gerilim tırmanıyor

Ukrayna krizi çözülmek bir yana, tarafların yeni hamleleriyle derinleşiyor. Rusya'ya "yumuşak karnı Ukrayna"dan esaslı bir darbe vurmak isteyen batılı emperyalistler, Putin yönetimine diz çöktüremeyince, tehditlerinin dozunu arttırmaya başladılar.

Buna karşılık olarak Rusya ise, tehditlere boyun eğmediği gibi, karşı hamleler geliştiriyor. Putin yönetimi, Ukrayna'daki çıkarlarını savunma konusunda taviz vermeyeceğini de muhataplarına hissettiriyor. Son olarak ABD uçak gemisinin boğazlardan geçerek Karadeniz'e ulaşması üzerine Putin, Rus hava kuvvetlerine tatbikat başlatma emri verdi.

Afganistan'ı, Irak'ı, Libya'yı yakıp yıkanların pişkinliği

ABD ile diğer batılı emperyalistler, Rusya'nın Ukrayna'yı işgal ettiğini ve bunun uluslararası hukuka aykırı olduğu iddia ediyorlar. Bu gerekçelere dayanarak tehditler savunan batılı emperyalistler, hem riyakarlıkta sınır tanımıyorlar hem halkların zekasıyla alay ediyorlar. Afganistan'ı, Irak'ı, Libya'yı yakıp yıkarak işgal eden bu zorbalar, utanmadan uluslararası hukuktan söz ediyorlar.

İşbirlikçilerini ve faşist tetikçilerini kullanarak Ukrayna'yı kaosa sürükleyen batılı emperyalistler, "Rusya Ukrayna'yı işgal edip parçalamak istiyor. Onu cezalandıracağız; ekonomik yaptırım uygulayacağız, ekonomik, siyasi ve diplomatik alanlarda izole edeceğiz" diye vaazlar veriyorlar. Rusya yönetiminin ise bu tehditlere prim verdiği söylenemez.

Batılı emperyalistlerdeki bu histeri, Ukrayna'yı ele geçirmek ve orada NATO üsleri kurmak hayallerinin kursaklarında kalmasından kaynaklanıyor. Zira Kiev'de sağcı-faşist bir yönetim kurmuş olsalar da, bu yönetim Ukrayna halklarının çoğu tarafından desteklenmiyor. Rusya, Kırım Özerk Cumhuriyet'i ile doğu ve güneydeki kentler, batılı emperyalistler eliyle başa getirilen darbe yönetimini tanımayı reddediyor. Nitekim ABD ve AB şeflerinin ısrarlı çabalarına rağmen, Rusya yönetimi darbeyi yönetimi muhatap almayı reddetti.

Suriye'de cihatçılar, Ukrayna'da faşistler...

60'ı aşkın ülkeden topladıkları on binlerce cihatçıyı Suriye'ye taşıyan batılı emperyalistlerle işbirlikçileri, Ukrayna'ya ise, paramiliter faşist tetikçileri transfer ediyorlar.

Diplomat kılıklı batılı istihbarat ajanları tarafından yönetilen faşistler, darbeye etkin bir rol oynadılar. Kiev'den sonra Kırım Parlamentosu'nu da işgal etme teşebbüsünde bulunan faşistler, geri püskürtülünce, batılı emperyalistlerin Kırım planı boşa düştü.

Gelecekte bu faşist çeteleri kullanmak isteyen Kiev'deki darbeyi yönetim, onları İçişleri Bakanlığı bünyesinde istihdam ederek polis kuvvetlerine yerleştirmeyi planlıyor. ABD'den Ukrayna'ya 300 özel eğitilmiş paramiliter transfer eden darbeyi yönetimin, bu tetikçileri kullanarak ülkenin doğu ve güney kentlerinde de kaos yaratmak istediği bildiriliyor.

Nitekim silahlı güçlerini bu kentlere gönderecekleri tehdidi savuran Kiev'deki faşistler, pervasız bir şekilde ırkçılık yapmalarına rağmen, "demokrasi havarisi" batılı emperyalistler tarafından özel bir şekilde himaye ediliyorlar. Suriye'de cihatçı katillerden medet uman ABD-AB ikilisi, Ukrayna'da ise, paramiliter tetikçileri pervasızca kullanıyor.

Darbeyi yönetimin tek umudu emperyalistler

Kiev'deki sağcı-faşist darbeyi yönetim ise, tüm umutlarını batılı emperyalistlere bağlamış. "Bizi koruyun" diye efendilerine yalvaran bu yönetim, bunun karşılığında olası bir çatışmada, Rusya'ya karşı efendileri adına tetikçilik yapmaya hazır olduğu teminatını veriyor.

Savaş aygıtı NATO'dan himaye talep eden sağcı kuklalar, IMF'nin dayattığı reçeteyi de peşinen kabul etti. Ücretlerde ve emekli maaşlarında %50 indirim, temel tüketim maddelerine zamlar, sosyal harcamaların kısıtlanmasını talep eden IMF reçetesine evet diyen darbeyi kuklalar, ırkçı-faşist icraatların yanı sıra, Ukraynalı işçi, emekçi ve emeklileri açlığın dip kuyusuna itmeye de hazırlar.

Bu pervasızlık, kukla yönetimin kayda değer bir halk desteğinden yoksun olması ve yönetimi elde tutmak için, emperyalist efendilerine tam uşaklık yapmak zorunda olmasından kaynaklanıyor. Dolar milyarderleri, faşist çete şefleri ve batılı istihbarat örgütlerinin işbirlikçilerinden oluşan bir kukla yönetim de, ancak bu kadarını yapabilir.

Doğu ve Güney kentleri de darbeyi yönetimi tanımıyor

Kiev'deki darbe yönetimini tanımayan Kırım Özerk Cumhuriyeti Hükümeti, 16 Mart'ta yapılacak referandum sonuçlarını beklemeden, Rusya'ya katılma kararı aldı. Haftaya yapılacak referandumda büyük çoğunluğun bu yönde oy vereceğine kesin gözüyle bakılıyor. Öte yandan Rusya'daki Duma Meclisi başkanı tarafından yapılan açıklamada, Kırım halkının tercihlerine saygı duyulacağı belirtildi.

Bu arada Kırım'dan sonra Özerk Sivastopol yönetimi da Rusya'ya katılma kararı aldığını ilan etti. Ukrayna krizinin çözülmemesi durumunda bu eğilimin ülkenin doğu ve güneydeki kentlerine de yayılacağı bildirildi. Nitekim Harkov ve Donetsk kentlerinde alanlara çıkan on binlerce kişi, darbeyi yönetimi tanımadığını ve Rusya'ya katılım için referandum yapılmasını talep etti. Darbeyi yönetimi tanımayan bu kentler, daha önce Kiev'deki faşist çeteler tarafından tehdit edilmişti.

Rusya: "Çözüm için 21 Şubat anlaşmasına uyulmalıdır"

Putin yönetimi bir yandan diplomatik yolları zorlarken, öte yandan ABD ile işbirlikçilerinin

tehditlerini ciddiye alıyor ve buna uygun hazırlıklar yapıyor. Görüldüğü kadarıyla Rusya yönetimi, Ukrayna'daki çıkarlarını korumak için diplomatik, siyasi ve askeri araçları aynı anda harekete geçiriyor.

Krizin bir çatışmaya dönüşmeden çözülmesi için ABD, Almanya, İngiltere gibi ülkelerin devlet başkanlarıyla telefon görüşmeleri gerçekleştiren Putin, diplomatik çözüm yollarını zorluyor. Ancak bunu, bulunduğu noktadan geri çekilerek değil, ABD ile işbirlikçilerini Ukrayna krizini derinleştirmekten uzak durmaya çağırarak ve faşistlere karşı tutum almalarını isteyerek yapıyor.

Bu arada farklı düzeylerde görüşmeler gerçekleştiren Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov da, yoğun bir diplomatik görüşme trafiği içinde görünüyor. Sık sık yaptığı açıklamalarla ABD ile AB şeflerini tehditler savurmaktan vazgeçmeye çağırarak Lavrov, tehditlere boyun eğmeyeceklerini ve Ukrayna'daki çıkarlarını her koşulda savunacaklarını söylüyor.

Lavrov, yaptığı son açıklamada, şu noktaların altını çizdi: *"Biz krizin sebebi veya tarafı değiliz. Bu kriz, dışarıdan belli güçler tarafından ithal edilmiştir. Bu jeo-siyasi hesapların bir sonucudur. Rusya, uluslararası hukuk kurallarına uygun bir diyalogdan yanadır. Kiev'deki darbeyi yönetim gayr-ı meşrudur. Anlaşmanın zemini, 21 Şubat'ta Rusya temsilcisi ve üç AB ülkesinin (Almanya, Fransa, Polonya) Dışişleri Bakanları'nın katılımıyla Yanukoviç ile muhalefet arasında yapılan anlaşmaya uyulmasıdır. Umarız ki, batılı güçler, yeni bir soğuk savaşın başlamasına yol açacak tutumdan uzak dururlar..."*

Bu arada Putin yönetimi, ABD-AB ikilisi tarafından korunan Kiev'deki geçici yönetimde yer alan faşist şeflerin yargılanmasını da istiyor. Zira AB Dış İlişkiler şefi Catherine Ashton ile Estonya Dışişleri Bakanı Urmas Paet arasında geçen bir telefon konuşmasında, Kiev'de polislerin de göstericilerin de aynı silahla öldürüldüklerini gözler önüne serdi. Keskin nişancı katillerin, ABD-AB destekli sağcı güçlere mensup oldukları da ortaya çıktı.

Telefon görüşmesinin sızdırılması üzerine açıklama yapan Estonya Dışişleri Bakanlığı, görüşmeyi doğruladı. Bunun üzerine tetikçilerle onlara emir verenlerin yargılanmasını isteyen Lavrov, bu olayın Ukrayna'daki darbe girişiminin önceden planlandığını ve AB şeflerinin şiddet kullanan aşırı sağcılarla işbirliği yaptığının kanıtlandığını belirtti.

Rusya'nın bölgedeki çıkarlarını koruma konusunda gösterdiği kararlılık üzerine batılı emperyalistlerin hedeflerine ulaşmaları pek olası görünmüyor. Catherine Ashton ile Estonya Dışişleri Bakanı arasında gerçekleşen telefon konuşmanın ifşa edilmesi, Ukrayna'nın güney ve doğu kentlerindeki halkın ise, kukla yönetimi tanımayı reddetmeleri de, batılı emperyalistlerin argümanlarını zayıflattı.

Yine de Ukrayna krizinin kısa sürede aşılması zor görünüyor.

Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde yeni bir dönem

ABD gerileyen bir hegemon emperyalist güçtür, fakat bunu rağmen de halen çok güçlüdür ve kendi yerini almaya heveslenecek çapta bir emperyalist rakipten de yoksundur.

2008'de Amerikan emperyalizminin yönlendirmesiyle Gürcistan'ın Güney Osetya'ya başlattığı saldırı, Rusya'nın sert müdahalesine yol açmış ve kısa sürede Gürcistan yönetiminin teslim olmasıyla sonuçlanmıştı. Rusya'nın ilk kez Amerikan emperyalizminin kendi nüfuz alanlarına bu derece müdahale etmesine bu sertlikte cevap vermesi, ciddi bir hegemonya krizi ile yüz yüze olan emperyalistler arasındaki ilişkilerde yeni bir dönemin kapısını açmıştı. Çünkü ilk kez bir emperyalist rakibi, daha önce hegemonik konumu tartışılan Amerikan emperyalizminin karşısına silah elde çıkıyordu.

Aşağıda sunduğumuz bu gelişmelerin yaşandığı sırada yayınlanan **Kızıl Bayrak** başyazıları, gelişmelerin anlamını ve yaratacağı sonuçları tam da bu tarihsel ve ilkesel esaslarıyla üzerinden ortaya koyuyor, "Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde yeni bir dönem" vurgusunu yapıyordu. Bugün yaşanmakta olan Ukrayna krizi işte tam da 2008'de Gürcistan-Rusya savaşı ile açılan bu yeni döneme aittir.

Dolayısıyla bugünkü krizi tarihsel ve ilkesel esaslarıyla anlamak bakımından anlamlı gördüğümüz bu yazılardan "Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde yeni bir dönem" başlığını buradan olduğu gibi yayınlıyoruz. Diğer yazıyı ise arşivimizden (http://www.kizilbayrak.org/2008/sikb.08.33/sayfa_04.html) okuyabilirsiniz...

Rusya-Gürcistan savaşı emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde bir dönüm noktasını işaretlemektedir. Savaşı izleyen günlerin uluslararası gelişmeleri, bunu giderek daha açık biçimde ortaya koymaktadır. 18 aydır pazarlıkları süren ABD-Polonya "Füze Kalkanı" antlaşmasının bu savaşı izleyen günlerde apar topar imzalanması, Rusya'nın anında bunu kendisine yönelmiş kaba bir saldırı sayarak Polonya'yı bundan böyle "yüzde yüz hedef" ilan etmesi ve bu girişime yeni askeri önlemlerle yanıt vereceğini açıklaması, olağanüstü olarak toplanan NATO'nun Rusya'ya meydan okurcasına Gürcistan ve Ukrayna'nın üyeliğe alınma sürecinin hızlandırılacağını açıklaması, Rusya'nın NATO ile askeri işbirliğini askıya alması, yıllardır Karadeniz sularına donanmasıyla çıkmak isteyen ABD'nin Türkiye'deki işbirlikçilerinin sözde direnişini kırarak buna yönelik ilk sembolik adımı nihayet atması, tüm bunlar dünya politikasında yeni bir dönemin ilk işaretleridir.

Artık yeni bir döneme girilmiştir. Bu yeni dönemin temel özelliklerinden ilki, emperyalist dünyadaki hegemonya krizinin derinleşmesi ve bunu adım adım belirli bloklaşmaların izlemesidir. İkincisi, yıllardır kıyasıya bir biçimde fakat örtülü ya da dolaylı olarak sürmekte olan emperyalist nüfuz mücadelelerinin bundan böyle daha açık biçimler içinde seyredecek olmasıdır. Üçüncüsü, bu cepheden karşı karşıya gelişin dolaysız bir sonucu olarak silahlanma yarışının yeni bir düzeyde tırmanmasıdır. Bir dördüncüsü ise bölgesel bunalımların ve zaman zaman savaş biçimini alacak yerel çatışmaların bundan böyle daha da çoğalmasındır.

Doğu Bloku'nun çöküşü ve Sovyetler Birliği'nin dağılması, ABD emperyalizmini dünyanın rakipsiz tek süper devleti haline getirmiş görünüyordu. Ama bu, sonraki olayların da gösterdiği gibi, emperyalist dünyanın hegemonik gücü olarak onun için sorunların bittiği değil, tersine tam da başladığı yerd. 11 Eylül olayları sonrasında kaleme alınmış bir değerlendirmede bu sorun alanları şöyle özetlenmekteydi:

"Varşova Paktı'nın çökmesi ve Sovyetler Birliği'nin dağılması, bir yandan ABD'yi dünyanın tek süper gücü haline getirirken, öte yandan orta vadede onun bu konumunu tehlikeye düşürecek dinamiklerin de önünü açtı. Bu bir yeni sorunlar alanıydı. O güne kadar Sovyet Bloku'na karşı kendi himayesinde bulunan Avrupalı emperyalistler ile Japonya'nın bundan böyle de denetim altında tutulması, ortaya çıkan bu yeni sorunlardan ilkiydi. O güne kadar Sovyetler Birliği'nin etki sahasında bulunan ve yeni durumda iç sorunlar ve dış kışkırtmalarla bir kaosa sürüklenen ülke ve bölgelerin ABD'nin çıkar ve ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlendirilmesi, bir başka temel önemde sorundu. Düne kadar Sovyetler Birliği'nin varlığının sağladığı denge ya da bizzat ondan güç olarak ABD'nin çıkar ve ihtiyaçlarına aykırı davranabilen ülkelere boyun eğdirilmesi bir başka sorunlar alanıydı. Buna Rusya'nın yeniden toparlanmasını dizginleyerek onu kendi himayesinde bir ülke olarak tutmaktan Çin'in yükselişinin yarattığı tehlikeleri önlemeye kadar temel önemde başka bazı sorunlar da eklenebilir..." (H. Fırat, **Dünya Ortadoğu ve Türkiye**, Eksen Yayıncılık, s.356-57)

Bu özetin ışığında dönülüp dünya olaylarına bakıldığında, Körfeze yönelik birinci emperyalist savaştan (1991) başlayarak son Gürcistan kışkırtmasına kadar ABD'nin attığı her adımın, bu sorunları kendi lehine çözmek ve böylece emperyalist dünya hegemonyasını sürekliştirmek, hayalini kurduğu emperyalist dünya imparatorluğunu kurmak amacına yönelik olduğu görülür. Körfez'e yönelik her

iki savaş (1991 ve 2003), Yugoslavya savaşı (1999), Avrasya hamlesinin ifadesi olarak Afganistan savaşı (2003), bu politikanın gereği olarak gündeme getirildiler. NATO'nun Doğu Avrupa'ya ve eski Sovyet cumhuriyetlerine yönelik olarak AB genişlemesini bir adım önden izleyen sürekli genişlemesi, bu aynı amaca yönelikti. "Renkli devrimler" olarak sunulan kışkırtma ve komplolarla elde edilen başarılar, Doğu Avrupa'ya ve Balkanlar'a yeni üs ve tesislerle yerleşmeler, İsrail'in her yolla desteklenerek sürekli tahkim edilmesi, savaş tehdidi eşliğinde İran'a yönelik saldırganlık, son olarak Rusya'ya karşı büyük bir kışkırtma anlamına gelen sözde savunma amaçlı füze kalkanı projesi, tüm bunlar şaşmaz biçimde aynı emperyalist dünya imparatorluğu stratejisinin ürünüydüler.

ABD emperyalizmi tüm bu adımlarla bir yandan bir dizi yeni stratejik mevzi ve üstünlük elde etmeyi, öte yandan ise bunun da yardımıyla muhtemel rakiplerini denetim altında tutmayı ve onları kendine tabi kılmayı amaçlıyordu. Onun geride kalan yıllar içinde bu amaçlar doğrultusunda önemli bir dizi başarı elde ettiği bir gerçektir. Doğu Avrupa ve Balkanlar adım adım ele geçirilmiş, Rusya Kafkasya'yı içerecek tarzda kuşatılmış, Irak ve Afganistan'a el konulmuş, NATO'ya bu amaçlar doğrultusunda yeni bir biçim verilmiş, dahası, tüm bunlar arada başgösteren çeşitli sorunlara rağmen Avrupa ve Japonya üzerindeki denetim korunarak başarılmıştır.

Ama bu aynı politikada belirli sınırlara gelindiği ve kaçınılmaz bir gerilemenin başladığı da bir başka gerçektir. Bu tersine dönüşün temel dinamiği, hiç kuşku yok ki, emperyalist müdahale ve işgallerin hedefi olan halkların ezilemeyen direnişi oldu. Irak ve Afganistan, ele geçirilmiş iki mevziden çok, ABD'ye sürekli güç ve itibar kaybettiren iki bataktır artık. Filistin ve Lübnan halklarının ABD destekli siyonist savaş makinesine karşı direnişi tüm çabalara rağmen ezilemiyor. Öte yandan, Avrasya seferine çıkarak dünya imparatorluğu kurmak isteyen ABD, uzun onyıllar kendisi için uyumlu bir "arka bahçe" oluşturmuş Latin Amerika'da giderek daha çok güçlenen ve gücünü de dolaysız halk desteğinden alan bir muhalefetle yüzyüze kalmıştır ve halen buna karşı ne yapacağını bilememektedir.

Halklar cephesinden gelen tüm bu direnmeler, etkilerini emperyalist dünyanın iç ilişkileri üzerinde de dolaysız olarak gösterdiler. Irak savaşına bazı emperyalist güç odaklarının muhalefetine rağmen ve onları hiçe sayarak giren Amerikan emperyalizmi, çok geçmeden bir batağa battığını görünce, dönüp onların desteğini istemek ve atacağı yeni adımlarda onların çıkar ve beklentilerini hesaba katmak zorunda kaldı. Küstah bir meydan okumanın ve dünya politikasını bundan böyle tek yanlı olarak kendi başına belirleme iddiasının ardından düştüğü bu durum onun için ciddi bir zaafiyetin göstergesi oldu.

Gelinen yerde ise, bugüne kadar kendi gerici-emperyalist çıkarlarını ABD ile bağdaştırmaya, herşeye rağmen onun suyundan gitmeye, onu cepheden

karşıya almamaya, bu kaygıyla onun çeşitli emperyalist girişimlerini desteklemeye ya da en azından sineye çekmeye özen gösteren emperyalist güçlerden birinin ilk kez olarak açık bir meydan okuması sözkonusudur. Rusya'nın Gürcistan'a yönelik ezme hareketi bunun ifadesi oldu ve emperyalistler arası ilişkilerde yeni bir dönemin başlangıcını işaretledi.

Emperyalist dünyanın kendi iç ilişkileri bakımından bu son gelişmenin açık anlamı sistemde kendini giderek daha belirgin bir biçimde gösteren bir hegemonya krizidir. İlk kez olarak emperyalist güçlerden biri, fiili bir tutumla, sıcak bir savaşı, hegemon güç olan Amerikan emperyalizminin karşısına dikilmiştir. Bu yeni bir durumdur ve kendi türünden bir ilk örnektir.

Kuşkusuz yıllardır sonu gelmeyen bir kuşatma saldırısına maruz kalan Rusya her aşamada buna bir biçimde itiraz etmiş, tepki göstermiş, kendi hak ve çıkarlarına özen ve saygı gösterilmesini talep edip durmuştur. Fakat ilk kez olarak, bunu ABD'den dilemek yerine, onun piyonu durumundaki bir devlete karşı kendi savaş makinesini harekete geçirmek ve kendisine yönelik kuşatmayı pekiştirmeye yönelik ABD destekli bir saldırıyı püskürtmek yoluna gitmiştir. Tümüyle yeni ve büyük anlam yüklü olan gelişme budur. ABD yönetiminin gösterdiği sert tepki ve savurduğu ağır tehditler de, bu gelişmenin taşıdığı özel anlam ve önemin bir doğrulanmasıdır.

Emperyalist dünyanın kendi iç ilişkileri bakımından bugünkü durumun kendine özgü yanı şudur: Gerileyen, güç, etki alanı ve prestij kaybeden ABD'nin emperyalist dünya üzerindeki hegemonyası sarsıntı geçirmektedir. Fakat bunu ondan devralmaya yeltenecek, bu amaçla onunla başa gürüşmeye yönelecek herhangi bir emperyalist güç de ortada yoktur. Bu anlamda ABD hala da rakipsizdir. ABD'den rahatsız olan, çıkarları onunla çelişen emperyalist güçler, bugün için daha çok da Rusya ile Çin, yeni hegemon güçler olarak onun yerine geçmeyi değil fakat dünyaya hükmetme gücünü onunla paylaşmayı talep etmektedirler. Vladimir Putin'in 43. Münih Güvenlik Konferansı'ndaki (Şubat 2007) büyük yankı yaratan konuşmasında dile getirdiği "çok kutuplu dünya" istemi de bunun ifadesi idi. İstem yeni değildir, fakat ilk kez olarak fiili bir tutumla somut bir anlam kazanmıştır, yeni olan budur.

ABD gerileyen bir hegemon emperyalist güçtür, fakat bunu rağmen de halen çok güçlüdür ve kendi yerini almaya heveslenecek çapta bir emperyalist rakipten de yoksundur. Bu ikili durum onun saldırganlığını şiddetlendiren bir etki yaratmakta, son kriz vesilesiyle de görüldüğü gibi uluslararası ortamı tehlikeli biçimde germektedir.

Olayların yakın gelecekte tam ne yönde seyredeceği henüz belli değildir. ABD peşpeşe attığı adımlarla (Polonya antlaşması, Ukrayna ve Gürcistan'a NATO üyeliği vaadi, Gürcistan'ı yeniden silahlandırma hazırlığı, Karadeniz sularına çıkma isteği ve girişimi vb.) halen gerilimi fütursuzca tırmandırmaktadır. Yine de, özellikle çıkarları bugün için Rusya ile bu türden bir karşı karşıya geliye uygun düşmeyen Almanya ve Fransa'nın girişimleriyle, olayların belirli bir düzeyde ve bir süreliğine yatıştırılması da ihtimal dahilindedir. Fakat her halükarda Rusya-Gürcistan savaşı öncesine dönmek olanağı yoktur.

Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde yeni bir dönem kesin olarak başlamıştır.

Kızıl Bayrak

(SY Kızıl Bayrak, 15 Ağustos 2008, Sayı 33)

Gazi'den bugüne...

Özgür bir gelecek barikatlarla kuruluyor

Sermaye devletinin tarihi aynı zamanda bir katliamlar tarihidir. Tıpkı 12 Mart 1995 yılında yaşanan katliamda olduğu gibi. Gazi ve Ümraniye katliamları Alevi emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Gazi Mahallesi'ndeki bir kahveye ateş açılması ve bir Alevi dedesinin katledilmesiyle başladı.

On binlerce emekçi katillerin saklandığı yeri bilmektedir. Hedef Gazi karakoludur. Polisin yanıtı bilindiği gibidir. Hedef gözetilerek gerçek mermilerle ateş edilir. Bir savaş alanı gibidir Gazi'nin sokakları. Sokak sokak barikatlar kurulur. Her barikat bir savaş siperidir. Yaşanan çatışmalar tüm gün ve gece sürer. Polis tarafından 17 kişi katledilmiştir. Onlarca insan ise yaralanmıştır. Hayatını kaybedenler tahtalardan yapılan sedyelerde omuzlarda taşınır. Bu görkemli direniş tüm İstanbul'a, İstanbul'dan Türkiye'ye yayılır.

Gazi direnişinin kıvılcımının düştüğü yerlerden biri de Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'dir. Burada da 5 emekçi polis tarafından katledilir. Böylelikle Gazi katliamında 22 insan ölürken ve 500'e yakın yaralı verilir.

Yalanlar bir devlet geleneğidir

Türkiye devrim tarihinde kendine önemli bir yer açan Gazi katliamı ve direnişi, devletin yine bugünlerde daha iyi gördüğümüz yüzünü de açığa çıkarmıştır. Devlet dili aynıdır. Resmi ağızlar tarafından söylenen yalanların amacı gerçek sorumluları gizlemek ve devletin katliamdaki rolünü karartmaktır. Dönemin İçişleri Bakanı Nahit Menteşe silahlı saldırıyı kimin yapmış olabileceği sorusuna, "PKK de olabilir, İBDA-C veya Dev-Sol da olabilir. Tüm ihtimalleri değerlendiriyoruz" diyerek cevap vermiştir.

Daktilo tuşlarından tetiğe basan burjuva medya

"Penguen haberleri" yapan burjuva medya her zamanki gibi efendisinin sesi olarak devrededir. 15 Mart 1995 tarihli Hürriyet Gazetesi'nde Oktay Ekşi, "Bu olaylar huzurumuzun ve laik cumhuriyetimizin iç düşmanları ile yurdumuzun dış düşmanlarının -bilerek veya bilmeyerek- yaptıkları işbirliğinin sonucudur. Onları kıskırtmak amacıyla düzenlenen bu alçakça suikastları, sabotajları kullanıp karışıklık çıkarmak isteyenler böyle ortamlarda çok faal olurlar" diye yazıyordu. 16 Mart tarihli Sabah gazetesinin

manşetinde "Devletin elinde, hızla tırmanan terör olaylarının ardında Yunan gizli servislerinin olduğunu gösteren belgeler var" "haberi" bulunmaktaydı.

Katilleri koruyan hukuk sistemi

12 Mart'ta başlayıp 15 Mart'a kadar süren Gazi ve Ümraniye katliamlarında 22 insanın bizzat devlet güçleri tarafından öldürüldüğü, bu katliamın arkasında bizzat devletin olduğu inkar edilemeyince görevi hukuk sistemi devralır. Yargılama süreci bir aklama operasyonuna dönüşür. Bunda şaşılacak birşey yoktur; çünkü katleden de, yargılayan da devlettir.

Gazi davasının sahiplenilmesinin önüne geçmek için dava Trabzon'a sürgüne gönderilir. 2 polis, verilen göstermelik 4 yıllık hapis cezasını dahi yatmadan serbest bırakılmışlardır. Tıpkı bugün Haziran Direnişinde gerçekleştirdikleri cinayetlerin sonrasında olduğu gibi görevlerine devam etmişlerdir. Katliamın planlayıcıları ise yine "meçhul" kalmıştır.

Üzerinden 19 yıl geçen Gazi katliamı, geriye aynı zamanda barikalarda verilen mücadele deneyimini bırakmıştır. 12 Mart 1995, katliamcı devletin yakın tarihindeki bir başka kanlı sayfadır. Haziran Direnişi bu defterin kapanmadığını bir kez daha göstermiştir. Gazi ve Ümraniye'de barikat başlarında dövüşerek ölümsüzleşen 22 insan, Haziran Direnişlerinde yaşamıştır.

Gazi katliamında gösterilen direnişte devrimciler önemli bir rol oynamıştır. İşçi ve emekçilerin devrimcilerle birlikte aynı militanlık ve direngenlikle barikat başlarında verdiği mücadele sermaye sınıfının yüreğine korku salmıştır. "Bir gün varoşlardan inip boğazımızı kesecekler" sözleri asalakların bu korkularının bir itirafıdır.

Haziran Direnişi, kapitalistlerin ve onların devlet yöneticilerinin korkularının boşuna olmadığını fazlasıyla göstermiştir. İşçi sınıfı ve emekçi halkın örgütlü gücü bu sömürü düzenini temellerinden yıkacaktır. İşte o vakit ortada ne hırsızlar kalacaktır ne de bu yağma düzeninin asalakları.

Berkin Elvan'ın adını Haziran şehitlerinin yanına yazdığımız şu günlerde, Gazi ve Ümraniye katliamından bugüne kadar geçen süre, bir barikattan bir başka barikata yıllarla kurulan bir köprüden ibarettir. Direnişle dolu bir geçmiş, günümüzde yaşamaktadır. Tıpkı bugünlerin yarınlarda yaşanmaya devam edeceği gibi.

Kapitalizm cinnet getirir!

Kâr hırsının tek değer olarak kutsandığı kapitalist düzen, ezilenlerin, sömürülenlerin psikolojisinde onarılamaz tahribatlar yaratarak bireyin kendisine ve çevresine büyük zararlar vermesine neden olmaktadır. Bu durumun en iyi göstergelerini yine kapitalist devletin kendi istatistikleri vermektedir. TÜİK verilerine göre intihar oranları son yıllarda daha da artmıştır. Bu durum intiharın din'en katı bir şekilde yasak olduğu müslüman bir ülkede oluyor. Yine cinnet getirerek kendisini ve çevresini katledenlerin sayıları her geçen gün artıyor, yürek burkan manzaraları burjuva medyasından hergün izliyoruz, okuyoruz.

Adnan Menderes Üniversitesi'nden Prof. Dr. Mehmet Eskin'in araştırmasına göre son 10 yılda ülkedeki intihar oranı yüzde 36 artarak 30 bin kişi hayatına son vermiştir. Bu rakamlar intihara yeltenmiş ancak resmi kayıtlara geçmemiş vakalar da eklenirse durumun ne kadar korkunç boyutlara vardığı görülecektir.

Bunların dışında çeşitli kuruluşlarının araştırmaları da durumun vahim boyutlarını göstermektedir. İzmir Kadın Kuruluşları Birliği'nin yaptığı araştırma sonuçlarına göre, kadın cinayetleri bir yılda %1410 artmıştır. Yine Üsküdar Üniversitesi Şiddet Araştırma Merkezi tarafından yapılan Türkiye'nin suç haritası araştırmasına göre Türkiye'de adı suçlu sayısı her geçen gün daha da artıyor. Evet, bu verileri çoğaltabiliriz ama buna gerek kalmadan içinde yaşadığımız toplumun ne kadar hastalandığını bizzat yaşayarak görüyoruz.

Kapitalist devlet cinayetleri, cinnetleri önleme tedbirleri aldığını ifade etse de bu durumu çözemez, aksine bu durumu daha da üretir. Çünkü bu duruma neden olan etkenler kapitalist düzenin kendi doğasıdır. Bu nedenle bu düzende bu sorunlar ortadan kalkamaz. Şöyle ki: TÜİK verilerine göre **intiharın önemli nedenlerinden biri geçim sıkıntısıdır**. Gözünü kâr hırsı bürümüş sermayenin tek ilgilendiği şey ise işçinin, emekçinin çok çalışıp az kazanmasını sağlamaktır. Bizler çalıştıkça fakirleşirken onlar daha da zenginleşerek karşımıza büyük bir güç olarak çıkmaktadırlar. Bu gücün yarattığı kültür de bireyci, bencil, çıkarıcı doğasıyla insanı kendisine, insanı insana ve doğaya yabancılaştırarak daha da sakatlamaktadır. Bizlere çalışmak mutluluk getirir diyerek çoğu zaman da işsizlikle tehdit ederek daha çok çalışmamızı

sağlarlar. Çalışırız çalışmasına da ama yine de ihtiyaçlarımızı karşılayacak kadar para götüremeyiz evimize. Hele de bakmamız gereken bir ailemiz varsa, giderilmeyen ihtiyaçlar daha da fazla can yakmaya başlar. Bir de işsizliğin tavan yaptığı bir ortamda her gün işini kaybetme korkusuyla sürekli tehdit altında olmak, insanın dengesini daha da altüst eder. Öte yandan kapitalist kültür bireyin ailesiyle ve çevresiyle bağlarını çözerek onun dayanışma kanallarını da tıkayarak onu umutsuzlukla kuşatması ile birlikte bireyi kendi dünyasında çıkmaza sokar.

Bilinci bulandırıldığı için öfkeyi sisteme yönlendiremeyen birey, öfkeyi kendisine ve çevresine yöneltir. Ben başaramadım bu hayatta gitmeliyim, ölmeliyim, bazen de ölüme giderken kaderleri kendi varlığına bağlı olan aile bireylerini de kendimden sonra bu acımasız dünyada bırakmayayım diyerek onların da canına kıyar. İşte hergün burjuva medyada izlediğimiz korkunç cinnet manzaralarının arka perdesi. Bütün bunlar göstermektedir ki kapitalist toplum can çekişmektedir. Halbuki toplumda cinnet ve cinayetlere sebep olan bu öfke bireyin kendisine değil bu koşulları yaratan sisteme yönelmelidir.

Sınıflı toplumun neden olduğu sömürü çarkının dişlileri arasında çırpınan insan ancak sınıflı toplumun ortadan kalkması ile kurtulabilir. Kurtuluş özel mülkiyetin ve bireyci toplumun insanı kendisine yabancılaştırdığı, ruhsal durumunu zayıflatığı fiziksel ve ruhsal ihtiyaçlarını karşılamadığı bu düzende olası görülmemektedir. Bireyler birbirini yok etmeye devam edecektir.

İntihar ve cinnetlerin son bulması da diğer sorunlarımız da kâr hırsının kalktığı, bireysel çıkarın yerini toplumsal kurtuluşun konulduğu, yabancılaşmanın önüne geçilerek insanın insanla ve doğasıyla barışık yaşayabileceği kültürün yaratılması ile mümkündür. Bu da ancak sermayenin değil emeğin yönettiği sosyalist düzenle olacaktır. O zaman emeğimiz bize karşı değil bizim için üretilmiş olacaktır. Bizler de bize dayatılmış yaşamın bir kader olmadığını, bunun değiştirilebilir bir durum olduğunu daha net göreceğiz.

Ya kapitalist barbarlık içinde yok olacağız ya da sosyalizm ile kurtulacağız.

F. Can / Eğitim emekçisi

“Kadının adı yok” değil, mücadeleyle var: Direnişçi Greif işçisi!

Greif'te direnişçisi kadın işçi konuşuyor; burada mücadeleye başlamadan patron, ustabaşı vb. erkekleri kendimden üstün görürdüm. Ama şimdi, direnişe başladıktan sonra kendimi onlardan üstün görüyorum. Bir kadın işçi olarak, bunları söyleyen kadında olan gelişme teorik olarak belki birkaç yılda sağlanabilirdi. Evet, sadece teorik olarak söylediklerini bilebilirdi. Ama şimdi söylediklerini birebir yaşıyor. Bu gelişme 10-15 günde, mücadele içinde gerçekleşti. Bu gerçeklik teorik çalışmayı gereksiz kılmıyor. Tam tersine bu gerçeklik, ML teoriyi bir kez daha, yaşamda doğruluyor.

Bin yıllardan beri kadın, gerek cinsel meta olarak, gerek emeğiyle ucuz veya bedava işgücüyü iki kere sömürülmesi bir yana, çoğu kere insan yerine bile konulmadı. Bu durum kadınlar tarafından da kabul görmüş durumda. Geleneklere göre kız çocuğu “iyi bir eş” olabilecek niteliklere göre büyür. Evde kadın varken erkeğin mutfağa girmesi, “ayıp” karşılanır. Böyle bir durumu sadece baba değil, ama korkudan, ama geleneğe bağlılıktan, anne de “ayıp” karşılar.

Greif işçisi kadın da, kuvvetle muhtemel, böylesi bir geleneksel hapishane içinde yaşıyordu. Yani direniş öncesinde erkek ustabaşını kendinden üstün görmesi, deyim yerindeyse geleneksel hapishane içinde bundan farklı düşünmesi eşyanın doğasına aykırı bir durumdur. Hapishane içinde Duygu Asena'nın kitabının adı gibi, kadının adı yok. Bu yazının yazarı Greif işçisi kadını birebir tanımıyor. Ama adını biliyor: Direnişçi Greif işçisi, kadın. Greif direnişi, pek çok sınıfın kazanımıyla birlikte, şimdiden, bu kazanımı elde etmiş durumda.

M. Kurşun

Yaşanabilir bir dünya = Sosyalizm

Doğanın tahrip edilmesine karşı en tutarlı mücadele, sosyalist devrimdir. O zaman işin merkezine kâr değil, doğanın ve insanın ihtiyaçlarının öncelikli olarak gözetildiği sınıfsız toplum olan komünizmin inşası başlayacaktır.

Sermaye düzeni, var olduğundan bu yana işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamlarını zindana çeviriyor. Emekçilerin ekonomik ve sosyal yaşam koşullarını çekilmez hale getiriyor. Zaten ekonomik olarak kendi kendilerine zor yeten emekçi sınıflar, bunun yanı sıra sosyal, kültürel ve yaşam alanları açısından da son derece zor koşullar altında yaşıyor.

Burjuvazi sadece emekçilerin yaşamlarını tehdit etmekle kalmıyor, bir bütün olarak insanlığı ve doğayı tehlikeye sokan tarzda hareket ediyor. Kendi varlık koşulu kâr, artı-değer ve özel mülkiyet üzerine kurulu olan burjuva sınıfı, kapitalist sistemin mantığı gereği kendisi dışındaki herhangi bir burjuva ile rekabet etmek zorunda kalıyor. Artı-değerden daha fazla pay kapmak ve bu rekabette daha avantajlı olabilmek için... Durum böyle olunca kâr için kullanılan bütün yöntemler mubah sayılıyor. Bu yöntemler doğayı ve insanlığı tehdit etse de...

Özcesi burjuva sınıfı sermayesini büyütme için canhıraş çalışıp duruyor. Bunun için ne insan ihtiyacı dinliyor ne de doğal yaşam... Bunların hiçbirisi burjuvazi için önemli değildir. Doğanın yağmalanmasında da aslen bu mantık yatıyor. Doğanın katlindeki mantık bu şekilde gerçekleşiyorsa, o zaman bu düzen, yani kapitalizm ortadan kaldırılıp yerine sosyalist işçi-emekçi iktidarı gelmediği sürece çözüm de olmayacaktır.

Sorunun özünün anlaşılması, politika ve sosyal mücadelelerle ilgilenen herhangi bir kişi için gayet basittir. Herhangi bir akademisyene soralım, yazara vb. soralım sorunu aşağı-yukarı demin bahsettiğimiz gibi ortaya koyabilir. Çözümü birçok kişi ortaya yukarıdaki gibi koymasa da sorunun kapitalist sistemden kaynaklandığını birçok kişi, kurum ya da örgüt söylüyor.

Sorunun kapitalizmden kaynaklandığını reformist hareketler de ortaya koyabiliyor, sadece kavramlar düzeyinde de olsa. Neden “kavramlar düzeyinde” diyoruz? Çünkü kapitalist sistem kavram olarak ortaya atılırken, onun artı-değer sömürüsü ve üretim araçlarının özel mülkiyeti üzerinde durulmuyor ya da söylem düzeyinde olabiliyor ve doğanın talan edilmesinin, bunun “kaçınılmaz, mantıklı” bir sonucu olduğu vurgulanmıyor. Ve kaçınılmaz olarak çözüm

yolu da bu sistemin ortadan kaldırılması ve devrim yolu ile getirilecek sosyalist sistem, kavram düzeyinde bile ifade edilmiyor. Peki o zaman çözüm nasıl olacak? “Demokrasi mücadelesi!..”

Meseleyi birkaç örnek üzerinden biraz daha açabiliriz. Örneğin ormanların tahrip edilmesi... Ormanlar neden katlediliyor? Ya bir sermayedar gidip oraya otel-eğlence merkezi açacaktır, ya da AVM açılacaktır. Yani yine sorun gelip sermayenin kâr hırsına dayanıyor. Peki X sermayedarı bunu kötü niyetli ya da ağaç düşmanı bir insan olduğu için mi yapıyor? Hayır. Zaten bunu “kestiğimiz kadar ağaç dikiyoruz” vb. göstermelik söylemlerinden de anlayabiliriz. Onun derdi ağaç kesmek değil, kendine kâr getirecek yeni alanlar açmaktır. Ve –onun penceresinden bakarsak– sermayedar bu katliamı yapmak zorunda. Çünkü kapitalist sistem son derece vahşi bir sistemdir. Ve rekabet kaçınılmazdır. Eğer bir sermayedar kendine yeni sömürü alanları açmazsa karşısındaki sermayedar onu o iş alanı üzerinden ezip geçecektir. Bu durumda bir sermayedar isterse doğaya aşık, doğa dostu biri olsun, piyasanın yasaları gereği aşkını bir kenara itmek zorunda kalacaktır.

Ya da fabrikaların bacalarına filtre takılması örneği de verilebilir. Patron o filtreyi oraya takacağına yeni bir fabrika açıp rekabette rakibinin önüne geçmeyi hesaplar.

Sorunu ortaya koyarken “*Kapitalizm doğayı, doğal varlıkları ve yaşamı metalaştırarak sömürüyor*” demek yeterli değildir. Çünkü sorunun ortaya konuluşundaki kapsam çözüme de ışık tutmak konusunda yol gösterici olacaktır. Kapitalizmi bir “siyasal akım”mı gibi ortaya koyarsanız solcuların ve demokratların “iktidara gelmesi” gerektiğini savunabilirsiniz. Yani “kapitalistler kötü kişiler” olarak kalır. Sizler doğru çevre politikalarına sahip olan siyasetçiler olursunuz. Oysa çok açıktır ki çevre sorununun çözümü aslında sınıf savaşımının bir sorunudur. Birilerinin parlamentodan doğru yasaları çıkarmasına indirilemeyecek kadar hayati bir sorundur.

HDP’nin seçim bildirgesi bu konuda tartışma konusudur. Reformcu partiler illaki doğru şeyler söyleyebilirler. Bir takım reform taleplerinde bulunabilirler. *Yaşam alanlarının korunması,*

çoğaltılması, doğanın ve ortak alanların piyasada alınıp-satılır hale gelmekten çıkarılması... Tüm canlıların yaşam haklarının savunulması, ekosistemi korumak, suyun metalaştırılmasını önlemek... Tüm bunlar haklı ve uğruna gündelik mücadele yürütülmesi gereken taleplerdir. Fakat bir sorun bunların hangi iktidar eli ile yapılacağı iken, diğer sorun ise bunlar talep midir yoksa “iktidara gelince” yapılacak olan vaatler mi? HDP, “mahalleden merkeze ulaşan yeni bir yönetim” oluşturduğu zaman, sermaye sınıfı eli kolu bağlı bekleyecek midir? Sermaye sınıfı alt edilmeden hangi doğa korunacaktır. Doğru taleplerde bulunmak ile bu taleplerin gerçek çözümü farklı şeylerdir.

Sorunun gerçek muhatabı...

Bu dünyada hiçbir sorun yoktur ki altında bir sınıf savaşımı olmasın; doğanın katledilmesinden tutun da, kadının ezilmesine, ezilen halkların sorunlarından eğitim ve sağlık sorununa... Tüm bunlar, bir sınıfın başka bir sınıf sömürmesine ve sermaye birikiminin artması yönünde vahşete hizmet için gerçekleşmektedir.

Bu durumda gözden kaçırılmaması gereken, bu sınıf savaşında çözümün temel halkası olarak hangi sınıfı özne olarak göreceğimizdir. Kapitalizmden kaynaklanan tüm sorunların çözümünde muhatap alacağımız en öncelikli sınıf, bu düzenden en çok etkilenen işçi sınıfıdır. Doğanın tahrip edilmesine karşı en tutarlı mücadele, işçi sınıfı önderliğinde yapılacak bir sosyalist devrimdir. O zaman işin merkezine kâr değil, doğanın ve insanın ihtiyaçlarının öncelikli olarak gözetildiği sınıfsız toplum olan komünizmin inşası başlayacaktır. Tabii ki bir devrimle aniden bütün sorunlar çözülmeyecektir. Ama sömürünün yasalarının olmadığı bir toplumda bütün önlemler doğanın ve insanın korunmasına yönelik alınacaktır. Nazım ustanın dediği gibi, insanlar ellerini korkmadan, düşünmeden birbirlerinin ellerine bırakarak yaşayacaklardır.

F. Deniz

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/11 * 14 Mart 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

14 Mart günü, öğleden sonra üçe çeyrek kala, yaşayan düşünürlerin en büyüğü artık düşünmez oldu. Ancak iki dakika yalnız bıraktıktan sonra, odaya girince, onu koltuğunda rahat rahat, ama sonsuzluğa dek, uyumuş bulduk.

Avrupa ve Amerika militan proletaryasının bu adamda yitirmiş bulunduğu şey, tarihsel bilimin bu adamda yitirmiş bulunduğu şey, ölçülemez. Bu devin ölümü ile bırakılan boşluk, kendini duyumsatmakta gecikmeyecek.

Nasıl ki Darwin organik doğanın gelişme yasasını bulduysa, Marx da insan tarihinin gelişme yasasını, yani insanların, siyaset, bilim, sanat, din, vb. ile uğraşabilmelerinden önce, ilkin yemeleri, içmeleri, barınmaları ve giyinmeleri gerektiği; bunun sonucu, maddi ilksel yaşama araçlarının üretimi ve, böylece, bir halk ya da bir dönemin her iktisadi gelişme derecesinin, devlet kurumlarının, hukuksal görüşlerin, sanatın ve hatta sözkonusu insanların dinsel fikirlerinin üzerinde gelişmiş bulundukları temeli oluşturdukları ve, buna göre, bütün bunların şimdiye değin yapıldığı gibi değil, ama tersine, bu temele dayanarak açıklamak gerektiği yolundaki, daha önce ideolojik bir saçmalıklar yığını altında üstü örtülmüş bulunan o temel olguyu buldu.

Ama hepsi bu değil. Marx günümüz kapitalist üretim tarzı ile onun sonucu olan burjuva toplumun özel hareket yasasını da buldu. Artı-değerin bulunması, sonunda, bu konuyu aydınlattı; oysa, burjuva iktisatçıların olduğu kadar sosyalist eleştiricilerin de daha önceki bütün araştırmaları, karanlıklar içinde yitip gitmişlerdi.

Bu türlü iki bulgu koca bir yaşam için yeterdi. Kendisine böyle bir tek buluş yapma nasip olana ne mutlu! Ama Marx araştırmada bulunduğu her alanda (bu alanların sayısı çoktur ve bir teki bile yüzeysel irdelemelerin konusu olmamıştır), hatta matematik alanında bile, özgün buluşlar yaptı.

Bilim adamı olarak, buydu. Ama onun etkinliğinde asıl önemli olan, hiç de bu değildi. Marx için bilim, tarihi etkinliğe geçiren bir güç, devrimci bir güçtü. Pratik uygulamasının düşünülmesi belki de olanaksız olan herhangi bir teorik bilimdeki bir bulgudan duyabileceği sevinç ne denli katıksız olursa olsun, sanayi için, ya da genel olarak tarihsel gelişme için doğrudan doğruya devrimci bir önem taşıyan bir bulgu sözkonusu olduğu zaman duyduğu sevinç bambaşkaydı. Böylece Marx, elektrik alanındaki bulguların gelişmesini ve, daha şu son günlerde, Marcel Deprez'in çalışmalarını çok dikkatli bir biçimde izliyordu.

Çünkü Marx, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinmelerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini kendisine ilk onun vermiş bulunduğu modern proletaryanın kurtuluşuna yardımında bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve bir başarı ile savaştı o. 1842'de birinci Rheinische Zeitung'a, 1844'te Paris'teki Vorwärts'a, 1847'de Brüksel'deki Deutsche-Brüsseler-Zeitung'a, 1848-1849'da Neue Rheinische Zeitung'a 1852'den 1861'e değin New York Tribune'e katkı, ayrıca, bir sürü kavga broşürünün yayınlanması, tüm yapıtının doruğu olan büyük Uluslararası Emekçiler Derneği'nin kuruluşuna değin Paris, Brüksel ve Londra'da çalışma, işte, eğer başka hiçbir şey yapmasaydı bile, yapıcısının gurur duyabileceği sonuçlar. Marx, işte bu yüzden zamanının en sevilmeyen ve en çok karaçalınan adamı oldu. Mutlakiyetçi olduğu kadar cumhuriyetçi hükümetler de kovdular onu; tutucu burjuvalar ile aşırı demokratlar onu karaçalma ve kargışlara boğmakta birbirleri ile yarışıyorlardı. O bütün bunları, hiç aldırmaaksızın, örümcek ağları gibi yolunun dışına atıyor ve ancak çok zorunlu durumlarda yanıtlıyordu. Sibiryada madenlerinden Kaliforniya'ya değin, Avrupa ve Amerika'nın her yanına dağılmış, tüm dünyanın milyonlarca devrimci militanı tarafından ululanmış, sevilmiş ve aklanmış olarak öldü o. Ve ben çekinmeden söyleyebilirim ki, onun birçok karşı-düşüncede olan hasmı olabilirdi, ama kişisel düşmanı pek o kadar yoktu.

Adı yüzyıllar boyunca yaşayacak, yapıtı da!

(17 Mart 1883 günü, Marks'ın Highgate Mezarlığı'ndaki mezarı başında F. Engels tarafından İngilizce yapılan konuşma...)

“Adı yüzyıllar boyunca yaşayacak, yapıtı da!”